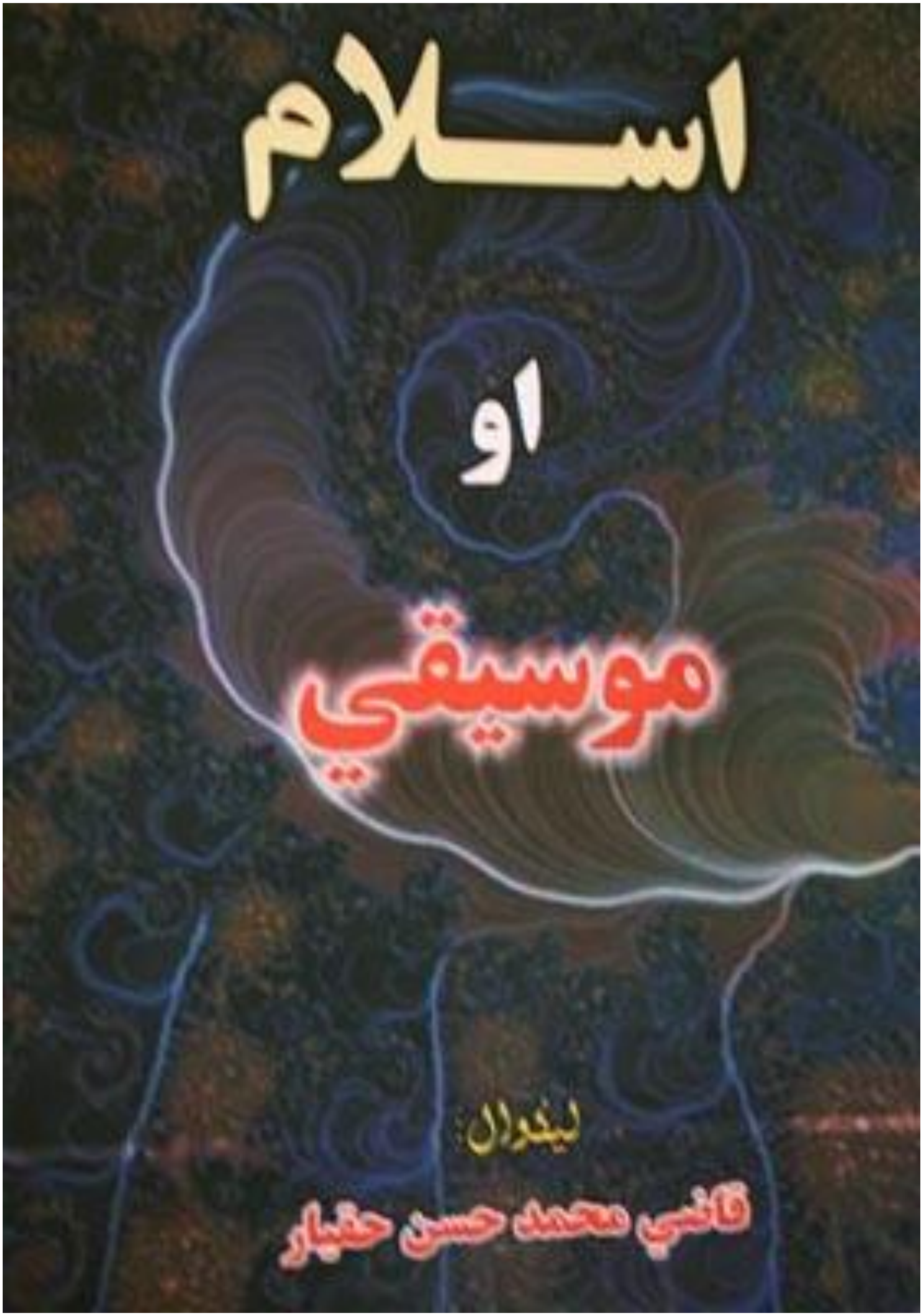

Download from; aghalibrary.com

Download from; aghalibrary.com

د کتاب پېژندنه

||||||||||||||||||||||||||||||||||||

کتاب :: اسلام او موسيقي

ليکوال ::قاضي محمدحسن حقيار

خپروونکی :: افغان مطبوعاتي اداره

دچاپ ځای :: پېښور

دچاپ شمېر :: ۱۰۰۰ ټوکه

داکتاب په پښتو ژبه لومړنی کتاب دی چې قاضي محمد حسن حقيارپکې دموسيقۍ په اړه داسلام دمقدس دين رښتونی تصور وړاندې کړی دی.

Download from; aghalibrary.com

د پیل خبرې

د "غوټۍ" په نوم د چپرهار ولسوالۍ د محصلینو په مهالنۍ خپرونه کې مې د (د نڅا او موسیقي د اسلام له نظره) تر سرلیك لاندې یوه لیکنه ولوستله. لیکنه په حقیقت کې زما پر یوې مقالې چې د هیلې مجلې په پرله پسې 36 گڼې یا د 1381 کال په شپږمه گڼه کې د (نڅا او اتڼ، د اسلام له نظره) تر سرلیك لاندې خپره شوې وه، د نقد په ډول لیکل شوې ده. په دې لیکنه کې زه اسلام ته په ناروا منسوب کولو، د حضرت رسول اکرم صلی الله علیه وسلم او صحابه کرامو شان ته په بې ادبۍ تورن شوی یم. لیکنه مې په بېدینۍ او افتراء ولاړه ښودل شوې ده. لیکوال ډېر احساساتي شوی دی. دده په آند زما د لیکنې د رد لپاره یې ایتونه او احادیث هم د دلیل په توگه رانقل کړي دي. زه د لیکوال په احساساتي چلند خفه نه یم، ځکه چې یو خو هر څوك له خپلې سویې سره سم برخورد کوي، بل دا چې دا ورور که په حقه دی او که په ناحقه، هغه بېله خبره ده، خو ده ته ځان په حقه ښکاري او دده په آند له اسلام څخه ددفاع لپاره یې قلم رااخیستی دی، نو باید چې د احساساتو درناوی یې وشي، نور هم وهڅول شي چې اسلام ته د خدمت لپاره هلې ځلې وکړي. دا دعا بیا پر موږ او نورو لوستونکو لازمه ده چې له الله جل جلاله څخه ده ته د حق د خدمت لپاره مرسته وغواړو. ده ته توفیق وغواړو چې د اسلام رښتونې بڼه وپېژنې، د اسلام له روح څخه ځان خبر کړي، د بصیرت سترگې یې وغړېږي، کور کرانه، غیر شعوري، په پټو سترگو او کلېشوي تقلید پرېږدي. الله جل جلاله دې نوموړي او موږ ته استعداد، ذکاوت او توفیق راکړي، چې رېښتوني اسلام ته راوبولو. په رېښتوني معنا اسلام ته خدمت وکړو. له داسې فکر، جذبې، مبارزې او دعوت څخه دې الله جل جلاله موږ ټول وژغوري، چې د گټې پرځای مو دین ته تاوان واړولی وي. پښتانه څه ښه وایي چې "له کم عقل دوست څخه هوښیار دښمن هم ښه دی" اسلام ته د هغه د ناپوهو او متعصبو دوستانو د خدمت پایلې دا دی اوس د سر په سترگو وینو. دا څه چې په افغانستان کې تېر شول آیا دا له اسلام سره مینه شوه که دښمني؟ دا اسلام ته خدمت شو که خیانت؟.

د شرق نابغه او فیلسوف علامه محمد اقبالرح همدې ډول ملایانو ته څومره ښه ویلي دي، چې:

"زما بر صوفی و ملا سلامی

که پیغام خدا گفتند مارا

لیکن تأ ویل شان در حیرت انداخت

خدا و جبرایل و مصطفی را".

زه خو وایم چې ښه شو چې د اسلام او ټولنې د خدمت لپاره یو بل قلم هم وخوځېد. موږ یې ستایو، هڅوو یې. د همدې لپاره په لیکوال څه نه لیکم.

"درویش کـه خوله له یاره واخلي ورته ښه به وایو

Download from; aghalibrary.com

موږ دی ستایلی چا چې کړی نېك عمل دی چرته".

څومره چې زما د تېرې مقالې په محتویاتو (منځپانګې) پورې اړه لري، نو زه دلته دا یادونه اړینه بولم چې هغه کومه سیاسي تبصره، رومان، خیال او یا کومه بله هنري او تخلیقي لیکنه نه ده، چې ما به له ځانه څه لیکلي وي. دا یوه تحقیقي او دیني مقاله ده او ټول محتویات مې یې له معتبرو او مستندو دیني کتابونو څخه رانقل کړي دي آن چې له هماغو کتابونو څخه هم اقتباس او نقل شوی دی، چې ښاغلي لیکوال په خپل مضمون کې ترې اخیستنه کړې ده، د هر چا وینا مې چې راخیستې نو په ډاګیزه مې یې ماخذ هم ښودلی دی. زه په ډاګه اعتراف کوم او دا منم چې زه ډېر کمزوری او د ډېرې ټیټې کچې لیکوال یم، زه نه په امام غزالي پسې رسېدلی شم او نه په بخاري او .... پسې، نه زه د فتوی ورکولو لیاقت او اهلیت لرم او نه د حکم صادرولو وس، خو د علماوو، فقهاوو او مشایخو فتواګانې او احکام مې څه ناڅه لوستي دي. که زه د اجتهاد وس او لیاقت نه لرم، نو د مجتهدینو راوښستي احکام او فتواګانې خو مې مخ کې دي، نو زه بیا هم په ډاډ سره لیکم چې زما په تېره لیکنه کې هېڅ نظر زما شخصي نظر نه دی. هېڅ یوه فتوی زما فتوی نه ده، هېڅ فکر او نظر یواځې زما نظر نه دی، بلکې په دې فکر او نظر کې چې وروسته به یې تاسو هم ولولئ، د اسلامي امت ډېر نامتو، پېژندل شوي، متبحر علماء، امامان او فقها راسره ملګري دي او یا که ووایم، چې زه له هغو سره ملګری یم او په مقایسوي ډول مې د دواړو خواوو نظریات لوستي او د لایلو ته په کتنې او د دواړو خواو د حجت او استدلال په تللو سره یو پلو راته دروند او حق ته رسېدلی ښکاره شو او ما یې هم لمن نیولې ده، نو اوس چې د یو داسې نظر په څرګندولو چې هغه له ما څخه زر کاله یا شاوخوا یو نیم زر کاله وړاندې یو صحابي او یا تابعي هم څرګند کړی وي او آن دا چې ما د هغه نظر ټکی په ټکی رانقل کړی وي. ښاغلی لیکوال ماته د بې ادب، مفتري او بې دینه نسبت کوي، نوآیا دا په خپله هماغه صحابي او یا تابعي ته دا ډول نسبت کول نه دي؟ که یوه مسئله زه له فقهي کتابونو څخه رااخلم او یا کم تر کمه د یو عالم نظر او یا د یو فقیه فتوی له عربۍ او یا بلې ژبې پښتو ته رااړوم، تر دې چې زما نظر په کې هېڅ دخیل هم نه وي ماته دا ډول سپك الفاظ کارول کېږي، نو آیا دا د هماغه فقیه او عالم سپکاوی نه دی؟ اوس دې درانه لوستونکي قضاوت وکړي، چې بې ادبه، مفتري او بې دینه څوك دی؟ ما خو په تېره مقاله کې هم له هر نظر سره د هغه د خاوند نوم لیکلی او نقل قول مې ورته منسوب کړی او په دې مقاله کې هم بې سنده خبرې نه کوم.

د ښاغلي لیکوال غوسه په دې خبره ډېره راغلې ده، چې ما رانقل کړي وو:"رسول اکرم صلی الله علیه وسلم حضرت علي کرم الله وجهه ته وفرمایل، چې "ته له ما څخه یې او زه له تا څخه یم" حضرت علي رضي الله عنه ددې مبارکې وینا په اورېدلو دومره خوشاله شو، چې څو ځله یې د عربانو له دود سره سم پښه په ځمکه ځمکه ووهله."

او یا هم رسول اکرم صلی الله علیه وسلم خپل لمسي حضرت امام حسینرضي الله عنه ته وفرمایل، چې په صورت او سیرت (بڼې او خوی) کې ته زما په څېر یې، نو هغه هم له ډېرې خوشالۍ څخه په څېزونو شو.

Download from; aghalibrary.com

همداراز يې حضرت زيد بن حارث رضي الله عنه ته وفرمايل، :"ته زما خادم ورور يې، هغه هم له ډېرې خوشالۍ څخه د نڅا په څېر حرکات پيل کړل".

اوس که فرض کړو، چې صحابه و يا تابعينو ته په دې رواياتو کې د نڅېدونکيو خطاب شوی دی، نو دا خو ما نقل قول کړی دی او دا خو په حقيقت کې د اسلام د ستر عالم اومنل شوي فقيه امام او علامه محمد غزالي وينا ده، چې د هغه په مشهور تصنيف کيميای سعادت کې يې کتلی شئ او حضرت عطاء الله پالوي په خپل کتاب قرآن اور فنون لطيفه کې هم رانقل کړې ده ، نو اوس به په حضرت امام غزالي څه حکم وکړې؟ ما خو هلته هم د غزالي دا وينا په قوسونو (ليندکيو) کې رانقل کړې ده او حواله مې هم ورکړې ده، نو ولې يې مهر پر ما ولګاوه؟.او د وينا خپل خاوند امام غزالي يې پرېښود او امام غزالي دا هم وايي، چې څوك نڅا ته حرامه وايي، هغه خطا شوی او تېروتی دی.

اوس به د ښاغلي ليکوال د رانقل کړيو دلاېلو جاج واخلو او له دې دلاېلو څخه به دده برداشت هم وارزوو بيا به هم قضاوت لوستونکيو ته پرېږدو.

خو تر هرڅه لومړی په حقوقي چاروکې دولسمشر دسلاکار وزير او دهېواد دنوموتي عالم (دسترې محکمې اوسنی رئيس) پوهاند عبدالسلام عظيمي او دسترې محکمې ددارالافتاء درئيس او جيد عالم مولوي محمدصديق مسلم او دهغه له ملګرو نوروهغو قاضيانو او مفتيانوڅخه مننه کوم چې له ډېرو بوختياوو برسېره يې داکتاب ولوست ، زه يې وهڅولم ، دکار نيمګړتياوې يې راپه ګوته کړې او ګټورې مشورې يې راکړې .

مخکې له دې چې دنيوکې کوونکي دلاېل وارزوو ښه دا ده ، د څېړنې پيل په يوې لنډې پيلېزې وکړو، د يوې مقدمې په ډول د موسيقۍ او نڅا په اړه د علماوو او فقهاوو ويناګانې او نظريات د لوستونکيو مخ ته کېږدو او له دې پيليزې څخه په برداشت اخيستلو يې د بحث منځته بوځو.

ايا سماع اوموسيقي حرامه ده؟

وړاندې لدې چې دموسيقۍ په اړه فقهي بحث ته ننوزو مناسبه ده چې ووايو په قرآن او حديثو کې دموسيقۍ او يا ميوزيک کلمه نلرو.فقهاوو هم چې کله پدې اړه بحث کړی دی نود غنااو يا دلهو دکارندويو(سامانونو) تر سرليک لاندې يې مسئله څېړلې ده .

په ژوند کې داسې مسايل ډېر دي، چې د اسلام له هماغو لومړنيو ورځو څخه يې د حکم په اړه علماء بېلابېل نظريات لري، چې په دې ډله کې غنا او نڅا هم شامله ده. علماء او فقهاء د سماع او موسيقۍ په اړه هم بېل بېل نظر لري آن تر دې چې دواړو ډلو په دې اړه افراط او تفريط ته هم ملا تړلې ده. ځينې خلك داسې هم شته، چې موسيقي، ډول، رباب او ارمونيه خو لا پرېږده، چې آن د ځينو مرغانو اوازونه هم نه خوښوي، ځکه چې موسيقيت په کې دی، خواږه لګېږي او انسان ترې خوند اخلي. بله ډله يې بيا په جواز کې دومره افراط کوي، چې موسيقۍ ته هېڅ حد نه مني، هر ډول موسيقي، د هر چا اواز د هر چا په وړاندې روا بولي، چې اسلام بيا دا دواړه افراطي او تفريطي نظرونه ردوي او په هره معامله او هره مسئله کې يې د خپل تعامل له مخې په يو معتدل او منځني چوکاټ کې موسيقۍ ته هم اجازه ورکړې ده، د موسيقۍ لپاره يې حدود ټاکلي، افراطي موسيقي، سکس يا بربنډه موسيقي، فحشا او ګناه ته تحريکوونکې موسيقي نه مني، د انسان له فطرت سره سمه او برابره موسيقي چې پورتني اړخونه ونه لري، روا بولي.

د موسيقۍ په اړه امام غزالي په احياء العلوم او کيميای سعادت کې، حضرت امام سعيد ابن حزم په المحلی کې ، حضرت مولنا ابوالکلام ازاد په "غبار خاطر" کې، حضرت علامه عطاء الله پالوي په "قرآن اور فنون لطيفه" کې، اوسمهالي د نړېوال شهرت لرونکي عالم علامه دکتور يوسف قرضاوي په "الحلال والحرام فی الاسلام" او "الاسلام والفن" کې ښاغلي ډاکټر محمد عماره په "الاسلا م والفنون الجميله "کې اوږدې څېړنې کړې دي، چې زما پر دې ليکنه هم د همدې مشاېخو اغېز پروت دی، د ليکنې ډېره برخه مې يا د دوی له اثارو څخه مستقيم اقتباس دی او يا خو يې ممکن غېر مستقيم اغېز وي. ماته خو د موسيقۍ په اړه د دوی نظر د اسلام له روح سره برابر او حق ته رسېدلی برېښي او الله جل جلاله دې توفيق راکړي، چې په دې اړه د اسلام د ريښتوني تصور وياند او ژباړن واوسم. آمين.

د هنر او فن په اړه د اسلام دریځ

علامه قرضاوي ليکي: په سندرو کې له دنيوي ښکلا پرته، چې ارواوې تازه کوي، خوښوي يې، تاندوي يې نور څه نشته. سندرې د فطرت غوښتنه ده، غوږونه يې د اورېدلو اشتها لري، خوند ترې اخلي، هماغه ډول خوند، چې معده يې د خوندورې غذا له خوړلو اخلي، هماغه ډول خوند چې سترګې يې د ښکلې منظرې له ليدلو اخلي، هماغه ډول خوند چې پوزه يې د يو پاك شي، يو بوی لرونکي ګل په بويولو احساسوي .

آيا پاك او خوندور شيان په اسلام کې حرام دي ؟.

ښکاره خبره ده، چې الله جل جلاله ځينې روا، پاك او خوندور شيان پر بني اسرائيلو ځکه حرام کړي وو، چې هغوی ته د هغوی د ناوړو کارونو جزا ورکړي. دا حرمت هغوی ته په حقيقت کې سزا ورکول وو:" فبظلم من الذين ها دوا حرمنا عليهم طيبت احلت لهم و بصد هم عن سبيل الله کثيرا و اخذهم الربا و قد نهوا عنه و اکلهم اموال الناس بالباطل". يعني "د هغه ظلم او تېري له کبله، چې يهوديانو ترسره کړ او په دې خاطر، چې ډېر خلك يې د خدای جل جلاله له لارې منع کړل، پاك او پاکيزه شيان مو چې هغوی ته حلال وو په هغوی حرام کړل. او د سود په اخيستلو په داسې حال کې، چې دوی يې له اخيستلو منع شوي وو او په ناروا سره د خلکو د مالونو او شتمنيو د خوړلو په خاطر (مو دا کار وکړ)". (النساء، 160_161)

بل ځای فرمايي:"ياايهالذين امنوالا تحرمواطيبت ما احل الله لکم ولا تعتدوا ان الله لا يحب المعتدين." يعني "ای مومنانو هغه څه په ځان مه حراموئ کوم چې الله جل جلاله تاسو ته حلال کړي دي او تېری مه کوئ، الله جل جلاله تېري کوونکي نه خوښوي ".

دلته وينو چې الله جل جلاله هغه خلك تېري کوونکي بولي، څوك چې د الله جل جلاله روا شوي شيان په ځان يا په نورو حراموي.

الله جل جلاله د پخوانيو امتونو د پېغمبرانو په کتابونو کې د حضرت محمدصلى الله عليه وسلم د رالېږلو او د هغه رسالت زېری په دې ډول کړی دی:"يأ مرهم بالمعروف وينها هم عن المنکر و يحل لهم الطيبت و يحرم عليهم الخبائث و يضع عنهم اصرهم والاغلل التى کانت عليهم". هغوی ته د ښو کارونو په کولو او د ناوړو کارونو په نه کولو امر کوي او پاك شيان ورته حلالوي او ناپاك شيان پرې حراموي او هغه لېرې کوي له دوی څخه ددوی درانه بارونه او د سختيو هغه قيدونه چې دوی په کې بند وو. (الاعراف، 57)

داسې ښه شی به نه وي، چې عقل او روح يې ښه وبولي، ورته ميلان ولري او اسلام هغه د خپل هغه رحمت، مهربانۍ او شفقت له مخې، چې په دې امت يې لري، روا کړی ونه اوسي او دې امت ته يې د هغوی په کارولو يا کولو اجازه

نه وي ورکړې:"يسئلونك ما ذا احل لهم قل احل لکم الطيبت" يعنې" له تاسې پوښتي چې دوی ته څه شی حلال دي، ورته ووايه چې پاك شيان تاسو ته حلال شوي دي."(مائده 45)

هېچا ته هم اجازه نشته، چې د الله جل جلاله له خوا څخه روا شوي پاك شيان پر ځان يا په نورو حرام کړي. حلال ګرځول او حرام ګرځول د الله جل جلاله واك او اختيار دی او که څوك دا کار کوي، دا په حقيقت کې د الله جل جلاله په اختياراتو او واکونو کې ځان ورګډول دي، چې دا کار په خپله شرك دی. (قل ارئيتم ما انزل الله لكم من رزق فجعلتم منه حراماً و حللاً، قل الله اذن لكم ام على الله تفترون) يعنې"ورته ووايه " دا راته ووايئ چې هغه څه چې الله جل جلاله تاسو ته پيدا کړي دي او تاسو ته يې رزق ګرځولي دي او د هغوی يوه برخه مو روا او يوه برخه مو ناروا ګرځولې ده آيا الله جل جلاله تاسو ته دا اجازه کړې ده [چې ځينې روا او ځينې يې ناروا وګرځوئ] او که په هغه جل جلاله باندې دروغ وايئ." (يونس 59)

ځينې کارونه او شيان الله جل جلاله د خپل لزوم ديد له مخې حرام کړي دي او ځينې يې روا کړي دي، نو الله جل جلاله بيا هېچا ته دا حق نه دی ورکړی، چې د هغه جل جلاله په واك او اختيار کې تشبث وکړي، روا، ناروا او ناروا، روا کړي. د بېلګې په ډول الله جل جلاله زنا، غلا، ناحقه وژنه... حرام کړي دي، نو هېچا ته دا حق نشته، چې دا کارونه روا اعلان کړي. څرنګه چې هېڅوك حق نه لري، چې ناروا، روا اعلان کړي، همدا ډول هېڅوك حق نه لري، چې روا کارونه او شيان ناروا اعلان کړي او که څوك د الله جل جلاله له خوا روا شوي شيان په ځان يا په ټولنه حراموي، نو د الله جل جلاله له هماغه ډول قهر، غضب، عذاب او غوسې سره به مخ کېږي لکه څوك چې غلا يا زنا حلالوي. الله جل جلاله روا کوونکي او ناروا کوونکي دواړه غندي، ګمراه او بې لارې يې بولي. (قد خسرالذين قتلوا اولادهم سفهاً بغير علم و حرموا ما رزقهم الله افتراء على الله، قد ضلوا و ما كانوا مهتدين" يعنې "ښکاره خبره ده، چې هغه کسانو تاوان ليدلی، چې خپل اولاد د حماقت او ناپوهۍ له مخې وژني او هغه څه چې الله جل جلاله دوی ته د روزۍ لپاره ورکړي، نو په الله جل جلاله د دروغو د تړلو له مخې يې پر ځان حراموي، له شك پرته چې په دې کارونو دوی ګمراه کېږي او لاره نه مومي " (الانعام 140(

نو الله جل جلاله هغه کسان غندي، ګواښي يې او رټي يې څوك چې له ځانه، بې دليله، د الله جل جلاله روا او مباح شيان پر مسلمانانو حراموي او د الله جل جلاله له نعمتونو څخه يې بې برخې کوي. هغه که هر څه وي، چې ساز، سرود او موسيقي هم په همدې ډله کې راځي، چې که څوك ښه په دې پوه وي، چې سماع او موسيقي تر دې حده روا ده او بيا هم په حق سترګې پټوي او په تأويلونو، تا ويلو ما ويلو، کمزوريو او موضوعي رواياتو، د قوي، څرګندو او قطعي دلايلو د مخنيوي هڅه کوي. په داسې حال کې چې خپل ضمير او وجدان ته هم قناعت ورکولی ونه شي، نو له شك پرته دوی هم هماغه کار کوي کوم چې بني اسرائېلو کاوه او د الله جل جلاله له عذاب او وعيد سره مخ شول. موږ مسلمانان يو، موږ د ژوند په ټولو چارو کې د يو نظام او يو قانون تابع يو، موږ يو غښتلی ، بشپړ، تلپاتې، تغيير نه منونکی اساسي قانون لرو، چې د اسلام شريعت او په ځانګړي ډول عظيم الشان قرآن دی. زموږ ټولې پرېکړې

او فتواګانې به د قرآن او شريعت په رڼا کې وي. له ځانه او د خپل نفس له غوښتنې سره سمې پرېکړې نه شو کولی. الله جل جلاله له دې کار څخه منع کړې يو "ولا تقولوا لما تصف السنتکم الکذب هذا حلال و هذا حرام لتفتروا علی الله الکذب" يعنې "او د خپلو ژبو دروغجنو دعوو له مخې مه وایئ چې دا شی حلال دی او دا حرام. ددې کار پایله دا ده، چې الله جل جلاله باندې د دروغو تهمت وایئ". (النحل116)

"قل من حرم زينة الله التی اخرج لعباده" يعنې "ورته ووايه: چا د الله جل جلاله ښکلا (زينت) حرامه کړې ده، هغه ښکلا چې خپلو بنده ګانو ته يې پيدا کړې ده (پنځولې ده).

په ټولو چارو او شیانو کې اصل روا والی دی

علما ، فقها او ديني مشايخ وايي، چې د ژوند په ټولو چارو کې اصل روا والی دی یعنې هرڅه په طبيعي ډول روا دي. هره چاره روا ده، هر شی په بنسټيز ډول روا او حلال دي. د هر شي او هر کار کولو اجازه شته ده او کوم شی او یا کومه چاره، چې الله جل جلاله په بنده ګانو حرامه کړې ده او دوی ته يې مناسبه نه وي ګڼلې، نو هغه يې بيا له دې عامې قاعدې څخه د واضح او روښانه فرمان په واسطه استثنی کړي او وېستي دي او مسلمانان يې خبر کړي دي، چې دا او دا کار چې تاسو او ټولنې ته اوس يا په راتلونکي کې تاوان لري، مه کوئ. څرنګه چې دنيوي چارې لکونو آن ميليونونو ته رسېږي او قرآن او حديث داسې نه کوي چې هرې چارې ته په ځانګړي ډول ګوته ونيسي او د روا او ناروا په اړه يې پرېکړه وکړي، ځکه قرآن او يا په ټوليز ډول شارح اشارې کوي او تفصيل يې علماوو ته پرېښی دی، نو په عمومي ډول يې داسې فرمان صادر کړ، چې په اصل کې هر شی روا دی، هر څه کوئ او که زه (الله جل جلاله) څه مناسب نه وينم، نو پر هغه مو خبروم او د حرمت په اړه يې خپله پرېکړه دراوروم او د څه شي په اړه چې زه چپ يم او په ښکاره ډول مې حرام کړی نه وي او يا مې د روا والي او ناروا والي په اړه ډاګيزه فيصله نه وي دراورولې، نو هغه چارې تاسو ته روا دي، ځکه چې زه هېروونکی نه يم، هېرول زما عادت نه دی، زه په خپله خوښه او اراده داسې کوم: "و ما کان ربك نسياً". يعنې "ستا رب هېروونکی نه دی." (مريم 64)

حضرت رسول اکرمصلی الله عليه وسلم دې مطلب ته داسې اشاره کړې ده:"هغه څه چې الله جل جلاله په خپل کتاب کې روا کړي دي روا دي او هغه څه يې چې حرام کړي دي، حرام دي او د هغه څه په اړه يې چې سکوت کړی دی، الله جل جلاله له هغه څخه تېرېږي، نو له همدې کبله يې د الله جل جلاله لخوا څخه روا والی په رسميت ومنئ، ځکه چې الله جل جلاله هېڅ هم نه هېروي "و ما کان ربك نسياً ".

همدا راز فرمايي:" الله جل جلاله په تاسو څه فرايض ايښي دي، هغه مه ضايع کوئ او څه حدود يې ټاکلي دي، له هغو تېری مه کوئ او پرته له دې، چې هېر يې کړي، د ځينو شيانو په اړه يې د شفقت او رحمت له مخې سکوت کړی دی، نو تاسو يې هم په اړه سکوت وکړئ او پلټنه پکې مه کوئ."

_الله جل جلاله فرمايي:"هوالذی خلق لکم ما فی الارض جميعاً" يعنې "الله جل جلاله هغه ذات دی، چې د ځمکې پر سر يې هرڅه تاسو ته پيدا کړي دي." (بقره29) " و قد فصل لکم ما حرم عليکم الاما اضطررتم اليه" "يعنې "او له شك پرته چې الله جل جلاله تاسو ته هغه څه، چې حرام کړي يې دي، روښانه کړي دي مګر هغه څه چې تاسې پرې اړ باسل شئ". (الانعام 119)

همدا لامل دی، چې علماء وايي: هېڅ تحريم د منلو وړ نه دی، مګر د ښکاره نص له مخې. علامه قرضاوي وايي:"د قران د ډاګيزه نص او يا د رسول اکرمصلی الله عليه وسلم د صريح حديث او يا د ثابتې او يقيني اجماع له پرېکړې پرته هېڅ تحريم د منلو وړ نه دی. دی وايي که نص او يا اجماع وجود ونلري يا دا چې صريح نص (آيات او يا حديث)

وي، خو صحیح نه وي یا صحیح نص وي، خو د موضوع په اړه صریح نه وي، نو دا د یوې چارې په حراموالي دلالت نه شي کولی او په روا والي یې اغېز کوي او حکم د عفوې په عمومي داېره کې د روا په بڼه پاتې کېږي.

همدې دلایلو ته په کتنې سره د فقهې د اصولو علماوو دا قاعده هم راوېستې ده، چې :"الاصل فی الاشیاء الاباحة" یعنې "په شیانو کې اصل رواوالی دی.".

نو اوس چې څوك موسیقي حرامه ګڼي اړ دي، چې صریح نصوص ولري. قطعي دلایل وړاندې کړي. په دلایلو کې یې وضاحت، روښانتیا او پوره څرګندتیا وي، داسې نه چې د ایت یا حدیث غرض یو څه وي او دوی یې په تأ ویل، تحریف او تحویل سره په موسیقۍ رااړوي. لکه چې وروسته به یې د دوی له خوا د لهو او لغو په معنی کې ووینو. بیا به د بحث پایلې وڅېړو.

د موسیقۍ په اړه د ځینو علماوو اند

د تفسیر احمد مفسر او د نورالانوار لیکوال ملاجیون، د مسلم شریف شارح، مشهور عالم او د لسګونو ارزښتمنو اثارو لیکونکی امام محي الدین نووي، امام غزالي، امام ابن حزم ، قاضي ابوبکر عربي، د عوارف المعارف لیکوال او د تصوف د سهروردیه طریقې امام، شهاب الدین سهروردي، امام الهند مولینا ابوالکلام ازاد او د مشهور او سمهالي لیکوال او عالم مصطفی زرقاوي او ډاکټر یوسف قرضاوي په څېر لسګونه علما د موسیقي او سماع د رواوالي پلویان دي چې د ځینو نظرونه به په تفصیل سره ولولئ .

ادفوي په خپل کتاب "الامتاع" کې لیکي، چې :" امام غزالي په خپلو ځینو فقهي کتابونو کې لیکلي دي، چې سندرې د موسیقۍ له الو پرته د ټولو په اتفاق سره روا دي". ابن طاهر وايي چې د صحابه و او تابعینو په اتفاق او اجماع سره د موسیقۍ له الو پرته سندرې روا دي.

تاج الفرازي او ابن قتیبه د حرمینو د علماوو او ابن طاهر او ابن قتیبه د مدینې د علماوو اجماع په دې اړه رانقلوي.

امام ماوردي وايي:"...تر دې چې د حجاز خلك يې د کال په غوره ورځو کې هم، چې خلك په کې په عبادت مکلف دي، رخصت بولي. (الاسلام والفن.)

ابن نحوي په العمده کې لیکي: داسې روایتونه شته، چې ځینو صحابه و او تابعینو سندرو ته غوږ اېښی دی، چې ده د حضرت عمر، حضرت عثمان، ابن عمر رضي الله عنهم نومونه هم یاد کړي دي. همدا ډول، عمرو ابن العاص، حضرت عایشه، سعید ابن مسیب، سالم ابن عبدالله ، ابن عمر، ابن عبدالبر، امام ماوردي په البیان کې ،رافعي، ابن ابي شیبه، ابو عبیده ابن جراح، بیهقي، حضرت سعد ابن ابي وقاص، ابن قتیبه ابو مسعود انصاري، بلال، عبدالله بن الارقم، اسامه ابن زید، حمزه، ابن طاهر، براء ابن مالك عبدالله ابن زبیر، ابو طالب مکي ،حسان، زبیر بن بکار، قرضه ابن کعب، امام ابو الفرج اصفهاني، خوات بن جبیر، رباح بن معترف ابن حسان، خارجه ابن زید، قاضي شریح، سعید ابن جبیر، عامر شعبي، عبدالله ابن عتیق، عطاء ابن رباح، محمد بن شهاب زهري، عمر ابن عبدالعزیز سعد ابن ابراهیم زهري، په تبع تابعینو کې څلور واړه امامان، ابن عینیه، د موسیقۍ له الو پرته سندرې روا بولي.

امام شوکاني په نیل الاوطار کې هم همدا نومونه یاد کړي دي.

ډېرو علماوو د موسیقۍ له الو سره سندرې روا بللې دي. قاضي ابوبکر عربي په خپل کتاب "الاحکام" کې لیکي:"داسې صحیح حدیث وجود نه لري، چې په دې اړه په حرمت دلالت وکړي:" ابن نحوي په خپل کتاب العمده کې همدا خبره کړې ده. ابن طاهر په کتاب السماع کې لیکي:" آن چې د (حرمت په اړه) یوه خبره هم صحیح نه ده".

ابن حزم وايي:"...په دې اړه يو صحيح حديث هم نشته دی او هر څه چې د موسيقۍ د حرمت په اړه روايت شوي ټول له ځانه جوړ شوي او موضوعي روايات دي او که د ثقه رواياتو له خوا يې رسول الله صلى الله عليه وسلم ته نسبت شوی وای، هرومرو به مو منلي وای".

دميزان الاعتدال دمؤلف امام ذهبي او دلسان الميزان دمؤلف امام ابن حجر عسقلاني په څېر دحديثو نوموتي علماء هم ددا ډول حديثو روايت کوونکي څېړي او نقد پرې کوي چې وروسته به يې ولولئ.

حضرت امام غزالي وايي:"هغه څوك چې سماع اوموسيقي يې په حرکت او خوځښت رانه ولي له عقلي او بدني ناروغۍسره مخ او نيمګړی دی، تعادل نه لري، له روحانيت څخه لرې دی او په وچ طبيعت اوبد ذوق کې تر اوښ، مرغانو اونورو حيواناتو هم بدتر دی، ځکه چې اوښ د خپل وچ طبيعت برسېره هم له خواږه غږ سره مست شي او بار لاندې منډه وهي".

حضرت ابو داؤد فرمايي:"زه چې څومره لهو ته تمايل کوم هاغومره مې په حق نفس قوي کېږي".

بيا هم غزالي ليکي:" موسيقي د زړه د ناروغيو درمل ده او زړه له ناروغيو، ستړتيا او ناارامۍ څخه ژغوري، نو ځکه مباح ده".

امام شوکاني په نيل الاوطار کې ليکي:"د مدينې اوسېدونکي او له هغوی سره په ظاهريه و او صوفيه و کې د نظر ملګري د سندرو په روا والي قانع دي که څه هم له چنګ او رباب سره وي".

ابو منصور بغدادي شافعي وايي :"عبدالله ابن جعفر به د سندرو په اورېدلو کې کومه ستونزه نه ليدله او خپلو وينځو ته به يې د سندرو ويلو اجازه کوله، ډېر وخت به يې له هغوی سندرې اورېدلې او دا هم د حضرت امام عليك د خلافت زمانه وه".

حضرت امام غزالي فرمايي:"رقص (نڅا) مباح ده ".

د حبشو لوبې ته چې بخاري يې هم روايت کوي امام غزالي د نڅا او سرود نوم ورکوي.

حضرت عطاء الله پالوي ليکي:"د مسلمانانو هغه کتاب کې، چې د هر مسلمان په کور کې ايښی دی، يو ځل نه دوه ځله اشاره کوي، چې موسيقي پيغمبري لاره ده."

علامه بدرالدين عيني حنفي د بخاري په شرح کې وايي:" له حضرت داؤد سره ارمونيه وه، چې هغه به ورسره سندرې ويلې." ابن حجر عسقلاني په فتح الباري او امام شوکاني په کتاب السماع کې ليکي: عبدالرزاق په خپل مسند کې له عبدالله ابن عمر څخه روايت کوي :" حضرت داؤد به ارمونيه غږوله او د زبور تلاوت به يې کاوه."

فکر وکړئ نه یواځې دا چې حضرت داؤد به له زبور سره ارمونیه غږوله، بلکې له زبور پرته به یې په دومره خوند سره سندرې هم ویلې، چې آن الوتونکي به یې هم اغېزمن کړل او ډلې ډلې به ترې راتاو وو .

سلطان المشایخ حضرت نظام الدین اولیاء وایي:"په هغه قوم به د خدای جل جلاله عذاب ولې نه راځي، چې ته ورته د موسیقۍ د روا والي په اړه احادیث وړاندې کړې او هغه یې په وړاندې درڅخه دامام ابو حنیفه قول وغواړي".

امام غزالي وایي:"هغه څوك چې له دریا (دایره) سره سندرې حرامې بولي، نو هغه د رسول الله صلی الله علیه وسلم له فعل څخه ښکاره انکار کوي، چې دا په خپله کفر دی".

د ډهلي ستر محدث حضرت شیخ عبدالحق وایي:"محدثین وایي، چې د موسیقۍ د حرمت په اړه یو حدیث هم صحیح نه دی". حنفي محدث حضرت سید جمال الدین وایي:"د موسیقۍ د حرمت په اړه چې وروستني علما کوم احادیث وړاندې کوي او استدلال پرې کوي، هغه نه ثابت شوي دي او نه کوم اصل لري، ځکه چې که په دوی کې کوم حدیث صحیح وای، نو ښاغلیو مجتهدینو به پرې استدلال کړی وای، صحیح او حسن حدیث خو پرېږده، چې آن داسې ضعیف حدیث هم نشته، چې د موسیقۍ حرمت ثابت کړي".

حضرت مخدوم سید اشرف جهانگیري وایي:"د سماع تر ټولو ښه ځای مسجد دی".

حضرت شیخ نقي الدین وایي:"د سماع په محفل کې ګډون د خدای جل جلاله درضا لامل ګرځي."

حضرت مولینا عبدالرحمن لکهنوي وایي:"سماع زموږه عبادت دی او مسجد د عبادت لپاره ځانګړی شوی دی".

شیخ الفقهاء خیرالدین املي وایي:"سماع د جواز له حده تېر، د استحباب درجې ته رسېدلې ده".

د اهل حدیثو نامتو عالم نواب صدیق حسن خان وایي:"د سندرو او موسیقۍ د حرمت په اړه مې نه په قرآن کې آیت ووند او نه مې د حدیثو په کتابونو کې کوم حدیث تر سترګو شو".

علامه شا جعفر وایي:"ماته له ساز او سرود سره د موسیقۍ په روا والي کې هېڅ شك نه دی پاتې له همدې کبله د نورو دلایلو وړاندې کولو او نور بحث ته هېڅ اړتیا نشته".

هغه دا هم لیکي چې کله د موسیقۍ په اړه بحث راشي، نو ضرور ورسره دا شرط اېښودل کېږي، چې که له موسیقۍ سره فواحش وي، یا شراب او نور منکرات وي، یا شهوت پاروونکې ویناوې یا پَرې (قطعې یا تاش) وي یا د کوم مسلمان او یا هندو غېبت په کې کېږي، نو دا ډول موسیقي حرامه ده... نه پوهېږو چې له موسیقۍ سره ولې دا شیان تړل کېږي. دا شیان خو چې هر چېرې وي، په هره معامله کې وي، ناروا دي [ځکه دا شیان په خپل ذات کې حرام دي] ددې لپاره ولې موسیقي ځانګړې کېږي؟ ولې دا شیان له نورو مسایلو سره نه تړل کېږي؟ ولې داسې نه ویل کېږي چې که د شرح وقایې د ځینو پاڼو په لوستلو شهوت راپارېږي، نو لوستل یې روا نه دي؟. ولې داسې نه

ویل کېږي، چې که په مسجد کې کرمبول کېږي او جذبې او احساسات زیانمنوي، نو مسجد ته راتلل روا نه دي. ولې داسې نه ویل کېږي، چې که د ښځو د اواز په اورېدلو او د هغوی په لیدلو پاروونکي خیالات راځي، شهوت راوېښېږي، نو د هغوی شهادت حرام دی .

دې محترم په دې اړه اوږده څېړنه کړې ده، د موسیقۍ په اړه یې د اسلام او موسیقي په نوم کتاب لیکلی دی، چې له ډېرو دلایلو او څېړنو وروسته لیکي :"موسیقي له ساز او سرود سره او بې ساز او سروده روا ده".

علامه عطاء الله پالوي وايي :"دا په حضرت رسول کرم صلی الله علیه وسلم پسې بهتان دی، چې ګواکې هغه صلی الله علیه وسلم موسیقي حرامه بللې ده".

امام شوکاني وايي:"د موسیقۍ د حرمت په اړه د اجماع دعوه له یوې مخې باطله ده." دی زیاتوي:"د ساز او سرود د حرمت په اړه، چې څومره روایتونه رانقل شوي دي یو یې هم صحیح نه دی، ټول باطل دي".

امام شوکاني وايي، چې قاضي ابوبکر بن عربي او امام ابن حزم هم کټ مټ همدا نظر لري. شوکاني له استثناء پرته وايي، چې "د موسیقۍ د حرمت په اړه چې څومره حدیثونه وړاندې کېږي، ټول موضوعي دي".

د نړېوال شهرت خاوند نامتو بنګالی شاعر او ادیب رابندرنات ټاګور وايي، چې ځینې وخت انسان دومره مجذوب او دومره تراغیز لاندې راشي، چې د خپل حال د بیانولو لپاره الفاظ نه لري، نو کله چې الفاظ خلاص شي، نو د همدې حال د بیانولو لپاره موسیقي ته مخ ورواړوي او مرسته ترې وغواړي.

د موسيقۍ د حرمت د پلويانو دلايل

_1د موسيقۍ د حرمت پلويان په هغه روايت استناد کوي، چې حضرت عبدالله ابن عباس، حضرت عبدالله ابن مسعود، امام مجاهد ، عکرمه او ځينو نورو صحابه و رضي الله عنهم ته منسوب شوي او دعوه کوي، چې الله جل جلاله په دې ايت کې موسيقي حرامه ګرځولې ده."و من الناس من يشترى لهوالحديث ليضل عن سبيل الله بغير علم و يتخذها هزوا اولئك لهم عذاب مهين." يعنې "په خلکو کې داسې کسان هم شته، چې بې ګټې او چټې خبرې اخلي، چې بيا په دې خبرو سره د الله جل جلاله بنده ګان په ناپوهۍ سره له حقې لارې واړوي او هغه آيتونه ريشخند کړي. دوی ته رسوا کوونکی او ذليلوونکی عذاب دی." (لقمان 6)

دوی د لهوالحديث معنا سندرې اخيستې دي.

دوی وايي چې ابن شعبان له حضرت عبدالله ابن عباس څخه روايت کوي چې هغه به په دې آيت کې له لهو څخه غرض موسيقي بلله ، خو عماره وايي چې دابن شعبان ټول روايات دله منځه وړلو وړ دي.

ابن حزم وايي، چې د دوی دا وينا د څو لاملونو له مخې د منلو وړ نه ده، يو خو دا چې له دې آيت څخه دا ډول تفسير نه له حضرت رسول اکرم صلى الله عليه وسلم څخه ثابت دی او نه له صحابه و څخه ، بلکې د ځينو مفسرينو وينا ده چې حجت پرې نه شي کېدلی ځکه له الله جل جلاله اوله رسول الله صلى الله عليه وسلم پرته د هېچا وينا حجت نه ده. دوهم دا چې دا وينا او دا تفسير د نورو صحابه و او تابعينو له وينا سره مخالف دی . دريم دا چې په خپله همدا آيت په دې آيت باندې د دوی استدلال ردوي، ځکه چې دا آيت وايي، چې "په خلکو کې داسې کسان هم شته چې بې ګټې او چټې خبرې اخلي، چې بيا په دې خبرو سره (د الله جل جلاله بنده ګان) په ناپوهۍ سره له حقې لارې واړوي او هغه ريشخند کړي." دا خو داسې يو صفت دی، چې که په هر چا کې وي، نو هغه کافر دی، ځکه چې د الله جل جلاله لاره يې ريشخند کړې ده.

ابن حزم وايي:"که څوك کوم کتاب واخلي، چې خلك پرې له حقې لارې واړوي، نو کافر دی ځکه چې الله جل جلاله هغه غندلی دی. خو الله جل جلاله هېڅکله هغه کسان نه دي غندلي، چې بې ګټې او چټې خبرې د ساعت تېرۍ لپاره اخلي. ددې لپاره نه چې خلك پرې له حقې لارې واړوي، نو له همدې لامله يې په دې آيت استناد باطل او بې ځايه دی. همدا ډول هغه خلك، چې په قصدي ډول د قرآن په تلاوت سره فرض لمونځ پرېږدي يا هغه څوك چې د نفلو په کولو سره فرض يا واجب لمونځ نه کوي يا د سندرو او ترانو په اورېدلو سره کوم فرض کار پرېږدي، نو دا شخص فاسق او ګناهګار دی، خو که څوك ددې کارونو په کولو سره فرض نه پرېږدي، نو دا خو يې بد کار ندی کړ ی .

)المحلي لابن حزم 60/9(

امام قرطبي (٦٧١ هجري ١٢٧٣ م) په جامع الاحکام القران کې ددې آيت په تفسيرکې ډېر بحث کړيدی او وايي چې دلته چې کوم لهو نا وړه ښودل شوې هغه ښه هنري غږ نه دی، بلکې هدف هغه غږ دی چې په انسان کې شهواني او حيواني غرايز تحريکوي يا هغه غږ هدف دی چې خلک له ايمان څخه اړوي ، لکه د مکې د مشرکانو يو مشر (نصر بن الحارث بن علقمه) ٢ هجري _ ٦٢٤م) چې کول ، نوموړی د قريشو له شيطانانو او د بدر په غزا کې د هغوی د بيرغ له لېږدوونکيو څخه و ، هغه به د ناعربو کتابونه او وينځې پېرلې چې په هغوی سره خلک بې ايمانه کړي يعنې هغه به د وينځو په سندرو او ددې کتابونو په ويلو خلک د قرآن له اورېدلو اوله اسلام راوړلو منحرفول او گمراه کول .

دلته هم موخه همدا ډول لهو ده چې د خدای جل جلاله د بنده گانو له گمراه کولو پرته بله موخه نلري .

قرطبي همداراز وايي چې د حسن بصري (٦٤٣ _ ٧٢٨ م)په اند دلته له لهو څخه غرض (کفر او شرک) دی .

مفسرين وايي چې نصر بن الحارث د رستم او اسفنديار او د ايراني پاچايانو د کيسو کتابونه پېرل او بيا به چې په مکه کې چا وويل چې محمد صلی الله عليه وسلم دا ډول وايي نو ده به هغوی ريشخند کړل او د ايرانيو پاچايانو کيسې به يې ورته کولې او ويلې به يې چې زما خبرې د محمد صلی الله عليه وسلم له خبرو غوره دي . همدا راز نصر بن حارث به وينځې پېرلې او چې چا به غوښتل مسلمان شي نو هغه به يې خپلو سندرغاړو وينځو ته وروست ، ښه خوراک او څښاک به يې پرې وکړ او بيا به يې ورته وويل چې دا درته له لمانځه او روژې څخه چې محمدصلی الله عليه وسلم يې درڅخه غواړي. او دا چې د محمدصلی الله عليه وسلم لپاره وجنگېږې غوره دي نو بيا دا آيت نازل شو .

نو دلته له لهو څخه موخه دا ډول لهوده چې الله جل جلاله وغندله.

علامه الوسي وايي چې ددې ايت ښه تفسير هغه دی چې حسن روايت کړی دی . : کل ماشغلک عن عبادة الله وذکره من السمروالاضاحيک والخرافات والغناء ونحوها(

يعنې : هرهغه څه چې انسا ن دالله ج له عبادت او له ياد څخه مشغول څخه ساتي هغه که ټوکې وي ،که نکلونه وي او که سندرې او که داسې نور ټول لهوالحديث ده . ٢٤ ټوک ٩١ مخ

جلالين تفسير ددې ايت(واستفزز من استطعت منهم بصوتک) الاسراء٦٤

يعنې : ((او له هغوی څخه دې چې په چا وس رسېږي نو په خپل غږ يې سپک (ذليل) کړه .))

په تفسير کې وايي چې مجاهد وايي چې دشيطان غږ خوشې خبرې او لوبې دي .او عبدالله ابن عباس وا يي چې دشيطان غږ هره هغه وينا ده چې خلک گناه ته بولي

شهيد آيت الله ډاکټر بهشتي هم موسيقۍ ته اشاره کړېده چې موږ د هغه د نظر لنډيز له www.hmazaheri.com/bookويب سايټ څخه رااخلو: ((هغه ددې په تفسيرکې وايي چې کله به رسول اکرم صلى الله عليه واله وسلم د جمعې په ورځ پر منبر خطبه اوروله، سوداګريز کاروان به راغی او خلکو به د کاروان مخې ته د خوښۍ د ښکارولو لپاره ډول او دريا وهله نو په مسجد کې له رسول الله صلى الله عليه واله وسلم سره ناستو ځينو د کمزوري ايمان خاوندانو به لمونځ او مسجد پرېښود او د ډول او دريا خواته به يې منډه کړه چې الله جل جلاله ددوی په دې کار نيوکه وکړه او ويې غندده: ((قل ما عندالله خير من اللهو ومن التجاره)) يعنی: ((هغه څه چې له الله جل جلاله سره دي له لهو او سوداګرۍ څخه ډېر غوره دي ((.

ډاکټر بهشتي همداراز زياتوي چې ډېرو داسې ويلي دي چې په دې ځای کې له لهو څخه غرض هماغه د شپېلۍ، نغارې او طبلې غږ دی چې له بهر څخه ښار ته راننوتونکي سوداګريز کاروان به ددې لپاره غږاوه چې خلک خبر شي او د پلورلو او پېرودلو لپاره ورته ورشي، نو کله به چې په مسجد کې د کمزوري ايمان خاوندانو داسې غږ واورېد نو يا به ددې غږ د اورېدلو لپاره او يا به د سوداګريزې معاملې لپاره له مسجد څخه په وتلو شول او رسول صلى الله عليه واله وسلم به يې پر منبر ناست پرېښود، چې الله جل جلاله د دوی د ا کار وغنده. خو دا سمه نه ده چې له دې ايت څخه د موسيقۍ د حرمت لپاره کار واخيستل شي، لکه څنګه چې له دې ايت څخه د سوداګرۍ د حرمت لپاره کار نه شو اخيستلی .

څو ځايه په قرآن کې د لغو کلمه هم راغلې ده او ځينو فقهاوو لغو هم لهو معنی کړېده او لغو ښه نه ده ګڼل شوې، خو بيا هم د لهو په حرمت دلالت نه شي کولی .

امام غزالي د يو چا په ځواب کې، چې ويلي يې وو "سندرې لهو، بې ګټې او د ساعت تېرۍ شی دی" ويلي دي:"هو همداسې ده، خو خبره دا ده چې دا دنيا ټوله بې ګټې او لهو ده... له ښځو سره له هغه يوځای والي پرته، چې د اولاد زېږولو لامل وګرځي، نور هر ډول يوځای والی، مستې او لوبې بې ګټې دي (خو خلك يې کوي، ځکه چې نفس يې غواړي) هر لهو آن د حبشي غلامانو لوبو ته د بي بي عايشې کتل او د رسول الله صلى الله عليه وسلم هڅول ټول روا او په نص ثابت دي... لهو زړونه تازه کوي، اروا تاندوي، فکري ستومانتيا له منځه وړي او زړونه، چې له تازه ګۍ او نشاطت څخه لېرې وساتل شي، نو مړاوي او وژل کېږي... نو موسيقي روحي درمل ده، چې د سترتيا او مړاويتوب د ناروغيو علاج کوي، خو بايد په اورېدلو کې يې افراط ونه شي. لکه چې د دوا او درملو په خوړلو کې افراط په کار نه دی. په همدې خاطر لهو په دې نيت د قربت (الله جل جلاله ته د نږدېوالي) لامل ګرځي". (احياء العلوم 1152)

_2د موسيقۍ د حرمت پلويان په دې آيت، چې د نيکو مؤمنانو په ستاينه کې راغلی استدلال کوي:"و اذاسمعوا اللغواعرضوا عنه" يعنې "کله چې چټې خبرې واوري، نو مخ ترې اړوي." (قصص 55)

دوی وايي، چې سندرې هم په لغو او چټي خبرو کې راځي، نو ځان ساتل ترې واجب دي.

شېخ قرضاوي ځواب ورکوي، چې له دې آيت څخه چې څه څرګندېږي، هغه دا دي چې لغو عبارت دی له بدې وينا، کم عقلې خبرې، ترخې وينا او نورو څخه او دا آيت هم په همدې خبره شاهد دی:"واذاسمعوا اللغو اعراضواعنه و قالوا لنا اعمالنا و لكم اعمالكم سلام عليكم لا نبغي الجهلين". يعنې "او کله چې بې ګټې خبرې واوري، نو مخ ترې اړوي او ورته وايي، چې زموږ کارونه زموږ او ستاسې کارونه ستاسو دي، [زموږ خپل کار او ستاسو خپل کار دی] د خدای جل جلاله په امان موږ ناپوهان نه غواړو." (قصص 55)

او دا د عبادالرحمن (د خدای جل جلاله د بنده ګانو) په صفت کې د الله جل جلاله ددې ستاين ډوله وينا په څېر ده، چې فرمايي:"... و اذا خاطبهم الجهلون قالوا سلما" يعنې "او کله چې ورته ناپوهان څه ووايي، نو دوی ورڅخه د سلام په ويلو (سالمې خبرې) ځان خلاصوي." (فرقان 63)

که ومنو، چې په دې ايت کې يادې شوې لغو کې سندرې هم راځي، نو بايد چې داسې څه په کې راغلي وای، چې د سندرو نه اورېدل يې ستايلي وای او ښه کار يې ګڼلی وای په داسې حال کې چې دلته داسې څه نه وينو.

د لغو کلمه د باطل د کلمې په څېر هر هغه شي ته وايي، چې ګټه په کې نه وي او داسې شي ته غوږ ايښودل يا يې کول چې ګټه په کې نه وي، تر هغې بد نه دي، چې د بل چا حق ضايع نه کړي او يا د فرضو او اړينو کارونو مخه ونه نيسي. له ابن جريح څخه روايت شوی دی، چې هغه سماع (روحاني موسيقي) اورېدل جايز بلل، چا ترې وپوښتل، چې آيا دا کار به دې د قيامت ورځ په نيکو کارونو کې وشمېرل شي او که په بدو کارو کې؟ هغه ځواب ورکړ: نه په نيکو کارونو کې او نه په بدو کارونو کې دا د لغو په څېر ده او الله جل جلاله فرمايي:"لايواخذكم الله باللغو فى ايمانكم" يعنې " الله جل جلاله مو په هغو سوګندونو نه نيسي، چې په ناپامۍ کې يې يادوئ"

)بقره 225، مائده 89 (

امام قرطبي (٦٧١ هجري ١٢٧٣ م) په جامع الاحكام القران کې ددې آيت په تفسيرکې ډېر بحث کړيدی او وايي چې دلته چې کوم لهو نا وړه ښودل شوې هغه ښه هنري غږ نه دی، بلکې هدف هغه غږ دی چې په انسان کې شهواني او حيواني غرايز تحريکوي معنی خبرې يا کار دی چې هېڅ ديني يا دنيوي ګټه پکې نه وي .

معارف القران ١٨ ټوک ٩ مخ

امام غزالي فرمايي "که له تصميم او هوډ پرته په ناپامۍ کې قسم يا د خدای جل جلاله نوم يادول دا خو پرېږده، چې فايده نه لري، مواخذه يا د خدای جل جلاله له خوا نيونه هم نه لري، نو شعر او نڅا به څرنګه ګناه او دهغه جل جلاله لخوا نيونه ولري "!

)احياء العلوم، کتاب السماع(

نو له همدې کبله موږ وايو، چې هره سندره لغو نه ده، بلکې په دې کې د ويونکي او يا اورېدونکي نيت او غرض ډېر مهم دی، ښه نيت لهو او ټوکه د خدای جل جلاله د نږديکت او قربت لامل ګرځوي او ناوړه نيت آ ن هغه عملونه هم، چې په ظاهره ښه دي او عبادت بلل کېږي په حقيقت کې باطلوي .

حضرت رسول اکرم صلی الله عليه وسلم فرمايي:"ان الله لاينظر الی صورکم و اموالکم ولکن ينظر الی قلوبکم و اعمالکم" يعنې " الله جل جلاله ستاسو ظاهر (ښکاره بدن) او شتمنيو ته نه ګوري، بلکې ستاسو زړونو او کارونو ته ګوري." (مسلم)

ډاکتر عماره او شېخ قرضاوي په دې ځای کې د ابن حزم هغه ګټوره وينا رالېږدوي، چې د سندرو د مخالفينو په ځواب کې يې ليکي: "هغوی پوښتي چې سندرې روا دي او که ناروا؟ او په دې باور دي، چې په دې اړه دريمه لاره يا دريم حکم نشته، ځکه چې الله جل جلاله فرمايي:"فماذا بعدالحق الاالضلال" يعنې "آيا له حق وروسته له ګمراهۍ پرته بل څه شته(؟)". خو دوی ته زموږ ځواب دا دی، چې حضرت رسول اکرم صلی الله عليه وسلم فرمايي:"انما الاعمال بالنيات و انمالکل امرء مانوی" يعنې "د اعمالو د ښه والي او بدوالي معيار نيت دی او هر انسان ته د هغه د نيت جزا ده."

دا يوه قاعده ده، هر شي ته د همدې معيار له مخې کتل کېږي. هر څوک، چې سندرې په دې نيت اوري، چې زړه يې ژوندی او روح يې تازه شي، سستي او تنبلي ترې کډې بار کړي او د الله جل جلاله بنده ګي په خپل ډول وکولی شي، ښو کارونو ته وهڅول شي، نو له شك پرته، چې ښه کار يې کړی دی او که د چا نيت نه ثواب او نه ګناه وي، نو دده دا کار لغوه ده، چې نه ګناه لري او نه ثواب، لکه بڼونو ته تلل، د ساعت تېرۍ لپاره د خپل کور په مخ کې ګرځېدل، له خپل ذوق سره سم د رنګونو ټاکل او ..." (المحلی 60/9)

شهيد آيت الله ډاکتر بهشتي ددې ايت : ((و اذ سمعوا اللغو اعرضوا عنه)) يعنی: ((کله چې لغو واوري نو ځان ترې ژغوري .)) په تفسير کې وايي چې که لغو د لهو په معنی وي او که په بله ځانګړې معنی، د آيت ښکاره غرض دادی چې له دې آيت څخه د موسيقۍ د حرمت لپاره کار نه شي اخيستل کېدای، نو پر دې بنسټ ويلی شو چې په قرآن کې داسې آيت نه شو موندلی چې هغه دې د موسيقۍ په حرمت او آن په ټوليز ډول د لهو او لغو په حرمت دلالت وکړي .

_3د حرمت پلويان په دې حديث استناد کوي:" د مؤمن له خوا چې هره لهو ترسره کېږي، نو باطله ده مګر له خپلې

مېرمنې سره لوبې، د آسونو پالنه اوروزنه او غشي ويشتل" .(اصحاب السنن)

دوی وايي چې په دې ځای کې سندرې نه دي يادې شوي، نو اورېدل يې روا نه دي.

Download from: ketabton.com

خو د روا والي پلويان بيا ځواب ورکوي، چې دا حديث ضعيف (کمزورى) دى او استدلال پرې نه کېږي او که داومنو، چې صحيح دى، نو دا خو بيا هم د حرمت معنى نه ورکوي، بلکې په بې گټې توب دلالت کوي.

دا حديث دوه ډوله سند لري په يوه کې يې عبدالله ابن زيدبن ازرق دى او په بل کې يې خالد بن زيد دى او ډاکټرمحمد عماره وايي چې دحديثو دپوهانو په نظر دواړه مجهول دي

له حضرت ابو درداء څخه رانقل شوي دي چې وايي:" زه چې څومره کولى شم، نو باطل کارونه کوم، ددې لپاره چې د حق د پلويتوب قوت مې ډېر شي." (الاسلام والفن)

دکتور قرضاوي وايي، چې که پورتنى حديث صحيح هم وي، نو غرض يې دا نه دى، چې گونديې يواځې هم دا درې لوبې روا دي يعنې دا انحصاري حديث نه دى که داسې واى، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم به په نبوي مسجد کې حبشو ته د لوبې ـ چې دى هم د دوى لوبې نڅا بولي ـ اجازه نه وه ورکړې، نه به يې خپله ددې لوبو ننداره کړې وه او نه به يې حضرت عايشې رضي الله عنها ته ددې لوبو د ننداري اجازه ورکړې وه. په بڼونو، گلکڅونو... کې گرځېدل، د الوتونکيو خواږه غږونه اورېدل... که څه هم باطل او بې گټې دي، خو حرام نه دي.

همداسې دوه نور روايتونه هم شته دي لکه : ((ليس لهو المؤمن الا ثلاث: رمى الرجل بقوسه او تأديبه فرسه او ملاعبته امراته)) يعنې: ((مؤمن له دې درې ساعت تېريو پرته د نورو اجازه نلري : غشي ويشتل ، د اسونو روزنه او له خپلې مېرمنې سره لوبې .))

ددې حديث په سند کې هم خالد بن زيد دى چې مجهول دى .

يو بل روايت کې د عطاء ابن ابي رباح له خولې ويل شوي چې جابر بن عبدالله انصاري او جابر بن عبيد انصاري مې وليدل چې غشي يې اورول ، له دې دواړو څخه يوه بل ته وويل چې آيا تا نه دي اورېدلي چې د خداى جل جلاله پيغمبرصلى الله عليه وسلم فرمايي:((کل شى ليس من ذکرالله فهولعب لايکون اربعه : ملا عبة الرجل امراته و تاديب الرجل فرسه و مشي الرجل بين الغر ضين و تعليم الرجل السباحة)) يعنې : ((هر شى چې د خداى جل جلاله ياد په کې نه وي اوله دې څلورو شيانو هم نه وي نو لوبې دي ،هغه له خپلې مېرمنې سره لوبې ، د خپل آس روزنه ، د دوه درو تر منځ پلى تگ او لامبو يادول دي .))

ابن حزم وايي چې دا روايت جعلي دى او په اسنادو کې يې په ناوړه ډول تدليس کړى دى ، (يعنى چې څوک له خپل هم مهالي څخه داسې څه روايت کړي چې ترې اورېدلي يې نه وي يا خپل شيخـ هغه څوک چې ترې روايت کويـ ، په داسې نوم ياد کړي چې پرې مشهور نه وي) ځکه چې ددې حديث په سند کې چې کوم زهري دى دا هماغه نوموتى او مشهور ابن شهاب زهري ندى ، بلکې دا بل نا پېژندل شوى او مجهول زهري دى چې عبدالرحيم نومېږي او خالد بن ابي زيد يې هم په سند کې دى چې هغه هم مجهول دى .

_4د موسيقۍ د حرمت پلويان په دې روايت هم استناد کوي، چې بخاري يې له ابو مالك او ابوعامر اشعري څخه رانقلوي:"ليکونن قوم من امتى يستحلون الحر و الحرير والخمر و المعازف" يعنې "زما په امت کې به داسې خلك پيدا شي، چې زنا حلالوي، د ورېښمو ټوټې، شراب او معازف مباح بولي." (بخاري) .

دکتور محمد عماره وايي چې بخاري دې روايت ته کوم سند نه دی وړاندې کړی يواځې دومره يې وېلي چې هشام بن عمار له عامر څخه روايت کوي او ابوعامر خپله مجهول دی .

ددې روايت دراوديانوژوند ليک په تهذيب التهذيب کې ښه روښانه شوی دی

خو ابن قيم جوزي په روضة المحبين کې دابن حزم وينا نقلوي او وايي چې داخبره له ابن حزم څخه پټه پاتې ده چې بخاري چې له چا څخه روايت کړی دی هغه هشام بن عمار دی او هغه يې ليدلی دی او له بخاري پرته دحديثو نورو امامانو ورته سند ورکړی دی

په الاسلام والفن کې ددې روايت په اړه ليکي: دا حديث که څه هم بخاري رانقل کړی دی، خو دا د معلقو حديثو له ډلې څخه دی او مسند متصل نه دی. همدا لامل دی، چې امام ابن حزم يې د سند د منقطع کېدلو (تر رسول اکرم صلى الله عليه وسلم پورې د راويانو د لړۍ نه رسېدل) له کبله ردوي او نه يې مني، له معلق والي پرته نورو هم وېلي دي، چې په سند او متن دواړو کې يې نيمګړتيا شته ده.

امام حافظ ابن حجر عسقلاني کوښښ کړی دی، چې ددې روايت سند متصل کړي او دې کار ته يې له نهو لارو هڅه کړې ده، خو دا ټولې لارې هماغه راوي ته ورګرځي، چې د حديثو امامان او نقادان پرې نيوکې لري. دا شخص د عمار زوی هشام دی.

)تعليق التعليق د حافظ ابن حجر(

نوموړی که څه هم د دمشق خطيب، محدث او عالم وو او ابن معين او عجلي يې ثقه بولي، خو امام ابو داؤد د هغه په اړه وايي:" څلور سوه حديثونه يې روايت کړي دي، چې هېڅ اصل او بنسټ نه لري." ابو حاتم يې په اړه وايي :"رښتيا ويونکی دی، خو تل نه، څه يې چې لاس ته ورغلل، خلکو ته يې وويل، څه چې ورته ورښودل شوي دي، خلکو ته يې [بې له پلټنې] وړاندې کړي دي".

حضرت امام احمد يې په اړه وايي:"بې مغزه او کم عقل دی".

نسايي يې په اړه وايي:"هغه ته بايد هېڅ توجه ونه شي" يعنې [هېڅ ثقه نه دی].

حافظ ذهبي که څه هم له نوموړي څخه دفاع کړې ده، خو وايي چې "هشام رښتيا ويونکی دی، خو ډېرې خبرې کوي او داسې اقوال لري، چې کولی شو رد يې کړو... په اختلافي او هغو مسايلو کې چې د ټولو په ژوند پورې اړه لري، د دا ډول خلکو روايت نه منل کېږي".

ددې حديث په اصل متن او سند کې له خبرو سربېره ددې حديث په دلالت او محتوی (منځپانګه) کې هم څه خبرې او اختلاف شته دی. په صحيح او دقيق ډول معلومه نه ده، چې له معازف څخه غرض څه دی؟ معازف يعنې څه؟ ځينې وايي د لهو او ساعت تېرۍ وسايل ترې غرض دي، دا هم ويل شوي دي چې معازف يعنې د سندرو او موسيقۍ سامان. که بيا هم دا ومنو، چې دلته له معازف څخه هدف د موسيقۍ وسايل دي، نو د حديث لفظ چې په بخاري کې په معلق ډول راغلی د معازفو د تحريم ښکاره څرګندوی نه دی، ځکه چې [د حلال بولي] لفظ لکه څنګه يې چې ابن عربي وايي دوه معناوې لري، يوه معنا دا چې د هغوی په حلالوالي عقيده او باور لري او دوهمه يې مجازي معنا ده، چې په استعمال کې يې اسانۍ او سطحي نظر ته وايي. دلته که لومړی معنا مراد وای يعنې د لفظ حقيقي معنا، چې هغه په حلالو د حرامو بدلول دي، نو دا خو کفر ګڼل کېږي، ځکه هغه څه حلال بلل، چې حرمت يې قطعي وي لکه زنا، شراب... نو دا خو د ټولو په اتفاق کفر ده.

که ومنو، چې حديث دلته په حراموالي دلالت کوي، نو آيا هدف دا دی چې دا څه شيان چې په دې حديث کې ياد شوي [زنا، شراب، ورېښم او موسيقي] دا ټول يوځای کول حرام دي او که هر يو يې بېل بېل ترسره کول حرام دي؟ دلته لومړی قول [يوځای کول] قوي برېښي، ځکه دا حديث هغه خلك غندي او د هغو خلکو اخلاقو ته اشاره کوي، چې په زنا، شراب څښلو، شپې ناستې]شب نشينئ[له کاره وتي، ټوله مخه او ټول سر او کار يې له نجونو، شرابو، کبابو، سروزرو، ورېښمو او ټنګ ټکور سره دی.

ابن ماجه دا حديث له ابو مالك اشعري څخه په دې ډول روايت کوي:" زما له امت څخه به ځينې کسان شراب څښي، خو بل نوم به ورته ږدي، په مېلو او د سندرو غاړو ښځو په غېږه کې به پروت وي. الله جل جلاله به يې په ځمکه خښ کړي او خنزيران او بيزوګان به ترې جوړ کړي." همدا راز ابن حبان په خپل (صحيح) کې او بخاري په خپل تاريخ کې دا روايت کړی دی، خو هر چا چې له هشام پرته له بل چا روايت کړی دی، تاکېد يې پر شرابو کړی دی او سندرې او موسيقي يې د زنا او شرابو د مجلس د متمم (پوره کوونکي) او تابع غونډې ياد کړې دي.

نو دلته د خبرې فوکس شراب دي يعنې په اصل کې همدا حرام دي.

_5د تحريم مدافعين د حضرت عايشې رضي الله عنها دا حديث دليل نيسي:" الله جل جلاله د سندرغاړو ښځو، پلورل، بيه... حرام ګرځولي دي ".

ترمذي او تلبيس ابليس

ځواب دا دی، چې دا حدیث او د سندرغاړو وینځو د پلورلو د حرمت په اړه، چې نور ځومره احادیث دي، ټول ضعیف [کمزوري] دي. (المحلی 56/9)

ابن حزم وايي: ددې روايت په راويانو کې سعيد ابن رزين دی چې له خپل ورور ځخه روايت کوي او هېڅوک هم دادواړه نه پېژني . په لسان الميزان کې يې همداروايت له خپل پلار ځخه کړی امام ذهبي او امام ابن حجر هم دسعيد په اړه دابن حزم نظر تائيدوي.

وګوري دابن حجر لسا ن۳:۲۹ او دذهبي ميزان ۲:۱۳۶

همداراز ددې حديث په راويانو کې ليث هم دی چې ضعيف دی. طبراني په الاوسط کې په کمزوري سند روايت کړی او بيهقي وايي چې:((محفوظ ندی))

بل دا چې امام غزالي وايي دلته له سندرغاړو وينځو ځخه غرض هغه وينځې دي، چې د شرابو په محفلو، مېکدو او عشرتکدو کې پرديو، فاسقو نارينه و ته سندرې وايي او د ښځو له خوا پرديو فاسقو نارينه و او هر هغه چا ته، چې د فساد وېره ترې وي، سندرې ويل حرام دي، خو خپل مالك [د وينځې بادار] ته سندرې ويل په دې حديث کې حرامې شوې نه دي. آن دپرديو پر وړاندې هم هغه وخت وينځو ته سندرې ويل روا دي چې دفتنې وېره نه وي .لکه په لاندې حديث کې، چې راغلي دي او صحيحينو (بخاري او مسلم) يې روايت کړې دي. هغه داسې، چې رسول اللهصلی الله عليه وسلم د دوو وينځو د سندرو غږ واورېد، خو هغه يې منع نه کړلې او ابوبکررضي الله عنه ته يې وفرمايل:" دا دواړه پرېږده (چې خپلې سندرې وايي) ."

صحابه و سندرغاړې وينځې پلورلې او پېرلې دي لکه وروسته به چې د ابن عمر او ابن جعفر معامله ولولو، نو که د سندرغاړو وينځو پلورل او پېرل چور حرام وای، نو دوی ولې پلورلې او يا پېرلې؟.

بل دا چې اسلام، چې د سندرغاړو وينځو پلورل حرام بللي دي لامل دا دی، چې اسلام غوښتل او غواړي، چې د وينځو او مريیتوب دود دې له اسلامي ټولنې ځخه ورو ورو کمه وکړي او په دې ډول چې يو دې وينځه په يوه او بل دې يې په بل پلوري دا کار ښه نه عملي کېږي، دلته حکمت او د اسلام غېر امريه غوښتنه (د خلکو هڅونه) دا ده، چې سندرغاړې وينځه مه پلوره، بلکې ښه دا ده چې مخه يې ورته خلاصه او ازاده يې کړې.

_6دوی بل د نافع دا روايت دليل نيسي :"کله چې ابن عمر رضي الله عنه د يوه شپانه د شپېلۍ غږ واورېد، نو په دواړو غوږونو يې ګوتې کېښودې، لاره يې بدله کړه او له نافع رضي الله عنه ځخه يې وپوښتل، چې ای نافع رضي الله عنه ته دا غږ اورې. ما ورته وويل، چې هو! ده همداسې پوښتل، چې غږ اورې؟ او ما ورته ويل چې هو. تر دې چې نور ما هم د شپېلۍ غږ نه اورېده او هغه ته مې وويل، چې نه، نور يې نه اورم. له هغې وروسته ابن عمر رضي الله عنه له غوږو ګوتې لېرې کړې او خپله سورلۍ يې اصلي لارې ته برابره کړه او ويې ويل:"رأيت رسول اللهصلی الله

عليه وسلم يسمع زمارة راع فصنع مثل هذا" يعني "رسول اللهصلی الله عليه وسلم مې وليد په داسې حال کې، چې هغه د شپانه د شپېلۍ غږ اورېد، نو هغهصلی الله عليه وسلم همداسې وکړل ".

)احمد، ابو داؤد، ابن ماجه(

حضرت ابو داؤد ددې حديث په اړه وايي، چې دا حديث موضوعي دی ابو علي الؤلؤي وايي چې له ابوداؤد څخه مې اورېدلي دي چې ويل يې داحديث منکر دی او که صحيح هم شي، نو دا خو د موسيقۍ د رواوالي د پلويانو دليل دی، نه يې د مخالفينو. دا ځکه چې که د شپېلۍ اورېدل حرام وای، نو رسول اللهصلی الله عليه وسلم به ابن عمر رضي الله عنه ته مباح نه بللـه او ابن عمررضي الله عنهما به نافع رضي الله عنه ته مباح نه بللـه او هغوی ته به يې هم امر کړی وای، چې تاسو يې هم مه اورئ. دا چې رسول اللهصلی الله عليه وسلم ابن عمر رضي الله عنه پرېښود، چې وايې وري او ابن عمر رضي الله عنه بيا نافع رضي الله عنه پرېښود دا په خپله د رواوالي دليل دی، ځکه چې رسول اللهصلی الله عليه وسلم يې يواځې په خپله له اورېدلو ډډه وکړه. رسول الله صلی الله عليه وسلم يواځې له شپېلۍ څخه نه، بلکې له ډېرو نورو مباحو دنيوي چارو څخه په خپل طبيعت ډډه کوله. د بېلګې په ډول په شريعت کې په ډډې يا تکيې لګولو خوراك روا دی، خو رسول الله صلی الله عليه وسلم هېڅکله هم په ډډې خوراك نه کاوه او يا دا چې هغه صلی الله عليه وسلم به د شپې په داسې حال کې ويده کېده، چې هېڅ درهم او دينار يا سره او سپين زر به يې ذخيره نه درلودل او خيراتول به يې، خو نور خلك بيا په دې کار مکلف نه دي. دا د هغهصلی الله عليه وسلم ځانګړنه وه، همدا ډول دلته د شپېلۍ حکم هم همداسې دی .

_7دوی په دې روايت هم استناد کوي:"رښتيا ده، چې موسيقي په زړونو کې نفاق زرغونوي."ابوداؤد

ددې روايت په راويانو کې عبدالرحمن بن عبدالله عمري دی امام احمد دده په اړه وايي : ((دده يوحديث هم صحيح ندی)) ،((دده حديث مو حذف کړ، حديثونه يې منکر دي دروغجن و)) السماع

همدارازددې حديث په سند کې سلام بن مسکين له يو بې نومه بوډا څخه روايت کوي چې دابن حزم په وينا، رښتيا هم حيرانوونکی دی .

دا نه ده ثابته ده، چې دا دې د رسول اللهصلی الله عليه وسلم چې معصوم دی وينا وي ، بلکې د يو چا نظر دی، چې نور ورسره مخالفت لري. په ځانګړي ډول قدرمن صوفيان. دوی وايي، چې سندرې زړونه نرموي او له ګناه څخه د پښېمانۍ او توبې او بخښنې غوښتلو لامل ګرځي. همدا لامل دی، چې صوفيان خپل روحونه په موسيقۍ تازه او ژوندي کوي او خدای جل جلاله ته پرې ځان نږدې کوي، خپل هوډ او قصد پرې ورمن او خوشبو کوي او دا يو داسې حالت دی، چې له تجربې، څکلو او تمرين پرته پرې څوك نه پوهېږي او هر چا چې دا حال وڅکه نو رښتوني شناخت ته ورسېد او (شنيدن کی بود، مانند ديدن).

امام غزالي وايي:"دا حکم د اورېدونکي په اړه نه، بلکې په هغه سندرغاړي تطبيقېږي، چې سندري يې د زړه له تل څخه نه وي، په مصنوعي اکتونو د خلکو پام ځانته راواړوي، خپله دومره اغېزمن نه وي، خو په دروغو ځان ډېر اغېزمن ښيي. ددې لپاره، چې خلك يې خوښ کړي، له هغوی سره منافقانه او دوه مخی چلند کوي، خو غزالي زياتوي:"او دا کار د تحريم لامل نه ګرځي، ځکه چې ډېر شيان او کارونه د نفاق د را زرغونېدلو لامل ګرځي، خو حرام نه دي. لکه د ښو جامو اغوستل، په ښه سپرلۍ (اوس په ښه موټر کې) ګرځېدل، نور د وياړ سامانونه کارول، نو له همدې کبله د نفاق د ظهور او زرغونېدلو د علتونو او لاملونو کارول ګناه نه ده.

_8د موسيقۍ د حرمت پلويان په هغه څه، چې د شايعي په ډول په خلکو کې خپاره شوي، چې ګويا د ښځې غږ عورت دی استدلال کوي، خو د ښځې غږ عورت نه دی. علامه دکتور يوسف قرضاوي وايي، چې د خدای جل جلاله په دين کې هېڅ داسې دليل او يا شبه دليل (دليل ته ورته سند) نشته، چې وښيي چې د ښځې غږ عورت دی. ډېرو ښځو به له رسول اکرمصلی الله عليه وسلم څخه پوښتنې کولې، ډېرو صحابه و له سپېڅلو بيبيانو پوښتنې کولې او هغوی به ځوابونه ورکول، خو هېچا ونه ويل چې دا حديث چې عاېشې يا بلې صحابېې روايت کړی او يا دا فتوی چې فلانۍ صحابيې ورکړې ده، دا د عورت [د ښځو د غږ] لوڅېدل دي، چې پټول يې فرض دي. سره له دې، چې د نورو مسلمانو مېرمنو په پرتله امهات المومنين ته شرايط تنګ او سخت وو او ځينې داسې قيودات پرې اېښودل شوي وو، چې پر نورو مسلمانو مېرمنو نه دي اېښودل شوي .

]د ښځو د غږ د حکم په اړه زما په بل کتاب [ښځه او اسلام] کې اوږده څېړنه شوې ده. د معلوماتو د زياتوالي لپاره يې کتلی شئ.[

که څوك ووايي، چې دا په عادي ژوند پورې اړوند دي، نو زموږ ځواب ورته دا دی، چې حضرت رسول اکرمصلی الله عليه وسلم د دوه و وينځو له خولو سندرې واورېدې، نو هغه يې منع نه کړلې او حضرت ابوبکرصديق رضي الله عنه ته يې هم وويل، چې له دوی سره کار مه لره .

ابو جعفررضي الله عنه ، نورو صحابه و او تابعينو به له وينځو څخه سندرې اورېدلې.

_9د موسيقۍ دښمنان په هغه روايت هم استدلال کوي، چې ترمذي په مرفوع ډول له حضرت عليرضي الله عنه څخه روايت کړی دی:"هر کله چې زما امت دا پنځلس کارونه وکړي، نو په بلا به اخته شي" په دوی کې له سندرغاړو وينځو او د موسيقۍ له وسايلو څخه ګټه اخيستل هم ښودل شوي دي، خو قرضاوي وايي، چې د ټولو په اتفاق سره دا حديث ضعيف دی، نو ځکه نشو کولی چې پرې استناد وکړو.

ابن حزم وايي چې تر يحيی ابن سعيد پورې ددې روايت راويان ټول مجهول خلک دي او يحيی ابن سعيد له محمد څخه يوه کلمه هم نده روايت کړې ځکه چې دهغه هممهاله نه و .ددې

روايت په سندکې فرج بن فضاله هم دی او امام احمد دده په اړه وايي چې هغه له يحيى څخه منکر حديث روايت کړی دی . ده به باوري خلکو ته منکر احاديث منسوبول ، ابن حبان وايي چې فرج بن فضاله داحاديثو باوري سندونه جوړ او ترتيب کړل او بيا به يې بېهوده متنونه ورپورې وتړل يعنې صحيح او متصل سند پسې به يې بېهوده او چټي متن تاړه چې په دې ډول متنونو استدلال صحيح ندی .

الاسلام والفنون الجميلة نقل له السماع ۸۵ مخ څخه

۱۰ -دوی د ابو امامه په دې روايت هم استناد کوي چې وايي له رسول اکرم صلى الله عليه وسلم څخه مې واورېدل :((لايحل تعليم المغنيات ولاشرا ؤهن ولا بيعهن ولا اتخاذهن و ثمنهن حرام و قد انزل الله ذالک في کتابه : (ومن الناس من يشتري لهوالحديث ليضل عن سبيل الله بغير علم) ، و الذي نفسي بيده مارفع رجل عقيرته بالغناء الا ارتدفه شيطانان يضربان بارجلهما صدره و ظهره حتى يسكت) ، يعنې: ((د سندر غاړو ښځو روزنه ، پېرل او پلورل او کارته نيول روانه دي ، د هغوی بيه حرامه ده او الله جل جلاله دا په قرآن کې نازل کړي دي .(او په خلکو کې داسې کسان هم شته چې بې ګټې او چټي خبرې اخلي چې بيا په دې خبرو د الله جل جلاله بنده ګان په ناپوهۍ سره له حقې لارې واړوي) ، په هغه ذات سوګند چې زما روح يې په واک کې دی ، هېڅوک سندرې نه وايي مګر دا چې دوه شيطانان ورپسې شي او پر پښو پر سينه او پر ملا يې تر هغې وهي تر څو چپ شي ((.

ددې حديث په روايت کوونکيو کې اسماعيل بن عياش او قاسم دي چې محدثين دواړه ضعيف بولي . که څه هم ابن حجر ترې دفاع کړېده خو ابن حزم يې کمزوري بولي او (منکر له)حديث يې بولي ، اسماعيل ابن عباس د التهذيب)) په اړه وايي چې ځينې پرې باورکوي او ځينې پرې نيوکې لري ، کله چې د نوموړي په اړه له يحيى ابن معين څخه و پوښتل شول نو ويې ويل: ((د شام له اوسېدونکيو سره ستونزه نلري خو عراقيان يې روايات (حديثونه) نه مني .

ددې روايت په سند کې عبدالملک بن حبيب هم دی او لکه چې لاندې يې لولو ، محدثين پرې باور نه لري .

۱۱-عبدالملک بن حبيب دوه روايته لري ، يو داچې رسول الله صلاالله عليه وسلم فرمايي: ((ان المغني اذنه بيد شيطان يرعشه حتى يسكت .))

يعنې : ((د سندرغاړي غوږونه د شيطان په واک کې دي تر هغې يې خوځوي تر څو چپ شي .))

ددې حديث يو راوي عبدالملک دی چې علما پرې باور نه کوي او بل يې عمري صغير دی ، چې علما يې ضعيف بولي .

دوهم دا چې رسول الله صلاالله علیه وسلم فرمایي : ((ان الله حرم تعلیم المغنیات و شراء هم و بیعهن و اکل اثمانهن .)) یعنې : ((رښتیا چې الله جل جلاله د سندرغاړو ښځو روزل ،پېرل او پلورل او د هغوی بیې خوړل حرام گرځولي دي .))

محمد عماره وايي چې: ((د عبدالملک بن حبیب ټول حدیثونه د ورکولو وړ دي .))

دې روایت ته د گوتې نیولو وړ یو بل ټکی دادی بې له دې چې د وینځو اواصیلو (ازادو) ښځو توپیر وشي ، په ټولیز ډول وېل شوي چې د سندر غاړو ښځو پلورل او پېرل او بیه حرامه ده . په اسلامي فقه کې د وینځو د پلورلو او پېرلو اجازه شته خو د ازادو ښځو پلورل او پېرل هېڅکله هم روا نه دي او په دې کې ښځې په مطلق ډول (د وینځو او ازادو له توپیر پرته) یادې شوې دي او داسې برداشت ترې کېږي چې که اصیله او ازاده ښځه سندرغاړې نه وي نو پلورل ، پېرل او د بیې خوړل هر څه یې روا دي . چې دا د الله جل جلاله د احکامو او نبوي ارشاداتو مخالفه خبره ده او په احادیثو کې دومره تېروتنه او تعارض هیڅکله نه وي چې دا په خپله ددې روایت کمزوري په گوته کوي .

بله دا چې دا له نورو موثقو روایاتو سره ښکاره ټکر لري موږ وینو چې د رسول الله صلاالله علیه وسلم صحابه و سندرغاړې وینځې پلورلې او پېرلې دي چې بېلگې یې دلته هم لولو .

ابن الفرضي د عبدالملک بن حبیب (۲۳۸ هجري _ ۸۵۲ م) په اړه وايي چې هغه حدیث پېژندونکی نه دی ، با جني او ابن حزم یې په اړه وايي:((ابو عمر بن عبدالبر به هغه دروغجن باله .))

۱۲ -حضرت انس (رضي الله عنه) وايي چې رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایلي: ((من جلس الی قنیة صب فی اذنیه الانک یوم القیامة .)) یعنی : ((څوک چې د سندرغاړې سندروته کېني نو د قیامت په ورځ به یې په غوږونو کې سرپ واچول شي .))

ابن حزم وايي چې انس رضي الله عنه ته منسوب دا حدیث بدمرغي راټوکوي ځکه چې نا پېژندل شویو کسانو روایت کړیدی او یو د باور وړ شخص هم په دې اړه له مالک څخه روایت نه دی کړی .

دوهم دا چې په دې روایت کې مکحول له عایشې رضي الله عنها څخه روایت کوي په داسې حال کې چې هغه هېڅکله هم عایشه رضي الله عنها نه ده لیدلې او نه یې هممهاله وو . همداراز په دې روایت کې د هاشم بن ناصح او عمر بن موسی غوندې مجهول خلک دي ، دا حدیث منقطع هم دی او په دې روایت کې له ابو عبدالله څخه هم روایت شوی دی چې هېڅوک یې نه پېژني .

ددې روایت په روایاتو کې ابو نعیم _ عبید بن هاشم _ هم دی چې ابن قیسر یې په اړه وايي : ((هغه ضعیف دی او حدیث یې له ابن مبارک څخه نه دی راخیستی او له مالک څخه ډېر منکر دي ، بلکې له ابن منکدر څخه یې په مرسل ډول روایت کړی دی .))

الاسلام والفنون الجميلة . (

١٣ د ابو مالک اشعري رضي الله عنه روایت چې وايي له پیغمبر صلى الله علیه وسلم څخه یې اورېدلي دي (يشرب الناس من امتي الخمر يسمونها بغير اسمها تضرب على رؤسهم المعازف و القنيات يخسف بهم الله الارض .)) یعنی: ((زما په امت کې به ځيني خلک شراب څښي خو بل نوم به پرې ږدي او په مخکې به یې موسیقي غږېږي او سندرغاړې ښځې به سندرې وايي ، الله جل جلاله به یې په ځمکه ننباسي((

ابن ماجه او تاریخ بخاري .

دا د ابن ابي شیبه روایت دی چې معاویه بن صالح پکې دی چې کمزوری یې بولي او بل په کې مالک ابن ابي مریم دی چې څوک یې نه پېژني .

امام ذهبي هم وايي: ((ابن معين د معاويه بن صالح په اړه وايي: د خوښې ، او باور ، وړ شخص نه دی .))

١٤ -په یو حدیث کې راغلي چې : ((ان الله تعالى نهى عن صوتين ملعونين : صوت نائحه و صوت مغنية)) یعنی ((الله جل جلاله دوه رټل شوي غږونه منع کړيدي: د نوحه کوونکې (په مړي په اجوره یا بې اجورې په ډېر لوړ غږ او له حد څخه په وتلي انداز یا په مکر ژړېدونکې ښځې) او د سندرغاړې ښځې غږونه .))

ابن حزم وايي: دا معلومه نده چې ددې روایت راوي څوک دی . دې ته د قدسي حدیث نسبت شوی چې هېڅ سند نه لري او مطلق په پورتني ډول روایت شوی دی .

ډاکټر عماره د السماع په حواله وايي چې ددې روایت راوي جابر دی او ابن حبان د هغه په اړه وايي چې هغه حافظه نه لري ، ډېرې سهوې کوي ، توهم پرسته دی . د وهم او گومان له مخې به یې روایتونه کول ، یو خیال پلوه (خیال پالونکی)شخص دی ، ډېر زیات منکر احادیث لري نو د پرېښودلو وړ دی او احمد بن حنبل او یحیی بن معین هغه پرېښی دی ، هغه په دروغ ویلو او له ځانه د جوړو احادیثو په خپرولو او د صحیحو احادیثو په پټولو کې ځانگړې شهرت لري .

او ددې حدیث په دوهم روایت کې محمد بن یزید طحان یشکري دی چې هغه هم ناوړه او له ځانه د حدیثو جوړوونکی شخص وو .

السماع ٨٣_٨٥

١٥ -حضرت عایشې رضي الله عنها ته منسوب روایت:((من مات و عنده جارية مغنية فلا تصلوا عليه.)) یعني :((هر څوک چې مړ شي او سندرغاړې وینځه ولري نو په هغه (د جنازې) لمونځ مه کوئ .))

ددې روايت دوه راويان هاشم او عمر مجهوله خلک دي او مکحول له سره عايشه رضي الله عنها ليدلې نه ده نو څنګه له هغې رضي الله عنها څخه روايت کوي .

۱٦ -عبدالله ابن عمر ته منسوب روايت چې وايي: ((يو سړي د خدای رسول ته وويل چې زه اوښ لرم آيا څُدا ورته ويلی شم ؟ هغه صلىالله عليه وسلم ورته وفرمايل هو ، هغه بيا وپوښتل چې آيا سندرې ورته ويلی شم ؟ هغه صلی الله عليه وسلم ورته وفرمايل ، پوهـ شه چې د سندرغاړي غوړونه د شيطان په واک کې دي ، سپکوي يې تر څو چې چپ شي .))

ددې روايت په راويانو کې يو عبدالملک دی چې د باور وړ ندی او بل عمر صغير دی چې محدثين يې ضعيف بولي . ابن حزم عبدا لملک ته د نا باوره او هلاکوونکي الفاظ کارولي دي .

لکه وړاندې مو چې وويل څُدا د (ح) په پېښ سره هغه غږ او سندروته وايي چې اوښان پرې مستوي او ګړندی تګ پرې کوي .

۱۷ -دسعيد ابن منصور له لارې له ابو داؤد له سليم بن سالم بصري ، له حسان بن ابي سنان ، بيا د يو سړي پواسطه له ابو هريره رضي الله عنه څخه روايت شوی دی چې رسول الله صلىالله عليه وسلم فرمايي: ((يمسخ قوم من امتي فی اخرالزمان قردة و خنازير قالوا : يا رسول الله و يشهدون ان لااله الا الله و انک رسول الله : قال نعم ويصلون و يصومون و يحجون قالوا : فما بالهم يا رسول الله ؟ قال : اتخذوا المعازف والقنيات والدفوف و يشربون هذه الاشربة فباتوا (۱) علی لهو هم و شرابهم فاصبحوا قردة و خنازير .))

(۱)په بل روايت کې فيباتون راغلي دي

يعنې : ((په وروستۍ زمانه کې به زما د امت يوه ډله د بيزوګانو (شاديانو) او خوګانو په بڼې مسخ شي ، ويې ويل: ای د خدای جل جلاله رسوله !او هغوی شهادت ورکوي چې له يو الله جل جلاله پرته بل معبود نشته اوته په حقه د الله استازی يې ((هغه صلىالله عليه وسلم وفرمايل هو او لمونځ به هم کوي ، روژه به هم نيسي او حج به هم کوي . هغوی وويل ای د خدای جل جلاله رسوله ! خير په هغوی څه شويدي ؟ هغه صلىالله عليه وسلم وفرمايل : ساز او سرودبه غږوي ، سندرغاړې ښځې او درياګانې به کاروي او شراب به څښبي او شپه په لهو او شراب څښلو سبا کوي او په دې وخت کې به د بيزو ګانو او خوګانو په بڼه واوړي ((.

دا روايت دداسې چا لخواشوی چې نه نوم لري اونه يې څوک پېژني .

شهيد آيت الله ډاکټر بهشتي وايي چې په رواياتو کې ساز، طنبور وهلو او دا دول نورو شيانو ته اشاره شوېده چې د ځان خوښ ساتلو او لهو الات ورته ويل کېږي، د شيعه ګانو او سنيانو په کتابونو کې داسې روايات (احاديث) هم شته چې غواړي چې څه نا څه ددې وسايطو د استعمال په حرمت دلالت وکړي .

ځيني فقهاوو دا ډول استنباط کړی دی چې نه غواړي موسيقۍ ته په ټوليزه توګه حرامه ووايي، بلکې پدې اړه راغلي روايات غواړي چې ووايي هغه مجلسونه او د لهو او لعب هغه محفلونه حرام دي چې د شتمنو، اشرافو او بډایانو په کورونو او د هغوی په استوګنځايونو کې به جوړېدل، ټوله شپه به عياشي فحاشي کېده، زنا به وه، فسق او فجور به و ، له فحشاډکې او بربنډې سندرې به وې، ښځې او نارينه به ګډ نڅېدل او موسيقي به په دا ډول مجلسونو کې، په اوړو کې د مالګې په اندازه وه، او نورو ګناهونو ته د هڅولو په غرض غږول کېده .

نو پر همدې بنسټ په لنډه توګه ويلی شو چې هره سندره او هره موسيقي حرامه نه ده، هغه موسيقي حرامه ده، چې خلک ګناه او فحشا ته هڅوي، د ايمان سپېڅلتيا يې زيانمنوي ، اخلاق يې کمزوري کوي .

خو که کومه موسيقي دا ډول اغيز ونلري، نو غږول يې حرام ندي .

۱۸-همداراز د سعيدمنصور له لارې له حارث بن شهاب ، له فرقد سبخي له عاصم بن عمر اوله ابو دمامه رضي الله عنه څخه روايت شوی چې وايي پيغمبر صلاالله عليه وسلم فرمايي: ((تبيت طائفه من امتي على لهو و لعب ، و اكل و شرب فيصبحوا قردة و خنازير يكون فيها خسف و قذف ، و يبعث على حى من احيائهم ريح فتنسفهم كما نسفت من كان قبلهم باستحلالهم الحرام و لبسهم الحرير ، و ضربهم الدفوف ، و اتخاذهم القيان .))

يعنى : ((زما د امت يوه ډله به شپه په ساعت تېرې ، لوبو ، خوړلو او څښلو سبا کوي او په دې وخت کې به د بيزو ګانو او خوګانو په بڼه واوړي ، او په دې کې نابودي او سختوالی دی او ددوی له کليو څخه به يو کلي ته داسې باد ولېږل شي چې دوی به له منځه وبسي ، لکه څنګه يې چې له دوی څخه وړانديني خلک د حرامو د حلال ګڼلو ، د وربښمود جامو په اغوستلو او د درياګانو د وهلو او سندرغاړو ښځو د په کارولو په سبب له منځه وېوړل .))

داد حارث بن نبهان حديث دی او دده حديثونه له سره ليکل (منل) کېږي نه او فرقد سبخي کمزوری دی .

او سليم بن سالم، حسان بن ابي سنان او عاصم بن عمر مجهول دي نوپه يقين سره دا دواړه روايتونه اعتبار نه لري .

دسعيدابن منصور له لارې له فرج بن فضاله، له علي بن

يزيد له قاسم او له حضرت ابو امامه رضي الله عنه څخه روايت شوی : (ان الله بعثنى رحمة للعالمين وامرنى بمحو المعازف والمزامير والا وثان والصلب، لا يحل بيعهن و لاشراء هن ولا تعليمهن ولا التجارة بهن وثمنهن حرام .)(

يعنى ((له شک پرته الله (جل جلاله) زه د نړيوالو لپاره رحمت رالېږلی يم. او ماته يې امر کړی چې سازاو سرود، شپيلۍ ګانې، بتان او صليبونه له منځه يوسم، ددې شيانو پلورل، پېرل زده کړه او په دوی سوداګري حرامه ده دهغوی بيه حرامه ده .))

امام حزم وايي، په دې سند کې قاسم ضعيف دی.

۱۹-له ابن اشعري څخه روايت شوی چې دی وايي ابو عامر يا ابو مالک اشعري ماته وويل او په خدای سوګند چې ماته يې دروغ نه دي ويلي چې له رسول الله صلی الله عليه وسلم څخه يې اورېدلي چې هغه صلىالله عليه وسلم وفرمايل : ((ليکون قوم من امتي يستحلون الخز والحرير والخمر والمعازف)) يعنې : ((زما له امت څخه به يوه ډله وي چې خز(۱)، ورېښميني جامې، شراب او موسيقی (سرود) روا بولي .))

(۱)دورېښمو ټوټه يا نرمه او نازکه وړی

امام ابن حزم وايي : ((دا حديث منطقع دی او د بخاري او صدقه بن خالد ترمنځ پکې واټن راغلی دی نو له دې کبله په دې اړه يو حديث هم صحيح نه دی او ټول موضوعي دي . په خدای جل جلاله سوګند که ددې ټولو يا له دوی څخه ديوه يا يې دډېرو سند دباوري خلکولخوا رسول الله صلىالله عليه وسلم ته رسېدلی وای نو په منلو کې به يې موږ هېڅ شک او زره نازره توب نه وای کړی، او که هغه څه چې په دې رواياتو کې راغلي رښتيا وي دېلګي په توګه دا چې دسندر غاړو وينځو پلورل روانه دي ، بيا خو بايد په هغه چا حد جاري شي چې سندر غاړې وينځه يې پېرلې ده او بيا يې ورسره جنسي نږديوالی کړی، او بايد له دې وينځو سره دنږديکت په پايله کې زېږېدلی کوچنی هغه ته ونه سپارل شي (اونسب يې هم ثابت نه شي) . بله خبره داده چې داسې ډېر شيان شته چې پلورل او پېرل يې منع دي خو ساتل يې روا دي لکه اوبه، پيشو او سپيان، چې ددې ټولو پلورل او پېرل روانه دي خو ساتل يې روا دي همدا راز که ومنو چې دسندر غاړو وينځو پلورل روانه دي نو داخو په دې مانا نه شوه چې دهغې ساتل هم روانه دي.

دا وو د موسيقۍ د حرمت د پلويانو دلايل، چې ټول ځواب شول. د دوی اکثره روايات يا صحيح ندي او يا صريح نه دي او د موسيقۍ د حرمت په اړه ټول رانقل شوي روايات د ظاهريه و، مالکيه و، حنابله و او شافعيه و، د يو ټولي له خوا کمزوري بلل شوي دي. خو ددې پرعکس د موسيقۍ د روا والي په اړه ډېر صريح، صحيح او کره روايات شته چې په ډاګه ترې د سندرو او موسيقۍ رواوالی جوتېږي.

د موسیقۍ دروا بلونکو دلایل

کله مو چې د موسیقۍ د حرمت په اړه دلیل ونه موند، نو د موسیقۍ حکم د اباحت د اصل له مخې مباح پاتې شو. موږ که د موسیقۍ د جواز لپاره نور هېڅ دلیل هم ونه لرو، خو چې د حرمت په اړه یې صریح او صحیح دلیل نه وي، نو حکم یې د(الاصل فی الاشیاء الاباحة) [په ټولو چارو کې اصل حکم روا والی دی] د قاعدې له مخې، مباحوالی دی. دا خو لا پرېږده، چې په دې اړه ډېر صریح، صحیح او له شك او شبهې وتلي دلاېل شته دي، چې په ډاگه جوتوي، چې موسیقي روا ده.

ددې دلاېلو له ډلې څخه به د مشت نمونه خروار په توگه څو روایات رانقل کړو.

۱ -حضرت عاېشه رضي الله عنها روایت کوي چې دوه وینځو زموږ په کور کې د بعاث سندرې ویلې. رسول اکرم صلاالله علیه وسلم راغی او پرته له دې چې څه ووایي په خپل بستر پرېووت. په همدې وخت کې ابوبکررضي الله عنه هم راننووت، ماته ډېر په غوسه شو او په تنده لهجه یې راته وویل: "د شیطان غږ، هغه هم د پېغمبر صلاالله علیه وسلم په کور کې؟؟" خو حضرت رسول اکرم صلاالله علیه وسلم دې دوه انجونو په کار د ابوبکررضي الله عنه په دې تند او تېز چلند اعتراض وکړ او ورته ویې فرمایل، چې:" ای ابوبکره رضي الله عنه! دوی خپل کار ته پرېږده، په دوی غرض مه لره" (بخاري مسلم او ابن ماجه)

ځینې وایي، چې دا وینځې کوچنۍ وې، خو ځواب دا دی چې که دوی په رښتیا هم کوچنیانې وای، نو حضرت ابوبکر صدیق رضي الله عنه به ورته دومره نه په غوسه کېده او دومره به د هغهرضي الله عنه د غوسې د راپارولو لامل نه گرځېده.

-بعاث د اوس او خزرج د قومونو ترمنځ 120 کلنه جگړه وه، چې رسول الله صلاالله علیه وسلم په خپل کوښښ پای ته ورسوله، نو ځکه حضرت ابوبکر رضي الله عنه ددې ناوړه جنگ یادولو ته د شیطان غږ وواېه.

دا حدیث د رسول اکرم صلاالله علیه وسلم په عملي سنتو او د هغه صلاالله علیه وسلم په محسوسو شواهدو کې راځي، د مصر مشهور او وتلی عا لم ډاکټر محمد عماره په خپل کتاب ((الاسلام والفنون الجمیلة)) کې لیکي ، دا حدیث جوتوي چې رسول الله صلاالله علیه وسلم نه یواځې دا چې سندرې اورېدلې ، بلکې هغه یې تائید کړې هم دي او د سندرو دمنع کوونکیو اجتهاد یې هم اشتباه او د هغوی سهوه بللې ده . حضرت ابو بکر صدیق(رضي الله عنه) د خپل اجتهاد پر بنسټ وغوښتل چې هغوی منع کړي ، خو رسول الله صلاالله علیه وسلم د ابوبکر(رضي الله عنه)په دې اجتهاد اعتراض وکړ ددې لپاره چې د سندرو په روا والي یې ټینگار کړی وي . او دا داسې روایت دی چې د حدیثو د جرحې او تعدیل هېڅ عالم یې هم پر کوم روایت کوونکي نیوکه نه ده کړې .

ځينې وايي چې په حديث کې راغلي چې حضرت رسول الله صلاالله عليه وسلم چې دا حال وليد نو مخ يې واړاوه ، خو ډاکټر محمد عماره ځواب ورکوي چې د رسول الله صلاالله عليه وسلم د مخ اړولو لامل انجونو ته نه کتل وو ، او د سندرو نه اورېدل يې لامل نه وو، ځکه چې سندرې په غوږ اورېدل کېږي .

داداسې روايت دی چې دحديثو هېڅ عالم يې هم پرراوياڼو هېڅ ډول نيوکه نه ده کړې

ددې حديث په بل روايت کې چې عمرو بن حارث له ابن شهاب څخه روايت کړی دی او همدا متن پکې راغلی ، داهم ويل شوي دي: ((تغنيان و تضربان)) يعنې: ((سندرې يې ويلې او دارياپې وهله .))

مسلم او بخاري هم همدا متن د اوزاعي په روايت له ابن شهاب څخه نقل کړيدی .

_2حضرت عاېشه رضي الله عنها روايت کوي، چې هغې يو انصار ته يو انجلۍ ور واده کړه. رسول الله صلاالله عليه وسلم ترې وپوښتل:"ای عايشې رضي الله عنها آيا نڅا يې کوله؟ ځکه چې انصار نڅا خوښوي". (بخاري، احمد)

_3ابن عباس رضي الله عنه روايت کوي، چې عايشې رضي الله عنها خپله يوه نږدې دوسته يو انصار ته ورواده کړه. حضرت رسول اکرم صلاالله عليه وسلم ترې وپوښتل، چې "آيا له ناوې سره د مېړه تر کوره ملګرې وئ؟" هغې رضي الله عنها ورته ځواب ورکړ "هو" بيا يې ترې وپوښتل آيا له هغې سره مو کومه سندره ويونکې (سندرغاړې) ولېږله.؟" حضرت عاېشې رضي الله عنهاځواب ورکړ "نه" رسول الله صلاالله عليه وسلم ورته وفرمايل، چې "انصار سندرې خوښوونکی قوم دی کاشکې مو ورسره څوک لېږلې وای، چې ويلې يې وای:"اتيناکم اتيناکم فحيانا و حياکم" يعنې "موږ تاسو ته راغلو، موږ تاسو ته راغلو، نو ستاسو سلام دې پر موږ وي او زموږ سلام دې پرتاسو وي". ابن ماجه او نسايي

_4عامر ابن سعدرضي الله عنه روايت کوي "په يو واده کې له قرضه ابن کعب رضي الله عنه او ابو مسعود انصاري رضي الله عنه سره په داسې حال کې ملګری شوم، چې څو وينځو سندرې وېلې. ما ورته وويل، چې ای صحابه و (د خدای د رسول ملګرو) آی هغه کسانو چې د بدر په جګړه کې مو برخه اخيستې. آيا ستاسو پر وړاندې داسې کارونه کېږي؟ هغوی ځواب راکړ:"که غواړې نو ته هم له موږ سره کښېنه او موږ سره يوځای غوږ ونيسه او که نه غواړې، چې وايې ورې، نو ځه لاړ شه، ځکه چې په ودونو کې موږ ته د لهو اجازه راکول شوې ده.. (نسايي او المستدرک للحاکم)

۵ : سايب بن يزيد روايت کوي چې (د رسول الله صلی الله عليه وسلم خواته يوه ښځه راغلله نو رسول اکرم صلاالله عليه وسلم وفرمايل: ((ای عايشې رضي الله عنها آيا دا پېژنې ؟ هغې رضي الله عنها ورته وويل : ((نه ای د خدای جل جلاله پيغمبره صلی لله عليه وسلم)) ، هغه صلی الله عليه وسلم ورته وفرمايل: ((دا فلانۍ سندرغاړې وينځه ده ، آيا غواړې چې درته سندرې ووايي ؟ .)) بيايې سندرې ووېلې ...) نسايي

٦ :امام احمد په خپل مسند کې له عبدالله ابن عمررضي الله عنه یا عمیره څخه روایت کړی چې وایي : ((د ابو لهب زوم راته وویل کله مې چې دابو لهب له لور سره واده وکړ نو حضرت رسول اکرم صلی الله علیه وسلم زموږ خواته راغی او ویې فرمایل: ((هل من اللهو ؟)) ((آیا لهو شته ؟ ((

۷ :کله چې رسول صلىالله علیه وسلم له مکې معظمې څخه مدینې منورې ته مهاجر شو نو د مدینې اوسېدونکي له ډېرې خوښۍ څخه په خپلوجامو کې نه ځایېدل ، هغه په پرده کې پټې نجونې بامونو ته وختلې او په ډېرې خوښۍ سره یې لاندې بیتونه زمزمه کول او د رسول الله صلىالله علیه وسلم هرکلی یې په سندرو او زمزمو داسې وکړ:

))طلع البدر علینا من ثنیات الوداع

وجب الشکر علینا ما دعا لله داع

ایها المبعوث فینا جئت بالامر المطاع((

، یعنی ((د وداع د غره له څوکې پر موږ بشپړه سپوږمۍ راوخته ، چې د خدای جل جلاله دعا کوونکی یې راوغوښت ،شکر پر موږ واجب دی ، ای پر موږ کې پاځېدلیه! (لیږل شویه) منل شوی فرمان دې راوړی دی .))

۸ : کله چې د رسول الله صلىالله علیه وسلم د سپرلۍ اوښ د بني نجار قبیلې اړوند د ابو ایوب انصاري رضي الله عنه د کور مخ ته ځملاست نو ددې قبیلې نجونو دریاګانې راواخیستې او د رسول الله صلی الله علیه وسلم هرکلی یې په دریاګانو او زمزمو داسې وکړ:

))نحن جوار من بني النجار

یا حبذا محمد من جار ((.

یعنې : ((موږ د بني نجار نجونې یو ، محمدصلی الله علیه وسلم څومره ښه همسایه دی .))

په یوه روایت کې دا هم راغلي چې حضرت ابوبکرصدیق رضي الله عنه چې په دې سفر کې له حضرت رسول اکرم صلی الله علیه وسلم سره ملګری وو وغوښتل چې دا نجونې له سندرو ویلو او ترنم څخه منع کړي ، خو حضرت پیغمبر صلی الله علیه وسلم ورته دا انقلابي وینا وکړه : ((ای ابوبکره رضي الله عنه پرې یې ږده چې یهود پوه شي چې زموږ دین ډېر پراخ او خلاص (ارت) دی .))

الاسلام والفنون الجمیله .

۹-ابوحسین روایت کوي :((په هغه ورځ کې چې د مدینې اوسېدونکي په کې لوبې کوي د معوز بن عفراء د لور ربیع رضي الله عنها خواته ورغلم ، هغې راته وویل چې یوه ورځ حضرت رسول اکرم صلی الله علیه وسلم زما خواته راغی او په همدې فرش کښېناست ، زما خواته دوه نجونې وې چې له دریاسره به یې زما د هغه نیکونو په یاد کې ترانې

وېلې چې په بدر کې شهیدان شوي وو او په دې ضمن کې یې دا هم وویل : (زموږ په منځ کې پیغمبردی چې له راتلونکي هم خبر دی (.

خو پیغمبر صلی الله علیه وسلم ورته وفرمایل چې: (داسې مه وایئ ځکه چې له الله جل جلاله پرته هېڅوک هم له راتلونکي خبر دی.)) امام احمد .

دلته وینو چې رسول الله صلی الله علیه وسلم هغوی له دریا او زمزمو څخه نه ایساروي خو په عقیدې پورې یوې اړوندې تېروتنې ته یې پام را اړوي .

۱۰ _ابن حزم له ابن سیرین څخه روایت کوي: "یو سړي مدینې ته د پلورلو لپاره څو وینځې راوستې، نو د ابن عمررضي الله عنه خواته ورغی. یو تن راغی او د یوې وینځې د اخیستلو لپاره یې په بیه کې جګړه وکړه، خو ویې نه پېرله. ابن عمررضي الله عنه د وینځو خاوند ته وویل، چې داسې وکړه ددې وینځو د پېرلو لپاره داسې چاته ورشه چې هغه په دې کار کې ځانګړی نوم او شهرت لري، چې هغه عبدالله ابن جعفررضي الله عنه دی بیا هغه عبدالله ابن جعفررضي الله عنه ته د پېرلو په نیت ورغی. وینځې یې ورته وروړاندې کړې، بیا یې له دې دوو څخه یوې ته امر وکړ، چې سندرې ووایي. په دې وخت کې ابن عمر رضي الله عنه هم غوږ ایښی و. وروسته عبدالله ابن جعفررضي الله عنه په بېه کې له جګړو وروسته هغه وپېرله. وروسته هغه سړی (پلورونکی) د ابن عمررضي الله عنه څنګ ته راغی او ورته ویې ویل، چې په اوه سوه درهمه (په یو بل روایت کې نهه سوه درهمه یاد شوي) مې وپلورله، خو تاوان مې وکړ. ابن عمررضي الله عنه ددې خبرې په اورېدلو سره ابن جعفررضي الله عنه ته ورغی او ورته ویې ویل، چې دې سړي تاوان کړی دی اوه سوه (یا نهه سوه) روپۍ کمې بولي یا ورته وینځه بېرته وسپاره او یا سودا له سره وکړئ. ابن جعفر رضي الله عنه ورته وویل، چې دی خوښ نه دی، نو وینځه یې ورته بېرته سپارم".

ابن حزم ددې روایت په اړه وایي:" ابن عمررضي الله عنه سندرې ته غوږ هم ایښی دی او د هغې وینځې د پلورلو په کار کې یې کوښښ او هڅه هم کړې ده. دا صحیح حدیث دی، سند یې هم صحیح دی. نه هغه ډول خوسا، تور شه، زړېدلی او موضوعي احادیثو ته منسوب روایات." (المحلی)

۱۱ _د موسیقۍ د رواوالي پلویان په دې ایت هم استناد کوي:"و اذا راء و تجارة او لهواً انفضوا الیها و ترکوك قائما قل ما عندالله خیر من اللهو و من التجاره والله خیرالرازقین." یعنې "کله چې سوداګري او ساعت تېري ووینې، نو هغې ته ورشي او تا ولاړ پرېږدي. ورته ووایه له خدائجل جلاله سره چې څه دي هغه له سوداګرۍ او ساعت تېرۍ څخه ډېر غوره دي او الله جل جلاله تر ټولو غوره رزق ورکوونکی دی." (الجمعه)

په دې ایت کې الله جل جلاله لهو له سوداګرۍ سره یوځای یاده کړې ده، څرنګه چې سوداګري روا کار دی، نو ساعت تېري هم روا ده. الله جل جلاله نه سوداګري بده ګڼلې او نه لهو. مګر هغه خلك یې ورټل، چې رسول الله

صلاالله علیه وسلم يې په داسې حال کې په منبر ولاړ پرېښود، چې هغه خطبه لوستله او دوی د کاروان مخې ته، چې دریا(دایره) ورته وهل کېده، ورغلل.

امام قرطبي ددې ایت په تفسیر کې فرمايي : ((دجمعې په ورځ رسول الله صلی الله علیه وسلم دمنبر لپاسه خطبه لوستله چې پدې وخت کې يو سړی مسجد ته راننووت او غږ يې وکړ چې ددحیه بن خلیفۀ کلبي سوداګریز کاروان راورسېد . دویلو وړ ده چې دحیه به چې هرکله له سفر څخه راستون شو نو دوستانو به يې ددریا په وهلو دهغه هرکلی کاوه.

جابر بن عبدالله رضي الله عنه وايي چې کله به واده و نو نجونې به ددریا او شپېلۍ په وهلو سره دنبوي مسجد څنګ کې تېرېدلې او مسلمانانو به هم ددې غږ په اورېدلو له مسجد څخه ورمنډې کړلې نو داآیت په همدې خاطر رانازل شو.

الجامع الاحکام القرآن(

نو دلته جوته شوه چې نه سوداګري منع ده او نه لهو ، بلکې دالله جل جلاله لخوادمسلمانانو دا بې پروايي ، په منبر درسول الله صلی الله علیه وسلم پرېښودل او دسوداګریز کاروان اويا دنجونو ددریا غږ پر لور ددوی ورځغاستل او دلمانځه پرېښودل وغندل شول .امام قرطبي همداراز فرمايي: په دې آيت کې نه لهو غندل شوې او نه هم لوبې ،که داسې وای نو مطلق دنیوي ژوند به غندل شوی وای ځکه چې ټول دنیوي ژوندته دلهو او لعب نوم ورکړل شوی دی: ((ومالحیوة الدنیا الا لعب ولهو)) یعنې : ((او ژوند له لهو او لعب پرته بل څه ندی))

۱۲ ـ ډېرو صحابه و سندرې اورېدلې او دا کار يې تائید کړی دی او صحابه هغه خلك دي، چې هر څوك ورپسې اقتدا وکړي، نو لار يې موندله.

۱۳ ـ حضرت عاېشه رضي الله عنها روايت کوي، چې څو تنو حبشیانو د اختر په ورځ په نبوي مسجد کې لوبې کولې، نو حضرت رسول اکرم صلاالله علیه وسلم ماته وفرمایل، چې آیا ته دا لوبه لیدل غواړې؟ ما ورته وويل، چې هو. هغه صلاالله علیه وسلم په دروازه ودرېد، خپل لاس يې وغځاوه زه يې په کې پورته کړم، چې نندارہ ولیدلی شم. ما د ننداري لیدلو ته دوام ورکړ. رسول صلاالله علیه وسلم څو ځله راڅخه وپوښتل، چې بس نه ده؟ ما ورته وويل نه." (بخاري)

حضرت امام غزالي وايي، چې دا لوبې رقص او نڅا وه.

د عایشې رضي الله عنها په يو بل روايت کې راغلي چې : ((د اختر ورځ وه حبشو په مسجد کې په سپر او نیزو لوبې کولې ، رسول الله صلاالله علیه وسلم ما ته وفرمایل : ((غواړې چې ننداره وکړې ؟ ، ما ورته وويل هو، نوزه يې خپل شاته په دې ډول ودرولم چې زما مخ يې پر مخ وو او په خپلې جامې يې زه پټه کړم او ماد حبشیانو د لوبو ننداره

کوله ، چې حضرت عمررضي الله عنه هغوی منع کړل نو رسول الله صلی الله علیه وسلم لوبو کوونکیو ته وفرمایل :
((ای د ارفده اولاده ، په امن کې اوسئ ((.

تر دې چې زه ستړې شوم او هغه صلی الله علیه وسلم راته وفرمایل : ((بس دی؟ :)) ، ما وویل: ((هو .)) بیا هغه صلی الله علیه وسلم راته وفرمایل: ((خیر ځه .))

په یو بل روایت کې راځي چې : ((حبشیان به نڅېدل .)) او په یو بل روایت کې راځي چې: ((هغوی د رسول اکرم صلاالله علیه وسلم پر وړاندې نڅېدل او سندرې یې ویلې .)) ، امام احمد دا روایت له انس ابن مالک څخه کړی ،

د پورتني ماخذ په حواله

کله چې حضرت عمر صلاالله علیه وسلم وغوښتل هغوی منع کړي نو حضرت رسول اکرم صلی الله علیه وسلم ددې لپاره چې د هغوی ددې لوبو او نڅېدلو روا والی تائید کړي د حضرت عمر رضي الله عنه ، د اجتهاد مخالفت وکړ .

د یادولو وړ خبره داهم ده چې بخاري دا حدیث یواځې په (باب لعب) یا د لوبو باب کې نه دی را اخیستی، بلکې په (باب لهو) او تر دې معنا ، مفهوم او اصطلاح لاندې یې هم را اخیستی چې د دواړو روا والی جوتوي .

په مسلم کې راغلي چې رسول اکرم صلاالله علیه وسلم د حضرت عایشې رضي الله عنها سر په خپله اوږه کېښود .

١٤ _داؤد ثقفي روایت کوي، چې موږ د ابن جریح د حدیثو د تدریس په حلقه کې ناست و، په دې حلقه کې د عبدالله ابن مبارك په ګډون د عراق نور ګڼ شمېر علماء، محدثین او فقهاء هم ناست وو، چې په همدې کې ابن میزن مغني تېر شو. ابن جریح هغه راوغوښت او ترې ویې غوښتل، چې څو سندرې ووایي. هغه څو سندرې وویلې بیا یې وویل، چې که له تاسو سره دا ناپوهه خلك نه وای ناست، نو ما به ډېرې سندرې درته ویلې وای، تر دې چې تاسو مې په سندرو ماړه کړي وای. په دې وخت کې ابن جریح په حلقه کې له ناستو خلکو څخه وپوښتل، چې آیا په تاسو کې داسې څوك شته، چې زما دا کار یې نه وي خوښ شوی؟ ځینو خلکو د ابن جریح ددې پوښتنې په اورېدلو سره وویل، چې هو! موږ په عراق کې دا کار نه خوښوو. ابن جریح ورته وویل، چې د حُدا او رجز ویلو په اړه مو څه خیال دی؟ هغوی ورته وویل، چې ددې دواړو په جواز کې هېڅ شك نه لرو. ابن جریح ورته وویل، چې اخر په حُدا، رجز او موسیقۍ کې څه توپیر دی؟

)اغاني جلد 1، ص175، د قران اور فنون لطیفه په حواله.(

٥1 _یوه شپه حضرت عمر رضي الله عنه د شپې په کوڅو کې ګرځېده، چې د سندرې غږ یې واورېده. حضرت عمر رضي الله عنه هغې خوا ته متوجه شو او تر ډېره ورته ودرېد.

يو ځل خلکو حضرت رباح رضي الله عنه ته د ځداويلو فرماېش وکړ. هغه رضي الله عنه د حضرت عمر رضي الله عنه مزاج او طبيعت ته کتل. خو کله چې حضرت عمررضي الله عنه کوم خفګان ونه ښود، نو رباح رضي الله عنه هم سندرې پيل کړې او حضرت عمررضي الله عنه هم اورېدلې، تر هغې چې سبا شو، نو بيا يې ورته وويل چې اوس يې بس کړه، ځکه اوس د خدای جل جلاله د يادولو وخت دی.

يو ځل يو سپاره د حج په ورځو کې سندرې وېلې، ځينو خلکو حضرت عمررضي الله عنه ته وويل، چې آيا دا نه منع کوې؟. حضرت عمررضي الله عنه ځواب ورکړ' نه" ځکه چې سندرې خو په اوښانو د سپرېدونکيو د لارې توښه ده. همداراز خوات ابن جبير روايت کوي، چې يو ځل له حضرت عمر، حضرت عبدالرحمن ابن عوف او حضرت ابو عبيده رضي الله عنهم سره (چې درې واړه د عشره مبشره و په ډله کې دي) په يو سفر کې ملګری وم، خلکو راځخه وغوښتل چې د ضرار اشعار ولولم. حضرت عمر رضي الله عنه وويل، چې ښه دا ده چې خپل اشعار ولولې. ما هم سندرې پيل کړې او ټوله شپه مې سندرې وېلې .

)سيره العمرين د ابن جوزي(

علامه شبلي نعماني د حضرت عمررضي الله عنه په اړه ليکي، چې:"يوه شپه عبدالله ابن عباس رضي الله عنه ټوله شپه شعرونه ويل کله چې سهار شو، نو حضرت عمررضي الله عنه ورته وويل، چې اوس قرآن ووايه." (الفاروق)

٦1 _امام شوکاني په نيل الاوطار کې ليکي:"د مدينې اوسېدونکي او له ظاهريه او صوفيه و څخه د هغوی هم آنده خلك د سندرو په روا والي باور او عقيده لري که څه هم له رباب او چنګ سره وي".

استاد ابو منصور بغدادي شافعي ليکي :"عبدالله ابن جعفر د سندرو په رواوالي کې هېڅ ستونزه نه ويني. خپلو وينځو ته به يې د سندرو ويلو اجازه ورکوله او خپله به يې هم ترې اورېدلې او دا د امير المؤمنين حضرت علي رضي الله عنه زمانه وه." همدا استاد همداسې يو موردله شريح قاضي، سعيد ابن مسيب، عطاء ابن اباح، زهري او شعبي څخه هم رالېږدوي.

٧1 _د حرمينو امام په خپل کتاب "النهايه" او تکړه تاريخ پوه ابن ابي الدنيا وايي:"عبدالله ابن زبير رضي الله عنه څو وينځې درلودلې، چې چنګ به يې غږاوه. ابن عمر رضي الله عنه پرې په داسې وخت کې ورننووت، چې په غېږ کې يې چنګ ايښی و، نو ورته ويې ويل، چې "ای د خدای جل جلاله د رسول صلی الله عليه وسلم صحابي (ملګريه) دا څه شی دی؟ بيا عبدالله هغه ابن عمررضي الله عنه ته ورکړ هغه يې په اړه ډېر سوچ وکړ بيا يې په ټوکه وويل : دا يوه شامي تله ده؟ ابن زبيررضي الله عنه هم د ټوکې په دود وويل:" هوا! په دې عقلونه تلي".

٨1 _علامه ابو عمر اندلسي ليکي: يو ځل عبدالله ابن عمر رضي الله عنه په داسې حال کې د عبدالله ابن جعفررضي الله عنه څنګ ته ورغی، چې له هغه سره يې وينځه وه او د وينځې په غېږ کې يې چنګ ايښی و. بيايې له ابن

عمررضي الله عنه څخه وپوښتل، چې آیاپه دې کار کې خو به کومه (شرعي) ستونزه نه ويني. هغه ځواب ورکړ "نه". (العقد الفريد د اندلسي)

۹۱ _ماوردي د معاويه رضي الله عنه او عمرو ابن العاص رضي الله عنه په اړه وايي، چې دوی دواړو له ابن جعفررضي الله عنه څخه د چنگ غږ اورېدلی دی.

۲۰ _امام ابوالفرج اصفهاني روايت کوي، چې حسان ابن ثابت رضي الله عنه له عزه الميلاء څخه له مزهر سره يوځای خپل يو شعر واورېد. ژبپوهان وايي، چې مزهر چنگ ته وايي. ابو العباس هم همداسې يو روايت کړی دی. (الاسلام والفن)

۲ _ 1ادفوي وايي، چې دوهم عمر (عمر ابن عبدالعزيز) خلافت ته د رسېدلو تر مهاله د خپلو وينځو (د سندرو) غږ ته غوږ اېښود. ابن سمعاني وايي، چې طاوس هم د سندرو رواوالی منلی دی. ابن قتيبه او د "الامتاع" د کتاب ليکوال د مدينې د قاضي سعيد ابن ابراهيم ابن عبدالرحمن زهري څخه چې تابعي دی، هم همداسې روايت کړی دی. ابو يعلی خليلي په خپل کتاب "الارشاد" کې د مدينې د مفتي عبدالعزيز بن سلمة الماجشون څخه همدا ډول روايت کړی دی. روياني د قفال په اړه وايي، چې د امام مالك بن انس رح په مذهب کې په خوښيو کې سندرې روا بلل شوې دي. استاد ابومنصور الفوزاني له امام مالك رح څخه د چنگ رواوالی رانقل کړی دی.

مکي ابو طالب په خپل کتاب قوت القلوب کې له شعبه څخه روايت کوي، چې هغه د مشهور محدث منهال ابن عمر په کور کې د تنبور غږ اورېدلی دی.

۲۲_ابو الفضل طاهر په خپل تاليف (السماع) کې ليکي: د چنگ په رواوالي کې د مدينې په اوسېدونکيو کې اختلاف نشته دی.

۲۳ -دحضرت عايشې رضي الله عنها په حديث کې راغلي دي چې هغې (رضي الله عنها) يوه انصار ته يوه نجلۍ ور واده کړه کله يې چې ناوې دشاه کورته ورروسته نو حضرت رسول الله صلىالله عليه وسلم ورته وفرمايل : ((ماكان معكم من لهو فان الانصار يعجبهم اللهو)) يعنی: ((ای عايشې له تاسوسره لهو نه وه ؟ رښتيا ده چې انصار لهو خوښوي .))

په دې حديث کې وينو چې حضرت رسول الله صلى الله عليه وسلم په دې خاطر چې لهو له دې مناسبت سره ورړ ، مناسب او صحيح کار وه (په ښادۍ کې ساز او سرود ورړ کار دی) نو رسول الله صلىالله عليه وسلم ورته اشاره وکړه او دخلکو پام يې دې ټکي ته راواړاوه چې ساز او سرود له ښادۍ او

خو ښۍ سره مناسبت لري نو په دا ډول مناسبتونو کې بايد وغږول شي .

۲٤-په واده کې دساز او سرود دروا والي په اړه دعامر ابن سعد روايت تر دې هم ډېر صراحت لري په دې حديث کې په ډاګه ويل کېږي چې حضرت رسول الله صلاالله عليه وسلم صحابه و ته په ودونواو خوښيو کې دساز او سرود اجازه ورکړې . دی وايي : ((په يوه واده کې د قرضه ابن کعب رضي الله عنه او ابو مسعود انصاري رضي الله عنه څنګ ته ورغللم په دې وخت کې مې وليدل چې وينځې سندرې وايي ماورتهوويل : تاسو خو درسول الله صلاالله عليه وسلم صحابه او دبدر په غزا کې ګډون کوونکي ياست دا ډول عمل هغه هم ستاسو پر وړاندې ترسره کېږي ؟ هغوی راته وويل چې ته کولی شې چې له موږ سره کښېنې او سندرې واورې او دا هم کولی شې چې بېرته لاړ شې ! ((يقيناً چې دحضرت رسول اکرم صلی الله عليه وسلم لخوا موږ ته په ودونو کې دساز او سرود اجازه راکړل شوې ده)) نسايي او تهذيب ۱۰۷

امام حافظ ابو الفضل محمد طاهر (٤٤٨- ٥٠٧ هجري ، ١٠٥٦-١١١٣ م)ددې او دېته ورته نورو راويانو په اړه وايي : ((هغوی چې سماع يې نه خوښوله دحديثو له علم سره دنابلدتيا او پر هغوی د نه پوهېدنې له امله به يې په دې او دېته ورته رواياتو استدلال کاوه. نو وګورئ هر کله هم چې دوی په کوم کتاب کې په دې اړه کوم حديث (روايت) وليد نو سمدستي به يې هغه بې له کومې پلټنې ځانته نظريه وټاکله او هغه به يې دخپلو مخالفينو پر ضد ددليل په توګه کاراوه. چې دا پخپله لويه سهوه، بلکې ستره ناپوهي ده .))

النويري (نهاية الارب) ج ٤ ٢ ١٤٧-١٦٠

يوې ډلې هڅه کړې ده چې د صحيحو او منليو احاديثو چې دوی پکې په عيب موندلو نه دي برياليي شوي او دسماع په رواوالي دلالت کوي مفاهيم داسې واړوي چې پرروااوالي دلالت ونکړي دبېلګې په توګه يې امام ابن تيميه (٦٦١-٧٢٨ هجري، ١٢٦٣= ١٣٢٨م) يادولشو. ده هم هڅه کړې ده چې دهغو صحيحو اومنل شويو رواياتو چې په ډاګيزه دسماع او سندرو په رواروالي دلالت کوي خپل اصلي مفهوم ترور کړي . او نه روا والی يې جوت کړي بيا هم دبېلګې په توګه ، هغه ددوو انجونو دسندروويلو په وخت کې دحضرت عايشې په کوټه کې دحضرت رسول اکرم صلاالله عليه وسلم دشتون او دهغه صلاالله عليه وسلم په شتون کې دسندروويلو په اړه وايي : ((کان يسمع)) ،((ولا يستمع)) يعنې: ((هغه اورېدل خو غوږ يې ورته نه ايښود))

ابن تيميه _ مجموعة الرسائل الكبرى ج ٢ ص ٣٠٢ چاپ قاهره

څرنګه چې دده دا ډول استنباطات دده د متکلفانه چلند بېلګې دي نو ځکه ممکنه نه ده چې دهغو خلکو له دلايلو به څه کم کړي (او يا به پرې اغيز وکړي .) چې موسيقۍ ته غوږ نيول او اورېدل دواړه روابولي.

ابو سليمان وېلي دي چې په زړه کې چې څه نه وي نو سماع يې پکې نه پيدا کوي خو څه چې په زړه کې شته سماع يې خوځوي (په حرکت او جوش يې راولي) نو له همدې کبله نوموړی په لاندې حالاتو کې ترنم او ساز او سرود روا بولي.

۱ : حاجیانو ته له طبلې او شپېلۍ سره سرود روا دی ځکه چې دوی دحج د مناسکو او ځایونو ستاینه کوي دچا په زړه کې چې دحج مینه ده هغه زیاتوي او دچا په زړه کې چې نشته دا مینه پیدا کوي څرنګه چې حج ثواب او مطلوب کار دی نو هڅول هم ورته روا دي.

۲ : روا جګړې ته دخلکو دهڅولو او جرئت ورکولو په غرض هم ساز او سرود روا دی خو دلته باید حماسي اورزمې شعرونه وویل شي داسې شعرونه چې په خلکو کې له جهاد سره مینه او شوق ژوندی او تحریک کړي په جګړه کې باید دموسیقۍ هغه الات وکارول شي چې په خلکو کې غیرت جرئت او زړه ورتیا پیداکړي، په جوش یې راولي هغه وسایل باید ونه کارول شي چې دزړ ورتیا په ځای دخلکو زړونه نرم کړي له کور ، اولاد او ښځې سره یې مینه راوپاروي ، مجازي معشوقې ورپه زړه کړي، همدا لامل دی چې وایو په جګړه کې باید شپېلۍ ونه غږول شي ځکه چې غږ یې نرموونکی او غم پاروونکی دی ، دزړ ورتیا تومنه له منځه وړي او دغیرت او شهامت پر ځای نرمي او سستي پیدا کوي او ددې قاعدې له مخې چې ((منع کارته هڅول منع دي)) نو ناروا جګړې ته دخلکو هڅول که دساز او سرود له لارې وي او که له بلې لارې روا نه دي .

۳ : د روا خوښیو او ښادیو په وختونو کې په دې خاطر چې خوښي او ښادي نوره هم ډېره شي هم ساز او سرود روا دي لکه داخترونو،ودونو دمسافرو دستنېدلو دکوچني دزېږښت او دزېږښت داوومې ورځې (چې اوس یې ځای شب شش) نیولی دکوچني دختنې په وخت کې، دقرآن دحفظ دبشپړېدو خوښي په دې ټولو کې ساز او موسیقي روا ده .

هر مناسبت چې خوښي پرې په کارده نو په موسیقۍ بدرګه کول یې هم روا دي لکه مدینې ته درسول الله صلىالله علیه وسلم دهجرت په وخت کې چې دمدینې نجونو په دریا اوسندرو دهغه هرکلی وکړ.

)طلع البدر علینا(...

درسول الله صلی الله علیه وسلم هجرت او مدینې ته تلل دمدینې د خلکو لپاره دخوښۍ او ویاړ خبره او یوه دستاینې وړ ښادي وه نو ددې خوښۍ څرګندول په شعر او سرود او دبدن په نورو حرکاتو دستاینې وړ خبره ده . دیوې ډلې صحابه وو رضي الله عنهم په اړه روایت شوی چې کله به په کومه خبره خوښ شول نو پایکوبي (دنڅا په څېر له خوښۍ څخه پښه په ځمکه وهل) به یې کوله (لکه دحضرت علي ،امام حسین او حضرت زیدن بن حارثه رضي الله عنهم په اړه چې وړاندې تېر شول .)

دحضرت عایشې په کور کې ددوه وینځو د سندرو او سرود په اړه دعمروابن حارث په روایت کې راځي چې : ((تغینان وتضربان)) یعنی ((سندرې به یې ویلې او دریا به یې وهله)) دحضرت عایشې رضي الله عنها په کور کې دوینځو ساز او سرود ته درسول الله صلىالله علیه وسلم غوږ نیول په خپله ددې څرګندوی دی چې دنا محرمو ښځو غږ اوربېدل دنورو بېهوده او بې ګټې سازونو په څېر حرام نه ده ، بلکې دنامحرمو ښځو لخواسندرې اورېدل هغه

ځای کې ناروا دي چې هلته دفتنې وېره وي او داقیاسونه او نصوص دغږ ، سندرو ، نڅا دریا وهلو او په نېزې او سپرپه لوبو کولو دلالت کوي .

٤ :سماع په زړه کې پروت دعشق اور تازه کوي شوق په څپواو مینه په شور راولي که اوربدونکي دمعشوقې ترځنګ وي نو موخه یې په لذت (خوند) کې ډېرښت دی او که له معشوقې لېرې (په هجر کې) وي . نو موخه دوصال داور تازه کول او دمعشوقې غېږې ته درسېدلو هیله ده او عشق که څه هم درد دی خو کله چې دوصال هیله ورسره وي نو یو ډول خوند هم ورسره ملګری شي ځکه چې هیله خوند بخښونکې او نهیلي دردوونکې ده نو که دامینه له داسې چاسره وي یا په بله وینا داسرود دداسې چالپاره وي چې وصال یې روا وي لکه دسړي خپله مېرمن او یا وینځه او یادښځې خپل خاوند ، عاطفي مینې لکه له لور، زوی ، ورور ، خور ، پلار ، مور، ماما اوکاکا سره نو داډول سماع رواده او له دوی څخه هم محرمو ته سرود اورېدل روا دي

خو دنامحرمو ښځو لپاره یا په ټولیزه توګه دهغه چا لپاره شوق راپارول رواندي چې مینه ورسره روانه ده نو دوی ته شوق راپارول په سماع هم روانه دي ، همدا راز سترګو ته دهغو ښځو او نجونو دانځور مجسم کول چې دده کتل ورته روانه دي هم روا نه دي همدا راز دهغو ځوانانو لپاره هم موسیقي روانه ده چې په خپل شهوت واک نه لري او موسیقي یې شهرت راپاروي ځکه ددوی درد (عشق) په موسیقۍ سره نه تسکین کېږي ،بلکې لا نور هم پارېږي کله چې له یو هوښیار شخص څخه دعشق په اړه وپوښتل شول نو ویې ویل : ((دا یو دود دی چې د انسان دسر له مغزو پورته کېږي سماع یې پاروي او جماع یې له منځه وړي .))

٥ _هغه چاته هم سماع رواده چې له الله جل جلاله سره مینه او دوستي کوي او دهغه جل جلاله دلیدلو هیله لري داسې خلک چې هر څه ویني او هرې خواته ګوري نو الله جل جلاله یا خپل معشوق پکې ویني او غوږونه یې د الله جل جلاله له غږ څخه پرته بل غږ نه اوري . نو سماع ددا ډول خلکو شور او عشق پاروي ، دوستي یې ډېروي او دزړه په اورتون کې یې پروت اور ژبغړانده کوي او دمکاشفې او ملاطفې هغه ډول حالات ورښیي چې توصیف یې نه شي کېدلی او هغه څوک یې په خوند پوهېږي چې احساسولی یې شي او چې څوک یې احساسولی ونشي نو ترې انکار کوي .

صوفیان دې حالت ته وجد وایي او په زړه کې داسې حالات مومي چې له هاغې وړاندې یې نه دي موندلي بیا دا حالات داسې پایلې او توابع لري چې زړه په اور سوځوي او پرې وینځي یې او داسې یې پاکوي او تیارې ترې ورکوي لکه سره زرچې په اور پاکوي او له دې پاکۍ او صفایۍ وروسته ورته دمکاشفاتو او مشاهداتو دروازې خلاصېږي چې داددې عاشقانو وروستۍ غوښتنه ده نو هره وسیله چې دا موخه پرې ترلاسه کېږي .د قرباتو (الله جل جلاله ته) دورنږدې کېدونکیو شیانو) په ډله کې راځي نه دمباحو او ناروا وو په ډله کې.

او هېڅ داسې اسماني کتاب به نه وي چې خلک يې دساز او سرود او نغمو په پردو کې د خدای جل جلاله ياد ته هڅولي نه وي يو چا ويلي : ((په انجيل کې مې وليدل چې ليکلي يې وو (تاسو ته مو سندرې وويلې خو مست نه شوئ تاسو ته مو شپېلۍ ووهله خو ونه نڅېدئ) يعني تاسو مو د الله جل جلاله ياد ته وهڅولئ خو تاسو ونه هڅېدئ))

اوس په يقين سره روښانه شوېده چې سماع کله مباح او کله هم مستحب ده او که وپوښتل شي چې آيا سماع کله حرامه هم وي نو زموږ ځواب دادی چې هوپه پنځو حالاتوکې سماع ناروا ده.

يو حال يې په سندرغاړي يو حال دسماع په کارندويو، يو حال دشعر په محتوی (منځپانګه) يو حال داورېدونکي په جسمي حالت او يو حال دموسيقۍ په واسطه دشخص لخوا دوخت ضايع کول او په اورېدلو کې يې افراط دی.

۱-چې سندرغاړې داسې ښځه وي چې کتل ورته روانه دي او له سندرو څخه يې دفتنې وېره وي دلته دفتنې مخه نيول هدف دی نو ځکه له دې ډول سندر غاړې څخه سندرې اورېدل روانه دي دا حرمت په سندره کې نه، بلکې دښځې له غږ څخه دخوند له امله ده. له دا ډول ښځو څخه يواځې سندرې نه، آن دعادي خبرو په ګڼون دقرآن تلاوت اورېدل هم روانه دي همداراز له داسې ښکلي هلک څخه هم سندرې، خبرې آن تلاوت اورېدل رواندي چې دفتنې وېره پکې وي.

که څوک وپوښتي چې شريعت خو له پرديو ښځو سره يواځيتوب (خلوت) حرام کړی دی که دفتنې وېره وي او که نه ځکه په هر حال دفتنې ګومان پکې غالب دی، نو شريعت له سره دا دروازه بنده کړه خو ځواب دادی چې دا قياس له مقيس عليه (هغه مسئله چې قياس پرې کېږي) سره ډېر نږدې نه دی ځکه کتل چې څومره ژر شهوت راپاوري او بيا له پردۍ ښځې سره په خلوت کې، نو اورېدل هاغومره اغيز نه لري او بايد دداوړو ترمنځ په توپير قانع واوسو. اورېدل دليدلو په څېر ژر جنسي قوه (غريزه) نه راپاروي همدا لامل دی چې دښځو غږ عورت نه دی او همدا لامل دی چې رسول الله صلی الله عليه وسلم له وينځو څخه سندرې اورېدلي همدا راز شريعت ښکليو هلکانو ته کتل هم حرام نه دي بللي مګر کله چې دفتنې وېره هرومرو وي.

۲ :په موسيقۍ کې دداسې کارندويو (الا تو) کارول چې هغه په شراب څښونکيو ، هجړاګانو او نورو ګناه کوونکيو پورې ځانګړې وي روانه دي او نور الات لکه درياکه څه هم شرنګاني لري طبلې، شپېلۍ او... روا دي.

۳ :دداسې شعر اورېدل له موسيقۍ سره او بې له موسيقۍ حرام دي چې پکې الله جل جلاله يا رسول الله صلی الله عليه وسلم ته ناوړه نسبت شوی وي، هغوی پورې دروغ تړل شوي وي لکه روافضو چې دصحابه و په هجوه کې شعرونه ويلي دي همدراز دهغه شعر ويل او اورېدل هم روانه دي چې ديوې ځانګړې او ټاکلې ښځې په ستاينه کې ويل شوي وي خو که په شعر کې په عمومي ډول دحسن ستاينه شوې وي بې له دې چې کومې ټاکلې ښځې ته ګوته ونيول شي زلفې ، پوزه، شونډې قد ، رنګ، سترګې غاښونه... يادشوي او ستايل شوي وي. نو دداسې شعر ليکل او

اورېدل دواړه هم له موسیقۍ سره او هم بې له موسیقۍ روا دي (همدا راز هغه شعر هم روا نه دی چې فحش ، سپک ، چټیات پکې وي).

٤ :دهغه چا لپاره هم عشقي موسیقي اورېدل او غږول رواندي چې خپل شهوت ته تسلیم او دشهوت تر کنټرول لاندې وي. دځوانۍ دځواک او زور برسېره هم دشهوت پر وړاندې مغلوب (ملاست) وي ځکه چې دحسن او جمال ستاینه په ده کې پروت دعشق اور تازه کوي او دعقل واګې يې شکوي.

٥ :هغه چاته هم موسیقي اورېدل روا ندي چې جنسي غریزه يې پیاوړې نه وي او دپردخدای جل جلاله په مینه کې هم مست نه وي خو دموسیقۍ په اورېدلو کې ډېر افراط کوي، موسیقي بیخي دژوند برخه او دروح اکسیجن وګرځوي، له موسیقۍ سره عادت او خوی واخلي دا ډول افراط حماقت دی او ددا ډول کس شهادت هم نه منل کېږي ځکه ټول ژوند په لهو کې تېرول ګناه ده او څنګه چې صغیره (کوچنۍ) ګناه په تکرار او دوامدار ډول ترسره کول کبیره ګرځي همدا راز په مباحاتو کې ډېر افراط او تکرار هم مباح ، صغیره ګناه ګرځوي لکه شطرنج چې په اصل کې روا او مباح ده خو په تکراراو افراطي ډول کول يې مکروه دي. که څوک وپوښتي چې له دې خبرو ښکاري چې موسیقي په ځینو مواردو کې مکروه او حرامه هم ده نو تاسې يې ولې په پیل کې په مطلق روا والي حکم وکړ؟ ځکه دلته تفصیل ته اړتیا ده او په کمه موضوع کې چې تفصیل ته اړتیا وي نو مطلق حکم پکې کول اشتباه ده. زموږ ځواب دادی چې مطلق حکم کول په هغه موضوع کې ناسم کار دی چې په عین هماغې موضوع (دهماغې موضوع په ذات یا بالذات په هماغې موضوع) کې تفصیل ته اړ تیا وي، خو که دموضوع په ذات کې تفصیل ته اړتیا نه وي او عارضي (بهرني) حالتونه دتفصیل اړتیا غواړي نو دلته مطلق حکم روا دی. دبېلګې په ډول که څوک وپوښتي چې آیا شهد حلال دي؟ نو سمدستي ځواب ورکوو چې هو، ځکه دشهدو په ذات کې دحرمت خبره نشته نو ځکه سمدستي د (هو) ځواب ورکوو خو که عارضي تفصیل ته ورشو بیا خبره داسې نه ده یعنې سره له دې چې شهد په خپل ذات کې پاک او حلال دي خو هغه چاته حرام دي چې سخته تبه لري او زیان ورته کوي همداراز که څوک وپوښتي چې شراب حلال دي که حرام؟ نو دستي ځواب ورکوو چې حرام، خو هغه چاته روا دي چې مړی يې په ستوني کې بنده وي او له شرابو پرته بل هیڅ هم نه وي چې مړۍ پرې تېره کړي . (یا په اوس وخت کې په ځینو درملو کې).

سوداګري مطلق روا ده خو دجمعې دلمانځه له اذان وروسته روانه ده. شهد او سوداګري په خپل ذات کې په مطلق ډول روا دي او شراب حرام خو له ذات څخه پرته يې نور عارضي حالات راپېښېږي چې هغه اصلي حکم يې بدلوي او سماع هم له دې کبله چې موزون او خواږه غږ ته غوږ نیول دي روا دي خو چې دذات له حقیقت څخه بهرني عارضي حالات يې منع کوي دابېله خبره ده.

کله چې دموسیقۍ اباحت جوت شو نو دهغه مخالف نظر ته هیڅ اهمیت نه ورکوو .

امام شافعي سماع حرامه نه بولي او دهغه چا په اړه چې موسيقي خپله دنده او کسب بولي وايي چې شهادت يې نه منل کېږي ځکه چې دهغه په نظر دايو داسې بوختيا ده چې له باطل سره ورته والی لري او هر څوک چې تل باطل (بې ګټې) کارونه کوي نو داکم عقلتوب او بې شخصيتي ده، خو که څوک يې خپله دنده او کسب نه ګرځوي او شوقي چې کله پرې ورپېښ شي نو سندرې او سرود غږوي نو دا هغه بې شخصيتي نه ده او شهادت يې هم منل کېږي او هغه درسول الله صلی الله عليه وسلم پر وړاندې ددوو وينځو په سندرو استدلال کړی. دمصر نامتو فقيه او داحاديثو روايت کوونکي يونس بن عبدالاعلی بن موسی بن ميسره وايي چې ماله امام شافعي څخه په دې اړه چې دمديني اوسېدونکي سماع حرامه بولي وپوښتل هغه راته وويل : ((زه د حجاز هېڅ داسې عالم نه پېژنم چې سماع مکروه وبولي له هغې سماع پرته چې په څرنګوالي کې يې خبره وي.))

او دا چې وېلي يې دي : ((سماع يوه مکروه بوختيا ده چې له باطل سره ورته والی لري .)) داخبره سمه ده چې سماع لهو اوبوختيا ده خو لهو په خپل ذات کې حرامه نده ځکه چې په نبوي مسجد کې دجشيانو لوبې هم لهو وه په داسې حال کې چې رسول الله صلی الله عليه وسلم ورته کتل او خوښه يې کړه. آن چې الله جل جلاله دلهو او لغو په اړه پوښتنه هم نه کوي چې ديو بې ګټې کار په توګه ترسره شي. دبېلګې په ډول که څوک ځان اړ باسي چې هره ورځ به خپل لاس سل ځله په خپل سر ږدي دده دا کار بې ګټې دی خو حرام نه دی. الله جل جلاله فرمايي، ((لايواُخذكم الله باللغو فی ايمانكم)) يعنی : ((الله مو په بې ګټې قسمونو نه نيسي.)) نو کله چې الله جل جلاله موږ دهغه په نوم په بې ګټې قسم چې دزړه له قصد او تل څخه نه وي نه نيسي سره ددې چې بېهوده او بې ګټې کار دی نو په نڅا او شعر مو ولې نيسي.

دا چې هغه يې باطل ته ورته بولي په دې معنا نده چې هغه يې حرام بولي آن که هغه باطل هم بللې وای نو دتحريم په معنا به نه وه، بلکې بې ګټې به يې باله ځکه چې باطل بې ګټې خبرې ته وايي : (((دفقهې مسئلې له مخې)که يو څوک خپل مېړه ته ووايي چې ته ما وپېرودلې او يا سړی خپلې مېرمن ته ووايي چې ما پر تاځان وپلوره اوښځه يې ورته ووايي چې ما هم وپېرلې نو دا يو باطل عقد (تړون) دی خوحرام خونه دی . البته که موخه همداسې باطل او ساعت تېری وي خو که خبره جدي او دزړه له قصده وي او موخه يې قطعي تملک (څښتنوالی او مالک والی) وي نو بيا حرام ده او دا چې امام شافعي رح وايي چې دسندر غاړي شهادت نه منل کېږي داهم دهغه په نظر د ساز او سرود دحرمت په معنا نه ده ځکه چې ډېر داسې کارونه شته چې له مروت او ځوانمردۍ څخه لېرې دي او دکوونکي شهادت يې نه منل کېږي خو حرام نه دي لکه په بازار کې خوراک چې حرام هم نه دی خو دکوونکي شهادت يې نه منل کېږي . يا داوبدلو کار (دوړتوب) چې مباح کار دی، همداراز بل هر کار چې ابرو مندانه نه وي پت او عزت پکې نه وي دکوونکي شهادت يې نه منل کېږي.

نو دهغه دتعليل موخه تنزيهي کراهت دی او ددين دنورو امامانو په اړه هم همداسې اټکل کېږي (چې دا کار به تنزيهي مکروه بولي).

تر دې ځايه مو دامام غزالي د احياء العلوم له كتاب السماع څخه اقتباس وکړ.

په نيويارک کې د امام خويي مرکز له امام خويي څخه د موسيقۍ په اړه د پوښتونکيو پوښتنې او ددې امام ځوابونه خپاره کړي دي چې څو پوښتنې او ځوابونه يې دلته له www.arabic.al-khoei.org ويب سايټ څخه را نقلوو:

امام خوئي د يو پوښتونکي ددې پوښتنې په ځواب کې چې (تاسو په ودونو کې په دې شرط د ښځو سندرې ويل روا بللي چې هلته محرم نه وي لکه د دوی خواته د سړيو ورتلل ، نو آيا دا شرط يواځې په پرديو پورې اړوند دی او که مطلق نارينه و پورې (يعنی د دوی سندرې يواځې د پرديو نارينه و پر وړاندې حرامې دي او که د نږدې محرمو خپلوانو پر وړاندې هم (.

وويل: هو يواځې دپرديو نارينه وو پر وړاندې حرامې دي ، والله اعلم .

خو همدا مفتی صيب بيا ددې پوښتنې په ځواب کې چې آيا ښځې ته روا ده چې د خپل مېړه خوښ ساتلو او د هغه د شهوت د راپارولو لپاره هغه ته ونځېږي او د موسيقی له الاتو پرته ورته سندرې ووايي؟ ځواب ورکوي چې سندرې يې روانه دي خو نڅايې منع نه ده .

ددې پوښتنې په ځواب کې چې آيا دخوښۍ په مناسبتونو کې لکه ودونه د نارينه وو نڅېدل او چک وهل روادي؟ او آيا دا کارونه ښځوته هم روادي ؟ ويلي دي چې دا کار په خپل نفس کې پروانلري، ترڅو چې بل حرام شی ورسره ملگری نه شي لکه د ښځو او نارينه وو يو ځايوالی او داسې نور .

ددې پوښتنې په ځواب کې چې کله ښځې ډاډمنې وي چې پردي نه ورځي نو آيا په ودونو کې دوی ته طبلې او داريا وهل روا دي ؟ او آيا ښځه د خپلو همزولو (همجنسو) تر مخ نڅېدلی شي ؟ وايي چې طبل او داريا وهل او ... ورته رواندي خو نڅېدل ورته چې له پرديو په امن کې وي روادي .

نوموړی ددې پوښتنې په ځواب کې چې آيا په نا مخامخ ډول لکه له راډيو- ټيپ ريکارډ او ... له ښځو څخه د ديني ترانو اورېدل چې شهوت نه راپاروي روا دي، وايي چې هو ((پروا نه لري))

ځينو رواياتو کې راغلي چې رسول الله صلی الله عليه واله وسلم له موسيقۍ پرته ودونه وليدل نو ويې فرمايل چې دا خو نکاح ده زنا خو نه ده (ولې موسيقي نشته .) (

له حضرت امام صادق څخه روايت شوی چې رسول الله صلی الله عليه واله وسلم په بني زريق قوم باندې تېرېده چې د موسيقۍ غږ يې واورېده، نو ويې فرمايل چې دا څه دي ؟ ورته وويل شول چې ای د خدای رسوله، د فلاني

نکاح (واده) ده نو رسول الله صلی الله علیه واله وسلم وفرمایل چې ((خپل ایمان یې بشپړ کړ دا نکاح ده ، زنا نه ده .))

او زیاته یې کړه ((نکاح به په پټه نه وي تردې چې یا (د پخلي دود) ونه لیدل شي او یا د دریا غږ وانه وریدل شي .))

خو امام خوئي وايي چې زموږ په نزد دا روايات کمزوري دي .

محمد طاهر بن علي احمد مقدسي (٤٤٨-٥٠٧ هجري ،١٠٥٦-١١١٣م) چې دحدیثو تکړه حافظ او نوموتی تاريخ پوه دی ، بې شمېره تاليفات لري او په سفرونو کې هم ځانګړی شهرت لري دعوارف المعارف دليکوال شيخ ابو حفص عمر سهر وردي له لارې روايت کوي چې يو اعرابي دا غزل زمزمه کړ.

قد لسعت حبة الهوی کبدي

فلا طبيب لها ولا راقي

الا الحبيب الذي شغفت به

فعنده رقيتی وترياقي

يعنی (دعشق مار په لړ مون وچيچلم او له هغه چا پرته چې ما پرې زړه بايللی دی بل ډاکټر او دموونکی نه لري دم او دزهرو ټيټوونکی مې هماغه دی.)(

حضرت رسول اکرم صلی الله علیه وسلم ددې غزل په اورېدلو دومره په وجد راغی چې چپن يې له اوږې پريوت او معاويه رضي الله عنه دشعر ويونکي ته وويل ستاسې بوختياڅومره ښه ده حضرت رسول اکرم صلی الله علیه وسلم ورته وفرمايل ای معاويه ! هر څوک چې د خپل محبوب دیادېدو په وخت کې په وجد رانشي لوی شخص نه دی((

امام ابن تيميه، دا روايت موضوعي او دروغ بولي .

)مجموع فتاوی ، شيخ الاسلام احمد ابن تيميه ((١١ټوک ٥٥٧- ٦٤٥ مخونه مسئله سماع(

يو بل روايت هم شته هغه دا چې:((هر کله رسول الله صلی الله علیه وسلم نيستمنو ته زيری ورکړ چې تاسې به له شتمنو وړاندې جنت ته ننوځئ نو دومره په وجد او جذبه راغلل چې خپلې جامې يې څېرې څېرې کړې جبريل عليه السلام له اسمانه راغی او ويې ويل ای محمده صلی الله علیه وسلم ستا پروردګار په دې څيرو شويو جامو کې خپله

برخه غواړي بيا يې له هغوی څخه يوه تړانګه واخيستله او په عرش يې راوځړوله اودا دنيستمنو او فقيرانو لاسته راوړنه ده.))

خو ابن تيميه دا روايت هم موضوعي او دروغ بولي.

نامتو محدث او داحاديثو حافظ ابو يحيى ذكريا بن يحيى بن عبدالرحمن بصري ساجي ، چې شيخ احمد ابن تيميه يې شافعي مذهب ته مايل بولي وايي چې، له ابراهيم ابن سعد بصري څخه پرته بل يو مخكيني امام هم له ساز او موسيقۍ سره مخالفت نه دی کړی او هغه څه چې ابو عبدالرحمن سلمي او ابوالقاسم قشيري يې له امام مالک څخه روايت کوي اشتباه ده او له شک پرته چې سهوه شوی دی ځکه چې دمدينې ځينې علماوو دسماع په مجلس کې برخه اخستې ده.

مسئلة السماع د مجموعه فتاوی شيخ احمد ابن تيميه په حواله

شيخ ابن تيميه چې دموسيقۍ له ډېرو سختو مخالفينو څخه دی او دموسيقۍ د رد لپاره يې په خپل ګومان په حقه او ناحقه ډېر ايتونه ددليل په توګه چې ځينې يې آن له موضوع سره تړاو هم نه لري وړاندې کړېدي هم دخيرالقرون دحديث په وړاندې کولو او په دې اړه ددليل نيولو په پای کې وايي : ((او دا مت امامانو موسيقي ښه نه ده بللې او لوی شيخان يې مجلس ته نه دي راغلي .))

خو دالاسلام والفنون الجميلة ليکوال دابن تيميه ددې نظر له رالېږدولو وروسته وايي : ابن تيميه دلته يواځې دکراهيت ترحده وړاندې تللی نه دتحريم ترحده اوهغه (ابن تيميه) يې لامل دابولي چې دا په خير القرون کې نه وو او دانوی کار دی خونوی والی څه ستونزه لري ؟ زموږ په اند که نوی والی په ديني مسايلو کې نه وي هيڅ باک نه لري آن پخپله دابن تيميه په نظر هم لکه څرنګه مو چې وړاندې وويل .

ابن نحوي په (العمده) کې ليکي، چې ابن طاهر وايي:"دا د مدينې د اوسېدونکيو اجماع ده او ټولو ظاهريه وهم منلې ده ."

ابراهيم ابن سعد هغه څوک دی، چې د "صحاح الستة و "د حديثو د شپږو مشهورو کتابونو) ټولو خاوندانو ترې احاديث روايت کړي دي. او له ده څخه روايت کوونکي ټول په دې خبره يوه خوله دي، چې هغه به موسيقي غږوله.

لکه وړاندې مو چې وويل د موسيقۍ يو کلک مخالف شيخ الاسلام تقی الدين احمد ابن تيميه (٦٦ � ٧٢٨ هـ - ١٢٦٣_٣٢٨) دی .

دی وايي هغه سماع چې الله (ج) يې خپلو بنده ګانو ته د زړه تنګۍ ، سترتيا او له ذهني فشار د لېرې کولو لپاره د اورېدلو اجازه کړېده او د خوښۍ او تفريح لپاره يې کارولی شي هغه د الله (ج) د کلام اورېدل دي چې نورو پيغمبرانو ، د علم او معرفت خاوندانو، په خپله زموږ رسول اکرم (ص) او صحابه و او تابعينو ورته غوږ ايښی دی (پخوانيو

امتونو د الله (ج) د خپل وخت وینا ته او اوسني امت قرآن عظیم الشان ته)) چې همدا سماع د ایمان اصل دی . دی له قرآن پرته بل هر ډول سماع ناروابولي.

مجموع فتاوي جلد ۱۱

خو امام غزالي بیا دانه مني ، نوموړی وایي چې ساز او سندرې خپل ځانګړی ځای او اغېز لري او عظیم الشان قرآن خپل ځانګړی اغېز . دی وایي چې دا حقیقت دی چې له خوږ غږي قاري څخه د قرآن اورېدل ډېر او بې ساری خوندلري تردې چې انسانان خو پرېږده آن مرغان او پرښتې هم اغېزمنوي .

خو هغه موخه چې اورېدونکي يې د موسیقۍ او سماع په اورېدلو تر لاسه کول غواړي ټوله د قرآن په اورېدلوځکه نه پوره کېږي چې قرآن عظیم الشان د یو جامع او هر اړخیز کتاب په توګه هر ډول او په هرې موضوع پورې اړوند احکام او آیتونه لري او داسې آیتونه هم شته چې له هغه حال سره تړاو نه لري او یا هغه تنده نه شي خړوبولی چې عاشق ، صوفي او عارفان يې لري ، د بېلګې په ډول په قرآن کې کیسې هم شته ، کورني او بهرني معاملات هم شته ، د میراث احکام هم شته نو دا دیو صوفي او عارف له حال سره څه تړاو لري ؟ نو دا ایتونه د اورېدونکي هغه هیله او مینه چې له سماع څخه يې لري نه شي پوره کولی ، همدا راز د مسلمان د ژوند ټول تړاو له قرآن سره دی اوهر وخت يې اوري او په تکرار سره دا اورېدل یا لوستل هم ددې لامل ګرځي چې غوږونه ورسره عادت واخلي او ورسره اشناشي نو هغه خوند او جذبه نشي راوستلی او زړه ته هغه ټکان نشي ورکولی کوم چې نوی شی يې ورکوي . د مړو او بې حرکتو زړونو د خوځولو لپاره لوستونکی اړ دی چې شعر او نظم په بېل بېل انداز او بېل بېل طرز سره ووایي ، ځولحنه وکاروي ، اواز لوړ او ټیټ کړي چې دا د قرآن له عظمت او مقام سره نه ښايي او نه ورسره مناسبت لري .

د سندرو او اواز د ویلو په وخت کې لوستونکي اړ دي چې د موسیقی الات لکه شپېلۍ ، طبله او ارمونیه وکاروي او د قرآن لهجه ټوله جد دی چې له هزل سره يې یو ځال کول ناشونی دي .

د بېلګې په ډول ، رسول الله (ص) ربیع بن مسعود کره په داسې حال کې ور ننوت چې څو وینځو له دریا سره سندرې وېلې ، کله يې چې رسول الله (ص) ولید نو په شعر ویلو يې دده ستاینه پیل کړه نو ده (ص) ورته وویل چې هماغه څه ووایئ چې وړاندې مو ویل .

نو دده دا ستاینه پخپله (جد) وو چې له هزل (دریا) سره يې اړخ نه لګاوه نو ده ترې منع کړې .

بل دا چې په محفل کې هر څوک له خپل حال او خوښې سره سم نظم او سندرې وایي که یوه يې خوښه نه شي نو بله پیلوي یا فرمایش ورکوي خو د عظیم الشان قرآن په اړه هیڅوک دا زړورتیا نه لري چې د بدلېدلو کوښښ يې وکړي او هر آیت خوله هر حال سره مناسبت نه لري .

کیمیا سعادت ، امام غزالي لومړی جلد ٤٥١- ٤٥٣ مخ

علامه شاه جعفر د موسیقۍ په اړه په خپل لیکلي کتاب (اسلام اور موسیقي) کې موسیقي د قرآن، حدیثو، د صحابه و او د تابعینو د وینا، د محدثینو او فقهاوو د ویناوو په رڼا کې څېړلې ده او دا یې ثابته کړې ده، چې موسیقي که له ساز او سرود سره وي او که بې سروده او سازه هېڅکله هم په اسلام کې حرامه نه ده.

نوموړی وايي، چې رسول الله (ص.) له دریا (دایره) سره یوځای سندرې اورېدلې دي. د موسیقۍ د حرمت په اړه، چې څومره روایات رانقل شوي دي دا پخپله د محدثینو پر اند موضوعي او د منلو وړ نه دي. صحابه کرامو هېڅکله هم د موسیقۍ د حرمت یادونه، نه ده کړې. فقهاوو هم موسیقي حرامه نه ده بللې او نه داسې کوم حکم شته، بلکې موسیقي او نغمې یې د اخلاقو یوه ځانګړې برخه بللې ده.

علامه شبلي نعماني د (الغزالي) په 38مخ کې لیکي:" کله چې د موسیقۍ خبره رایاده شي، نو معترضین وايي، چې دا لهو او لعب ده، خو غزالي ورته وايي، چې رسول الله (ص.) د حبشو د لوبو ننداره کړې ده. زه ددې له پاسه دا هم ورزیاتوم، چې لهو او لعب زړه ته ارامتیا، خوښي او سرور ورکوي، د ستړي فکر دمه جوړوي، مطمئن کوي یې، ځکه چې زړه کله ستړی شي، نو تیاره پرې راشي، نو کار، خوارځ، ژوند ته او د ژوند د ستونزو د بار د وړلو لپاره چمتو کولو ته باید خوښ او تاند شي او د تاندولو او خوښ ساتلو ذریعه یې همدا لهو او لعب دی.

کله چې علامه ابوالکلام ازاد د هند د (راګ ناټك اکاډمي) ریاست قبول کړ، نو په علمي حلقو کې ګونګوسې او تا وېلي ما وېلي پیدا شول. ښايي دوی به خبر نه وو، چې د هند دا امام په موسیقۍ کې څومره پراخ لاس او له موسیقۍ سره څومره مینه لري؟ له موسیقۍ سره دده د بې سارې او بې کچې مینې د څرګندولو لپاره به دده له مشهور تصنیف (غبار خاطر) څخه د وروستي لیك څه برخه، چې په (1943/9/14) تاریخ یې لیکلی، راواخلو.

نوموړی لیکي:"ښکلا که په غږ کې وي او که په مخ کې، په تاج محل کې وي او که په شنا باغ کې، ښکلا ده او ښکلا زموږ فطري غوښتنه ده. زه تاسو ته یوه خبره کوم، ګورئ ما څو ځله وېلي دي چې زه د ژوند له هرې اړتیا پرته ګوزاره کولی شم، خو له موسیقۍ پرته ژوند نه شم کولی. خوږ غږ زما د ژوند اسره، زما د اروايي او دماغي ستړتیاوو درمل او د زړه او جسم د ټولو ناروغیو علاج دی.

موږ په الاغاني او عقدالفرید کې لوستي، چې تراوسه له موسیقۍ سره د حجاز د خلکو مینې بدلون نه دی موندلی. دا مینه د هغوی په خمیره کې دومره ګډه شوې، چې آن د اذان غږ هم د موسیقۍ په انځور کې وړاندې کوي. حقیقت دا دی، چې موسیقي او شاعري د یو حقیقت دوه مخه او دوه وړانګې دي او په یو ډول یې څرګندول غواړي. د موسیقۍ مؤلف موسیقۍ ته د الحان په اجزاءو کې سر او تال ورکوي او لحن ته یې وزن او تناسب ورکوي، خو شاعر هماغه جذبه د لفظونو او معناګانو په بڼه څرګندوي .

)توحنا بستی و من معنی رنگین بستم(

کوم حقیقتونه، چې په شعر کې د الفاظو او معنی جامه اغوندي، هماغه حقیقتونه په موسیقۍ کې د لحن سر او تال په پردو کې نغښتل کېږي .

نغمه هم شعر دی، خو د الفاظو او حروفو په بڼه نه، بلکې د روح او معنا له پلوه. په قوي ګومان سره وایم چې له مسلمانو پاچایانو څخه هم وړاندې مسلمانو صوفیانو د موسیقۍ پالنه پیل کړې ده او د ډهلي، ملتان، ایودهن او ګورخانقاګانو ته به ډېر لوړ لوړ شخصیتونه، عارفان او صوفیان تلل او د خدای ج په نزد د قبلېدلو او ثواب په نیت به یې هلته خپل جوهر ښوده. داسې ډېر علماء شته دي، چې د ژوند د حالاتو په لوستلو سره یې سړی پوهېږي، چې په موسیقۍ کې یې ډېر لاس درلود او ددې فن ډېر تکړه استادان بلل کېږي. دا خبره تقریباً مشهوره شوې ده، چې ګویا د اسلام دیني مزاج له موسیقۍ سره جوړ نه دی او موسیقي د دین له آنده حرامه ده. په داسې حال کې، چې ددې دعوې ټول ارزښت یواځې همدومره دی، چې فقهاوو او علماوو د ګناه د لارې د بندولو او مخنیوي لپاره دا حکم کړی دی (معنی دا چې دا کار په خپل ذات کې حرام نه دی، خو ددې لپاره منع وبلل شو، چې نورو ګناهونو ته زمینه برابره نه کړي) او دا سختنیونه هم د تشریح له مخې نه، بلکې د قضاء له مخې شوې ده او د قضا ډګر خو ډېر پراخ دی. د هر شی یا هر کار، چې د یو فساد لامل ګرځي، نو قضا یې مخه نیسي، خو د هغه شي یا کار حکم، خو په اصل ځای پاتې دی. "قل من حرم زینة الله التی اخرج لعباده" یعني "ورته ووایه چا د خدای ج ښکلا (زینت) حرامه کړې ده، هغه زینت چې خپلو بنده ګانو ته یې پیدا کړې (پنځولې ده)."

په دې اړه هم د بسیا تر حده شواهد شته، چې عربانو هم له اسلام څخه وړاندې او هم له اسلام څخه وروسته په موسیقۍ باندې د یونانیانو ډېر لیکل شوي کتابونه عربي ته راژباړلي او هماغسې ګټه یې ترې اخیستې ده لکه څرنګه یې، چې د هغوی د ریاضۍ له کتابونو څخه اخیستې ده." (غبار خاطر)

د هند د امام له دې اقتباس څخه جوتېږي، چې نوموړی هم د موسیقۍ د حرمت د نظر مخالف دی او لیکي، چې که فقها د یو مصلحت له مخې په لنډمهالي ډول یو څه منع کوي، نو دا لنډمهالی حکم دی او د موضوع په دایمي حکم، چې هغه اباحت دی اغېز نه شي کولی. ددې بېلګه به دا وي لکه ډاکټر چې د ناروغۍ په وخت کې ناروغ د ځینو شیانو له خوړلو منع کوي، نو که ناروغ د ناروغۍ په وخت کې د ځینو شیانو له خوړلو منع شو، نو دا خو په دې معنی نه شوه چې دا ټول شیان پرې تر پایه حرام دي. همداراز د موسیقۍ په اړه هم د فقهاوو دا لنډ مهالی حکم لنډ مهالی دی او دایمي کېدلی نه شي او دا به څوک وي، چې د الله ج له خوا حلال شوی شی په خلکو حرام وګرځوي "ولا تقولوا لماتصف السنتکم الکذب هذا حلال و هذا حرام لتفتروا علی الله الکذب." یعني "د خپلو ژبو دروغجنو دعوو له مخې مه وایئ، چې دا شی حلال دی او دا حرام، ددې کار پایله دا ده، چې په اللهج باندې د دروغو تهمت وایئ."

موسيقي د فطرت غوښتنه ده

موسيقي د فطرت غوښتنه ده او له موسيقۍ سره مينه د هر انسان په فطرت کې نغښتې ده. نه يوازې دا چې انسانان موسيقي خوښوي، بلکې هر ژوندی موجود له موسيقۍ سره مينه لري. د فطرت او د کايناتو خالق هم دا نړۍ او دا کاينات سندريز پيدا کړي دي او ددې لپاره يې سندريز پيدا کړي دي، چې تر او تازه، خوښ او نشيط واوسي. ډېر علما وايي، چې که څوك له موسيقۍ څخه خوند نه شي اخيستلی، نو دی ناروغ دی او بايد خپله درملنه وکړي، ځکه هر سالم او روغ فطرت موسيقي غواړي او له موسيقۍ خوند اخلي.

ډاکټر يوسف قرضاوي ليکي: که وګورو نو وينو چې سندرې خوښول او د خواږه غږ د اورېدلو په وخت کې خوښي څرګندول تقريباً انساني غريزه او د بشري فطرت غوښتنه ده تر دې چې وينو، يو کوچنی چې په زانګو کې ژاړي لاس او پښې غورځوي، خو د خواږه غږ په اورېدلو چپ شي او خواږه غږ ته غوږ شي. همدا لامل دی، چې مورګانې، دايه ګانې او د کوچنيانو نورې روزونکې له ډېر پخوا وخته راهيسې کوچنيانو ته خوږې ترانې او سندرې وايي او ژړا يې پرې بندوي.

له دې پرته حېوانات او الوتونکي هم د خواږه غږ او نغمو تر اغېز لاندې راځي. غزالي په احياء العلوم کې ليکي:"هر هغه څوك، چې سماع او موسيقي يې په حرکت او خوځښت رانه ولي له عقلي، اروايي او بدني ناروغۍ سره مخ دی، نيمګړی دی، تعادل نه لري او له روحانيت څخه ليرې په وچ طبيعت او بد ذوق کې تر اوښ، نورو حېواناتو او الوتونکيو هم بدتر دی، ځکه چې اوښ د خپل وچ او ساړه طبيعت برسېره هم له خواږه غږ سره مست شي او له درانه بار لاندې منډه کوي، اوږده مزلونه ورته لنډ شي، دومره مست شي چې له ځانه بې ځانه شي، ښځه اوښه د خپل خاوند خواږه غږ ته غاړه وراوږده او غوږونه دهغه غږ ته بوخ او ځير کړي، خپل مزل دومره ګړندی کړي، چې آن کجاوه او بار يې سخت ټکانونه خوري".

ابوبکر محمد بن داؤد دينوري رضی الله عنه چې په رقی مشهور و، وايي چې په يوه دښته کې روان وم چې يوې عربي قبيلې ته ورسېدم له هغوی څخه ديوتن په بلنه دهغوی کېږدۍ ته لاړم، په خېمه کې مې يو تور مريی وليد چې تړلی و. له کېږدۍ بهر څومره اوبو ډېر ډنګر اوښ چې داسې فکر کېده چې ګونډې همدا اوس يې ځنکدن دی پراته وو دې مريي راته وويل چې ته زما دبادار مېلمه يې او زما بادار دمېلمه خبره په ځمکه نه غورځوي نو ته زما بادار ته زمادخلاصون شفاعت وکړه هيله ده چې مابه پرېږدي .کله چې کوربه ډوډۍ راوړه نو ما يې له خوړلو انکار وکړ اوورته ومې ويل چې ترڅو ددې مريي په اړه زما شفاعت ونه منې نو ډوډۍ به ونه خورم. هغه راته وويل چې دې مريي خو زما هر څه په اوبو لاهوکړي او دپولۍ ټک ته يې کښېنولم. ما ترې وپوښتل چې څه يې کړي، هغه وويل چې دی ډېر خوږ غږ لري او زما دژوند ګوذاره په دې اوښانو روانه وه ،ده پرې ډېردرانه بارونه بارکړل او بيا يې ورته

حدا ویل پیل کړل تر دې چې اوښان یې دومره مست کړل چې ددرې شپو او ورځو واټن یې پرې په یوه شپه او ورځ کې وواهه او چې بارونه ترې ښکته شول نو له همدې یو اوښ څخه پرته نور ټول مړه شول خو ددې ټولو خبرو برسېره اوس چې ته زما مېلمه یې زه تا نه خفه کوم دادی دا مریمې ستا ددرناوي لپاره تاته در وبخښه. دینوري وایي چې دې ته مې تلوسه وه چې دده غږ واورم چې سحر شو نوکوربه دې مریې ته امر وکړ چې هغه اوښ ته چې له کوهي څخه اوبه راوباسي حدا ووايي. ده چې کله حدا پیل کړ نو اوښ دومره مست شو چې ټول پړي یې وشلول او زه هم له ډېرې اغیز متیا پرمخې پر ځمکې راولوېدم او ګومان نه کوم چې په ژوند کې مې تردې ښکلی غږ اورېدلی وي.

ماران به مو لیدلي وي، چې د بیم غږ ته چجه شي، په لکۍ ودرېږي او نڅېږي. د قمرۍ، پاختکې سندریز غږ د ابشارونو، سیندونو، بادونو مترنم او له موسیقیت څخه ډك غږ به مو اورېدلی وي.

بیا هم علامه قرضاوي لیکي:"...نو موسیقي د زړونو د دردونو علاج او زړونه له ناروغیو، ستړتیا او غمونو، دردونو څخه ژغوري، سندرې د غوږونو خوند دی، چې اروا خوښوي، تاندوي یې، ستړتیا لیرې کوي. څرنګه چې لذت لرونکي خواړه او خوندوره مېوه معدې ته خوند ورکوي، هماغه ډول چې ښه بوی، د شامې حس راپاروي او پوزې ته خوند ورکوي... همدا ډول موسیقي غوږونو ته خوند ورکوي، نو دا یو خوندوره پدیده ده... انسان نه شي کولی چې تل منډې ووهي، تل جدي واوسي، تل ستړی او ستومانه و اوسي. کله چې حضرت حنظله رضی الله عنه وانګېرله چې له کورنۍ، ښځې او بچیو سره دده حال له هغه حال سره چې د حضرت رسول اکرم صلی الله علیه وسلم په ملګرتیا، مجلس او ناسته کې یې لري ډېر تفاوت لري، نو د منافقت وېره ورسره پیدا شوه او وېرېده، چې هسې نه منافق شوی وي، نو حضرت رسول الله صلی الله علیه وسلم ورته وفرمایل چې "یا حنظله ساعة و ساعة" یعنې "ای حنظله! کله داسې او کله هاغسې" (مسلم)

حضرت علي رضی الله عنه فرمايي "کله کله زړونو ته خوښي او تازه ګي ورکوئ، ځکه چې کله زړونه وچ (ستړي) شي، نو ړندېږي".

بیا هم حضرت علي رضی الله عنه فرمايي "رښتیا چې زړونه هم د بدن په څېر ستړي کېږي، نو د زړونو لپاره هم حکیمانه او ظریفانه الفاظ ولټوئ (ویې خندوئ، تازه یې کړئ)."

که څوك د یو مسلمان رښتوني ژوند ته وګوري، نو وینې چې د دینداری او له خواږه غږ څخه د خوند اخیستلو ترمنځ هېڅ ټکر نشته. د یو مسلمان غوږونه په نورمال ډول له خواږه غږ سره بلد دي او هره ورځ ترې تغذیه کېږي، هر مسلمان له تجوید او ترتیل سره برابر په خواږه غږ د قرآن عظیم الشان تلاوت کوي. ښو قاریانو ته غوږ ږدي، له اذان څخه خوند اخلي، دا ازانګې یې هره ورځ پنځه ځله غوږ ته وررسېږي".

زه وایم چې هغه موسیقیت او ترنم چې د مرحوم ارواښاد قاري عبدالباسط او ځینو نورو قاریانو په غږ کې شته دی او مسلمانان ترې کوم خوند اخلي بېلګه به یې ډېره کمه وموندل شي او خلك به د موسیقۍ له الاتو څخه هم هغه خوند وانه خلي.

په حدیث کې راغلي دي، چې د حضرت اسید بن حضیررض خواږه غږ آن آس هم مست کړی دی. (تجرید البخاري)

دا په قرآن عظیم الشان او تورات دواړو اسماني کتابونو ثابته خبره ده، چې د حضرت داؤد علیه السلام نغمو او موسیقۍ به انسانان خو پرېږده، چې آن الوتونکي او جمادات هم اغېزمن کول یعنې حیوانات خو پرېږده، چې آن په جماداتو او تیږو یې هم اغېز کاوه او دده اواز او نغمو ته به راځغاستل:"ولقد اتینا داود منا فضلاً یجبال او بی معه والطیر" یعنې "او له شك پرته موږ داؤد علیه السلام ته له خپله پلوه یو غوره والی ورکړی و، غرو ته مو وویل چې له ده سره د ثنا په وخت کې خپل غږونه ملګري کړئ او مرغانو هم له ده سره ثنا ویلې."(سباء10)

"والطیر محشورة کل له اواب" یعنې "او الوتونکي هلته راغونډ شوي، ټول پرې رامات وو" (ص19)

په تورات کې راغلي دي، چې حضرت داؤد علیه السلام به د ډېرو بدني او اروایي ناروغیو درملنه په موسیقۍ باندې کوله.

په سمویل لومړي باب، 23 ایت کې راغلي :"کله به چې د خدای ج له خوا په ساول ناوړه اروا نازله شوه، نو حضرت داؤد علیه السلام به خپل چنګ ته لاس وراوږد کړ او وبه یې غږاوه له دې سره به له ساول څخه ناوړه اروا والوتله او په حال او هوښ به راغی."

له موسیقۍ سره د بې کچې مینې دا بېلګې هم لولو، چې عطاء الله پالوي رانقل کړې دي. په اسام کې د فیل ښکاریانو اعلان وکړ، چې فیل له یوې ځانګړې سندریزې نغمې سره بې کچه مینه لري. په نړېواله جګړه کې دا جوته شوه، چې شادیان (بیزوګان) له موسیقۍ سره مینه لري او هره شپه به د فوځي اډې هغې برخې ته راټولېدلې، چې عسکري موسیقي به یې غږوله او په ډېرې ارامۍ به یې موسیقي اورېدله. ځینې به یې دومره اغېزمنې شوې، چې خولې به یې اسمان ته واړولې او ډول ډول اوازونه به یې وېستل.

آغلې "ډهپاڼې" به د استریلیا ځنګلي آسونه خوښول، خو نیول یې ورته سخت وو. په پای کې یې اعلان وکړ، چې هغې لومړی ځنګلي آس په موسیقۍ اغېزمن کړ او بیا یې په ډېرې اسانۍ ونیوه .

نوموړې لیکي، چې په نیویارك کې غواګانې هم د موسیقۍ تر تجربې لاندې ونیول شوې او کومو غواګانو ته، چې موسیقي اورول شوې وه، نو د نورو په پرتله یې په سلو کې له لسو تر دولسو ډېرې شیدې ورکړې .

شکسپیر، چې د انساني جذبو او انساني فطرت تر ټولو غوره انځورګر دی هم په هر شي د موسیقۍ اغېز مني.

نو له دې ټولو خبرو جوته شوه، چې د موسيقۍ تړاو له فطرت سره دی او اسلام هېڅکله هم له فطرت سره د جګړې اراده نه لري، بلکې اسلام د فطرت پالونکی، هڅوونکی او بشپړوونکی دین دی.

په پخوانيو مدنيتونو کې د موسيقۍ شالید

وړاندې مو ووېل، چې د موسيقۍ تړاو له فطرت سره دی او هر انسان او حیوان په طبعي ډول موسيقي خوښوي. دا که د نن ورځې انسان دی او که د زرګونو کلونو پخوانی انسان، نو ځکه يې کوم ځانګړې ټولنې، مدنیت او د تاريخ کوم ځانګړي پړاو ته منسوبول ناسمه خبره ده. نه کوم ځانګړی کاشف او مخترع لري. نه کوم ځانګړی پنځوونکی، بلکې له کومه چې بشر په ځمکه پل ایښی، نو دا جذبه ورسره له هماغې ورځې ملګرې ده. البته حتمي ده چې کیفیت او نوعیت (ځرنګوالی او ډول) به يې بدلون موندلی وي، د ژوند د نورو برخو په څېر دې فن هم پرمختګ کړی، خو د انسان له لومړنيو ملګرو څخه بلل کېږي. که څه هم ځينې تاريخپوهان د نورو فنونو او علومو په څېر موسيقي هم یونانیانو ته منسوبوي او بنسټ اېښودونکي يې هم همدوی بولي، خو دا ناسمه ده. په دې اړه ددې روايت رانقلولول بې ګټې نه دی:" د یونان د پخواني خدايګوټي "زيوس" نهه لونې وې، چې میوزس يې ورته وېلې او دا د ټولو علومو او هنرونو بنسټګرې دي او همدوی د رقص او موسيقۍ هنر هم پنځولی دی. د میوز تلفظ په یوناني ژبه کې موس ده او (ي) د نسبت لپاره ورسره لګول شوې ده. همدا ډول لاتيني او یوناني ژبه کې "ق" هم ورسره لګول شوی دی، چې ددې قاعدې له مخې ترې موسيق يا میوزك جوړ شو."

پالوي وايي، چې د نڅا او موسيقۍ مذهبي سپېڅلتيا (تقدس) له میلاد څخه وړاندې کلونو څخه ثابته ده. دی وايي، چې له روايتونو سره سم په لومړي ځل برهام دیوتا (برهام خدايګوټي) د منظمې موسيقۍ تصور وړاندې کړ. هغه د ټولو مذهبي ويدونو (سرودونو) څخه ښې ښې جملې راټولې کړې او یو جامع سرود يې ترې جوړ کړ، چې موخه يې روحاني پرمختګ ته د خلکو بلل وو.

د هندوانو په مندرونو کې هم له پخوا راهیسې موسيقي دود ده او اوس هم موسيقي په مندرونو کې د عبادت برخه بلل کېږي.

د سوراشتر په کلیو او بانډو کې اوس هم موسيقي په هغه ډول محبوبيت لري او په هغه اندازه نمانځل کېږي، چې د کرشن جي په وخت کې دود وه.

د عیسایانو په کلیسا، عبادتځایونو، اود مسلمانانو په خانقاګانو کې اوس هم عبادت د موسيقۍ په پردو کې نغښتل کېږي. آن چې دعاګانې هم په لحن، ترنم او خواږه اواز سره کېږي. د هندوستان پېغمبر کرشن جي دامني، چې دی هر ډول نغمه غږولی شي او د نغمو په هر تال پوهېږي.

چینایي پېغمبر کنفیوسس چې پالوي یې پېغمبراو د الله ج استازی بولي، هم تر ټولو ښه نغمه پېژندونکی و. د هغه په اړه تاریخ لیکي، چې دې چینایي پېغمبر دومره په موسیقۍ کې لاس درلود، چې د موسیقۍ د هغه وخت ډېر نامتو او د نړېوال شهرت لرونکي هنرمندان ورته تسلیم وو. وایي، چې کنفیوسس واورېدل، چې چېرته د سیانګ په نوم د پخوانۍ (کلاسیکې) موسیقۍ یو لوی استاد اوسېږي، نو ده له ډېر زحمت وروسته هغه وموند. سیانګ د کنفیوسس له غوښتنې سره سم هغه ته هاغه نغمه واوروله، چې کمپوز یې شهزاده وانګ دانګ کړی و. دا نغمه دومره خوږه او اغېزمنه وه، چې کنفیوسس یې له اورېدلو سره خمار شو بیا سیانګ له کنفیوسس څخه وغوښتل، چې دی هم هغه ته نغمه واوروي. کنفیوسس هم هغه ته دومره خوږه، له جادویي اغېز ډکه نغمه واوروله چې سیانګ یې بیخي بېهوښه کړ. سیانګ بیا کنفیوسس یا چینایي پېغمبر ته وویل، چې ستا فن دومره بشپړ دی، چې زه ستا د استادۍ وړتیا نه لرم. ته ماته د خپلې شاګردۍ ویاړ راوبخښه او په خپلو شاګردانو کې مې ومنه.

د داؤد علیه السلام د نغمو یادونه مو مخکې هم وکړه، چې الوتونکي خو پرېږده آن کاڼي او غرونه یې هم اغېزمن کول.

علامه ابوالکلام ازاد له موسیقۍ سره د حضرت داؤد د مینې په اړه لیکي:"حضرت داؤد علیه السلام لومړنی کس و، چې عبراني موسیقي یې منظمه او راټوله کړه. بابلي مزامیرو ته یې پراختیا ورکړه، د موسیقۍ نوي الات او وسایل یې جوړ کړل".

علامه عبدالحکیم شرر لیکي:"د بني اسرائیلو د موسیقۍ د لوړتیا وخت د حضرت داؤد زمانه وه، چې مزامیر یې اوس هم مشهور دي. پخوانی تاریخ پوه اسبیلوس وایي، چې حضرت داؤد به چې هر چېرته ته، نو چنګ به یې له ځان سره وړه، موسیقي د هغوی مذهبي دود و او د موسیقۍ د ټولو الاتو، باجې (ارمونیې)، تولې او شپېلۍ لپاره یې بېل بېل کسان ټاکلي وو".

عطاء الله پالوي د علامه ازاد او علامه شرر د خبرو په دوام لیکي:"حضرت داؤد خو د خدای جل جلاله پېغمبر او استازی او د عبادت او دعوت لپاره رالېږل شوی و، نو چې موسیقي د هغه عبادت نه و، نو ولې یې غوره وله. که هغه د ګډا او موسیقۍ په واسطه عبادت نه کاوه، نو موسیقي یې ولې ټولوله او ترتیبوله؟"

پالوي لیکي، چې:"مزامیر د مزمار جمع ده او لفظي مانا یې هره هغه اله ده، چې په پوکي سره غږول کېږي. لکه شپېلۍ، توله، بینډ....

نور شنونکي هم وایي، چې مزمار د موسیقۍ یوه اله ده.

دا څرګندوي، چې حضرت داؤد به خپله شپېلۍ او چنګ غږاوه.

مشهور تاریخ پوه اسبیلوس وایي، چې "حضرت داؤد به خپل مذهبي مراسم له موسیقۍ سره پرځای کول او د موسیقۍ په پردو کې د عبادت د مراسمو د نغښتلو لپاره یې د موسیقۍ د وسایلو پوهان ګومارلي وو. نومورۍ وایي، چې دا هم جوته شوې ده، چې دوی به د عبادت په وخت کې سندرې هم ویلې او نڅا به یې هم کوله.... کله به چې د شپېلۍ، تولې، رباب، تنبور، چنګ... غږ لوړ شو، نو حضرت داؤد به ورسره خپلې نغمې هم پیل کړې.

حضرت سلیمان علیه السلام بیا په خپل وخت کې د موسیقۍ د الو غږوونکي وټاکل. د حضرت سلیمان علیه السلام زمانه د بني اسرائېلو د موسیقۍ د ځوانۍ او تاندو شېبو دور و."

بېضاوي او زمخشري لیکي، چې له اسلام څخه وړاندې به خلکو د کعبې طواف د نڅا په بڼه کاوه او حتمي ده، چې طواف د هغوی عبادت وو او د ثواب په نیت یې کاوه. علامه سید سلیمان ندوي د سیرت النبي په پنځم ټوک کې لیکي: هغوی به په طواف کې ګنډل شوې جامې هم نه اغوستې. دا یې د کبر جاه او جلال څرګندویه بلل او بربنډ طواف به یې کاوه. خو اسلام دا د الله ج پر وړاندې بې ادبي وبلله. همدا لامل و، چې دا کار یې ناروا وباله.

زمخشري او بیضاوي وایي، چې ښځو او نارینه و به د یو بل په ګوتو کې ګوتې ورکړې، لوڅ به وو او د نڅا په بڼه به یې طواف کاوه.

علامه پالوي لیکي چې له اسلام څخه وړاندې هم موسیقي وه، خو هغه موسیقي متمدنه او مهذبه نه وه، او د اسلام له راتللو او د نبوي دور او د راشده خلیفه ګانو له دورې وروسته، چې مسلمانان په کې د اسلامي خلافت د کېږدۍ د مراندو په ټینګولو بوخت وو، د امویانو په وخت کې بیا موسیقۍ ته پام راواړول شو. په هغه وخت کې د اسلامي نظام په پلازمېنه مدینه منوره کې د هغه وخت مشهور سندرغاړي طوس موسیقۍ ته ډېر خدمت وکړ. د اموي دربار بل وتلی سندرغاړی د مسجاح زوی سعید و. نومورۍ لیکي، چې الکندي او فارابي د موسیقۍ د نړۍ هغه وتلي ستوري دي، چې وړانګو یې ټوله اسیا او اروپا نیولې ده. دوی موسیقي هغه پوړ ته ورسوله، چې تر دوی وړاندې یې چا تصور هم نه کاوه. د دوی فن او د موسیقۍ په فن کې د دوی د عروج پوړیو ته نن هم ټولو اروپایانو سرونه ټیټ کړي دي. د منځنۍ پېړۍ نامتو ژباړن (جیررډ) په دې ویاړي، چې د دریمې هجري پېړۍ ددې وتلي عالم او موسیقي پوه کتابونه یې خپلې ژبې ته ژباړلي دي.

د اروپا مشهور فیلسوف ګارډن، الکندي د هغو دولسو کسانو له ډلې څخه بولي، چې دی یې تر ټولو ډېر ډېر ذهین، زیرك او په خبره ژر پوهېدونکی بولي.

د مصر وتلی لیکوال عباس محمود د دریمې پېړۍ د مشهور عالم فارابي په اړه په خپل (فارابي) نومي کتاب کې لیکي:"د موسیقۍ د فن په اړه چې فارابي څه لیکلي دي، هغه له هره اړخه بې جوړې او بې بېلګې دی. دده له لیکنو ښکاري، چې ده په موسیقۍ کې لوی لاس او په موسیقۍ ژور نظر درلود. د موسیقۍ په اسرارو، رموزو او ځانګړتیاو پوهېده. موسیقۍ ته د حېرانوونکې پراختیا او پرمختیا ورکولو له اړخه دی بالکل بې جوړې دی."

ښاغلي جي فارمر ليکلي دي، چې:" دا يوه پرځای خبره ده، چې د فلسفې په نړۍ کې فارابي ته دويم ښوونکی ووايو، خو دا امکان نه لري چې د موسيقۍ د نړۍ لومړنی استاد او ښوونکی يې ونه بولو. که د موسيقۍ پر فن د فارابي ليکلی کتاب (الموسيقي الکبير) د موسيقۍ په فن کې وروستی (جامع) کتاب وبولو، نو يوه ذره به مو هم مبالغه نه وي کړې، بلکې، له يو حقيقت سره به مو ملګرتيا کړې وي. ټولو خلکو که هغه هر ځوك اوهر چېرې وي، فارابي د موسيقۍ په نړۍ کې د امام او استاد په توګه منلی دی".

له دې پرته نورو سلګونو علماوو او پوهانو د موسيقۍ فن ته ددې دواړو منليو او وتليو مسلمانو فيلسوفانو او علماوو د خدمت يادونه کړې ده.

د موسيقۍ د اسلامي شاليد په اړه امام ابوالفرج علي بن حسين ابن محمد اصفهاني (356هجري ق مړ) په الاغاني کې د هغو مسلمانو نارينه و او ښځينه و موسيقي پوهانو يادونه کړې ده، چې د موسيقۍ د فن استادان و او ليکي چې له دې څخه جوتېږي چې موسيقي په اسلام کې مردوده، حرامه او د شريعت خلاف نه ده .

مسلمانانو چې موسيقۍ ته کوم ارزښتمن خدمتونه کړي دي، نو يو عالم او د پوهې خاوند هم ترې ناخبره نه دی. په اروپا، ايران، مصر او هندوستان کې موسيقۍ ته د مسلمانو علماوو په خدمت ټول قانع دي او دا خدمت کوونکي هم عام خلك نه، بلکې ډېر لوی لوی علما، لوی لوی محدثين، لوی لوی مفتيان، قاريان او شيخان د خانقاګانو خليفه ګان او عارفان دي... زما موخه دا ده، چې ووايم په اسلام کې هېڅکله هم موسيقي حرامه نه ده، قرآن د داؤد عليه السلام د موسيقۍ يادونه کړې ده، چې د موسيقۍ رواوالي ته په کې اشاره ده.

پخوا هم علماوو موسيقي خپله کړې وه او چې اوس هم ځوك په دې فن کې لاس لري، نو صحيح ده، ځکه چې قرآن د موسيقۍ په روا والي شاهد دی او قرآن هېڅکله هم انساني جذبه په قيد (ولکه) کې ساتل نه غواړي، ځکه چې موسيقي يواځې د انساني جذبو د تسکين لامل نه دی، بلکې د انسان ذهني او اخلاقي ژوند ته هم ځواك وربخښي. همدا لامل دی، چې د نړۍ ډېرو غوره او د لوړو اخلاقو لرونکيو خلکو موسيقي يوه ديني اړتيا بللې ده.

د موسيقۍ په اړه مو د هند د لويې وچې د ستر عالم مولينا ابوالکلام ازاد نظر هم وړاندې ولوست.

پالوي ليکي :"علامه نياز فتح پوري وايي، چې که موسيقي په اسلام کې حرامه وای، نو دا خبره به د اسلام په صدر (د اسلام په لومړنيو کلونو کې) مشهوره وه. په داسې حال کې چې په هغه وخت کې دا خبره نه وه آن موسيقي په کې پالل کېدله، روزل کېدله. تاريخ شاهد دی، چې هغه وخت د لوی لوی مقام خاوندانو نارينه و او ښځينه و نوموتو مسلمانانو موسيقي غږوله. د موسيقۍ استادان وو. په موسيقۍ يې ډېر کتابونه ليکلي دي. د بېلګې په ډول د (الاغاني) ليکوال د مالك يادونه کوي، چې عبدالله ابن جعفر په زوی توب نيولی و او د هغه شاګرد هم و. هغه په مدينه کې اوسېده، هملته وفات شو. د وفات کال يې 137 هجري دی. نوموړی د موسيقۍ ښه عالم و. په خپله عبدالله ابن جعفررضي الله عنه، چې د موسيقۍ استاد و، هغه ته موسيقي وروښودله. مالك رح د هغه وخت له وتلې

سندرغاړي جميلې څخه هم دا فن زده کړ. اموي خليفه يزيد بن عبدالملك به د هغه ډېر قدر او هغه ته ډېر درناوی کاوه. د دويمې پېړۍ نامتو فنكار يا سندرغاړی اسحق موصلي، چې په 188هجري کال وفات شوی وايي، چې مالك د عربو د دې دور له څلورو تنو ډېرو رښتيا ويونکو او ډېرو پوهانو څخه يو تن دی.

همداراز په دويمه پېړۍ کې يونس او الخليل هم په موسيقۍ کتابونه ليکلي دي. ښه نو چې په لومړۍ او دويمه پېړۍ کې په مدينه کې چې د اسلام د خپرېدلو مرکز دی، مسلمان موسيقي پوهان وو او موسيقي يې اورېدله، د موسيقۍ محفلونه به يې جوړول، نو په دريمه او څلورمه (يا اوس په پېنځلسمه) پېړۍ کې د موسيقۍ حراموونکي روايتونه له کومه شول؟.

علامه رياست علي ندوي په تاريخ صقليه کې ليکي:"د موسيقۍ تړاو له انساني طبيعت سره دی. دا په مدنيت او بدويت (ښاري او سارايي) ژوند پوري هېڅ اړه نه لري. هر چېرته، چې خلکو ژوند پيل کړی دی، نو موسيقي به هرومرو د هغوی د ژوند يوه برخه وي. له صقليه و څخه وړاندې قومونو هم موسيقي اورېده او د مسلمانانو د تمدن له پيل څخه وروسته د عباسي او اموي خليفه ګانو په وخت کې به هم په دربارونو کې له سندرغاړو شعرونه، قصيدې اونغمې اورېدل کېدلې. په همدې ډول موسيقي په دربارونو کې ځای ونيوه .

پالوي ليکي:"تاريخ جوته کړې ده، چې (ځينو)پېغمبرانو او نورو ديني لويانوله موسيقۍ سره مينه ښودلې ده ، نو که موسيقي حرامه وای، هغوی به هېڅکله هم دا کار نه و کړی." (قرآن اور فنون لطيفه)

موسيقي د اروايي ناروغيو درملنه

دا جوته خبره ده، چې موسيقي د بدن او روحي ستړتياوو، ناارامیو، پرېشانیو او اضطراب درملنه ده. ستړی، ناارامه، پریشانه او خفه انسان خوښوي، فکري او جسمي ستړتیا یې له منځه ځي، موسيقي د انسان غم غلطوي، پرېشانه، خفه او ناارامه زړونو ته خوښي، سکون او اطمنان ورکوي. څرنګه چې موسيقي یو نارمل یا عادي انسان ته خوند ورکوي او څرنګه چې موسيقي د روحي یا اروايي ناروغيو علاج ده، همدا ډول روغتیاپالو او اروپوهانو له پېړیو پېړیو راهیسې جوته کړې ده، چې موسيقي د جسمي ناروغيو علاج هم ده او د ډېرو اروايي او جسمي ناروغيو درملنه هم په موسيقۍ سره کېدلی شي. علماوو له پرله پسې او ډېرو تجربو وروسته دا جوته کړې ده، څرنګه چې د جادو، سحر او شعبدي اوراد په انسان اغېز کوي، څرنګه چې لېزر او بنفشه یي وړانګې په بدن اغېز کوي، همدا ډول د موسيقۍ اغېزې هم د انسان پر بدن جوتې دي. کله چې یو انسان ډېر خفه، پرېشانه او نهیلی شي او موسيقي واوري او یا پخپله موسيقي وغږوي، له ځانه سره سندرې زمزمه کړي، نو خفګان او پرېشاني یې ورکه شي او بدن یې له سره چارج شي. دا د نن او پرون دعوه نه ده. دا سلګونه کاله وړاندې تجربو ښودلې ده .

نامتو تاریخپوه جوزف بل په خپل تالیف (د عربانو تمدن) کې لیکلي، چې آن د اسلام په اوایلو کې چې عربانو کوم روغتونونه جوړ کړي دي، نو د ناروغانو د درد او شکایت د کنټرول لپاره یې په کې په موسيقۍ د درملنې واټ جوړ کړی دی او په موسيقۍ به یې د هغوی علاج کاوه.

د عربي نړۍ نوموتې لیکواله نجلا عزالدین هم په خپل تالیف "د عربو نړۍ" کې لیکي، چې عربو کې د (په موسيقۍ درملنه) اصطلاح بیخي عامه ده او عربو د (موسیقي علم العلاج) تر سرلیك لاندې یوه ځانګړې څانګه پرانستې وه .

د مشن ګن پوهنتون څو نوموتو ډاکترانو د موسيقۍ د روغتیا بخښونکیو اغېزو په اړه خلکو ته یوه پېښه وړاندې کړه، چې په هغې کې ښودل شوي وو، چې د (واین) په نوم د موسيقۍ د یوې الې نغمه د سر درد سمدستي له منځه وړي او د سر د مغز د ارامۍ لپاره ډېره ګټوره ده. دوی وایي، چې (چنګ غږول) د رحم د لاندې برخې د دردونو د تسکین لپاره درمل ده.

د یو جرمني استوګن په وینه کې یوه نوې او ناپېژانده ناروغي پیدا شوه، چې ډاکټران یې له درملنې عاجز وو، خو یو ډاکټر ورته د تولې په واسطه څو نغمې وغږولې، چې دا ناروغ د همدې خوږو نغمو له اورېدلو وروسته جوړ شو .

پخوا چې د بروماید او کلوروفارم په څېر بېهوښوونکي درمل نه وو، نو ډېرو ډاکټرانو به د خېټې د عملیات په وخت کې د ناروغانو د بېهوښه کولو لپاره هغه ته موسيقي واوروله.

د اروايي ناروغيو د تر ټولو لوی روغتون (پلګرام استيټ) رئيس وايي، چې د اروايي ناروغيو په روغتون کې موسيقي ځانته ځانګړی ځای او لوړ مقام لري. آن په 1947 کال کې اروايي ډاکټرانو پرېکړه وکړه، چې هر اروايي روغتون ته به سندرغاړي ورلېږي. ځو لسيزې پخوا ارواپوهانو په دې کار کاوه، چې د موسيقۍ کوم راګ او کوم تال د کومې ناروغۍ لپاره ډېر ګټور دی. علامه پالوي زياتوي، چې ښايي هغه ورځ لېرې نه وي، چې د ناروغيو د درملنې لپاره د مصنوعي درملو او داروګانو ځای ټول موسيقي ونيسي.

په (هټن سټيټ روغتون) کې به د په سلو کې اته دېرشو ناروغانو درملنه په موسيقۍ سره کېدله او ورسره به ښه کېدل. له موسيقي سره رګونه خپل نارمل حالت ته راځي. که کمزوري وي پياوړي کېږي.

يو روسی ډاکټر ليکي، چې ما په تجربو ثابته کړې ده، چې له موسيقۍ سره د سترګو د ليد ځواک په سلو کې پېنځه ويشت ډېرېږي. همدا راز له موسيقۍ سره د سترګو رګونه خوزېږي.

ډاکټران د غاښ د برمې کولو په وخت کې د برمې له زړه رېږدوونکي غږ څخه د ناروغ د ژغورلو لپاره له ډېرې مودې راهيسې موسيقي کاروي.

اروپوهانو په زندان کې هم موسيقي ازموېلې ده او پايله يې دا ده، چې څو بې رحمه، بې عاطفې او د کاڼي زړه لرونکي سړي وژونکي بنديان سم شوي او د وحشت ژوند يې د تل لپاره پرېښی دی.

د برتانيې اوسېدونکي ډاکټر والټر والشي د (سندره او د سندرې اغېزې) تر سرليك لاندې خپلې مقالې کې ليکي، چې د ځيګر او بدهضمۍ په ګډون د ډېرو ناروغيو لپاره موسيقي ښه درملنه ده. نوموړی وايي چې د خوب، څښاك او خوراك په څېر موسيقي هم د ژوند اړتيا ده، چې کم تر کمه بايد په 24 ساعتونو کې نيم ساعت ورکړل شي. دی وايي چې له موسيقۍ سره د وينې دوران او جريان چټك کېږي. له بدن څخه زهرجن او فضله مواد وباسي. د ډاکټر والټر پر وينا، ناروغيو ته له روغتونونو او بازار څخه کيمياوي او مصنوعي درمل پېرل غېر فطري خبره ده. ښه دا ده، چې د ناروغيو د درملنې فطري لارې عملي کړو، طبيعي وسيلې وکاروو چې په دوی کې آسانه او تر ټولو غوره لاره ناروغ ته د موسيقۍ اورول دي.

د ډهلي مشهوره رساله (دين او دنيا)، چې ټول مذهبي مشران يې لولي، ليکي" د سوېډن په پلازمېنه استاکهولم کې يو حېرانوونکی روغتون پرانستل شوی دی، چې په خپل ډول کې بېخي يواځينی او هېښوونکی دی. ددې روغتون ځانګړنه دا ده، چې دلته د درملو پرځای د ناروغ درملنه په موسيقۍ سره کېږي".

"په دې روغتون کې د هرې ناروغۍ لپاره بېله ځانګه جوړه شوې، چې د هر ناروغ له ناروغۍ سره سمه نغمه ورته غږول کېږي او ناروغ ورسره ښه کېږي

د سویډن مشهور ډاکټر، چې په موسیقۍ سره د درملنې متخصص دی، وایي چې :"یواځې په خوراك او موسیقۍ یې ګڼ شمېر خطرناکه ناروغان رغولي دي".

یو بل ناروغ د حافظې له کمزورۍ څخه شکایت درلود، خو یو امریکایي ډاکټر یې د پیانو په واسطه درملنه وکړه او خلك ورته هغه وخت حیران شول، چې ویې لیدل څو ورځې د ډاکټر له خوا د پیانو له غږولو وروسته دی رك روغ شو او حافظه یې فعاله شوه.

د فوځ په تشکیل کې د موسیقۍ ګروپ ته ځای ورکول هم ددې لپاره دي، چې د هغوی احساسات راوپاروي او په جوش یې راولي. موسیقي نه یواځې په عادي خلکو اغېز کوي، بلکې د سکندر په څېر فاتحان یې هم له اغېز څخه خلاص ندي . وایي چې یو ځل د تموتیس په نوم یو هنرمند د سکندر په وړاندې یوه خوږه نغمه وغږوله. دې نغمې په سکندر دومره اغېز وکړ، چې په اصطلاح په بدن یې اور بل شو.

اوس په دې کې چاته شك نه دی پاتې، چې موسیقي په انسانانو، حیواناتو او نباتاتو اغېز کوي. اوس په دې هم کار شوی دی او دا هم څرګنده شوې ده، چې کوم ډول موسیقي د کوم ډول چاپېریال سره سمون خوري. کومیډي، موسیقي او تراژېډيکي موسیقي یا خوښوونکې موسېقي او غمږونکي موسیقي سره پېژندل شوي او سره بېلې شوي دي. اوس هنرمندان پوهېږي، چې کوم ډول موسیقي سړی خندولی شي او کوم ډول یې سړی ژړولی شي، نو دا ټول په انساني فطرت د موسیقۍ اغېز ښیي.

پخوا به چې نشه کوونکي مواد نه وو او روغتیاپالو به ناروغان په موسیقۍ مست اوبېهوښه کړل، نو غوږونه خو به یې بېهوښه او بوخت وو، خو سترګو به یې د عملیاتو جریان لیده .که څه هم ناروغ به د عملیات درد نه محسوساوه، خو د عملیات د جریان لیدلو به هرومرو د هغه په روحیاتو اغېز کاوه، خو د تلویزیون، ډش انتینا او د خوځنده رنګینو تصویرونو د ښودلو د نورو وسایلو په راپیدا کولو سره دا ستونزه هم حل شوه. اوس د ناروغانو د غوږونو برسېره د هغوی سترګې هم بوختې وي، چې نه د عملیات درد محسوسوي او نه یې ویني. بېنوا ویب سایټ (www.benawa.com)دچارشنبې په ورځ د ۱۳۸٤ لمریز کال د کب په ۲٤مه دموسیقۍ داروایي اغېزې په اړه د سمندرحقمل یوه ژباړه پدې ډول رااخیستې ده

))دیوې نوې څېړنې نتیجې دا خبره جوته کړېده چې موسیقي ته غوږ نیول لکه اراموونکي درمل د درد په تسل کې ډېره کارندویه ده.

له یوه تازه ګزارش(راپور) سره سم د کلاسکو کالدونین په پوهنتون کې کارپوهان او اروا پوهان پدې توانېدلي دي چې دا واقعیت ومومي چې د علاقې وړ موزیک ته غوږ نیول د چا د غم او غصې اندازه را ټیټوي او د مزاج له خرابۍ او درد څخه د انسان د زغم توان لوړ بیایي

د درد د زغملو پر کومو کسانو چې ازمایښتونه تر سره شویدي داخبره یې ښودلې ده چې موسیقي د انسانانو د کنټرول احساس لوړ وې او د درد په مقابل کې ډېره کارندویه ده.

څېړونکیو په دې څېړنه کې د موسیقۍ دډېرو ډولونو څخه یعنې له راګه را نیولې بیا تر کلاسیکې او کلیوالې او عامیانه بدلو (سندرو) کار اخیستی دی.

ډاکټر "ریموند مك دونالد" د ارواپوهنې استاد په دې هکله ویلې دي چې دا څېړنه پر هغو ناروغانو تر سره شوې ده چې له جزئي جراحۍ وروسته یې په روغتون کې د نقاهت دوره تېروله او دا یې په ډاګه کړه چې د خپلې خوښې موسیقۍ ته غوږ نیول د غم او خفګان اندازه ډېره را ټیټوي.

هغه وایي : " موږ یو څو نور څېړنیز ازمایښتونه هم وکړل او له خلکو مو وغوښتل تر هغه چې کولای شي خپل لاسونه دې په یخو اوبو کې وساتي. ماته دا معلومه شوه چې هغوی د موسیقي داورېدو په موقع کې ډېره زیاته موده خپل لاسونه په یخو اوبو کې ساتلای شي.

هغه پر دې خبرې ټینګار وکړ چې موسیقي درد کموي او په درد کې د ناروغانو د کنټرول احساس هم زیاتوي.

"د سړو اوبو د ازمایښت په اوږدو کې، ګډون کوونکیو ته واک ورکړل شو چې په خپله خوښه دې موسیقۍ ته غوږ و نیسي ، یا دې ذ هني حسابونه وکړي او یا دې یوه وتلې تلوېزیوني خپرونه وګوري . خو دوی یواځې یو شی ټاکلی شي. "

مک دونالد زیاته کړه چې په ټو لو مواردو کې هغه چا چې موسیقۍ ته غوږ نیولی و د سړو اوبو تر ټولو ډېرزغم یې لاره او په ځینو حالاتو کې یې ان تر نورو پنځه ځله زیات وخت په سړو اوبو کې لاس ساتلی وو.

دغه لاسته راوړنې د پنجشنبې په ورځ په منچسټر کې د انګلستان دارواپوهانو د انجمن لخوا وړاندې شوې((

نڅا او موسیقي د انساني جذبې د انتها هغه لاس ته راوړنه ده، چې په غیر شعوري ډول منځته راځي. کله کله په انسان جذبه دومره پیاوړې شي، احساسات دومره څواکمن شي، چې په الفاظو یې ښرګندول ناشوني نه وي او یا یې په الفاظو په څرګندولو د انسان تسکین نه کېږي، نو همدا ده چې د بېلابېلو اټکلونو، تصوراتو، خوښیو او جذبو د ښکارولو لپاره بدن په حرکت راشي او یا د الفاظو په ځای د موسیقۍ د زړه تخنوونکیو نغمو غږېر ته پنا ورووړل شي. هماغه د ټاګور خبره، چې :"کله الفاظ ختم شي، نو موسیقي پیل شي." ټاګور برهمن مذهبه و او د وشوبهارتي (نړېواله ورورې) په ټولنه کې یې د موسیقۍ څانګه هم پرانستې وه، ځکه چې هر انسان له موسیقۍ سره مینه لري. ټاګور موسیقي روحاني شی بولي. هلته په مندرونو کې اوس هم زده کوونکي د اونۍ په لومړۍ ورځې له لمر ختلو مخکې راغونډېږي او د خپل خدای (ج) حمد او ثنا د موسیقۍ او نغمو په پردو کې نغاړي.

دا هم یو منل شوی حقیقت دی، چې د انسان ژبه له دې څخه ډېره عاجزه ده، چې څرنګه ښايي او څرنګه د اللهج د جلاليت او جماليت غوښتنه ده. په هماغه ډول د هغه لوی او سپېڅلي ذات عظمت او لويي وستايي. د انسان ژبه ډېره کمزورې ده، هغه هېڅکله هم لکه څرنګه چې په کار ده او څرنګه چې ورړ ده اللهج ستاېلی نه شي. نه د انسان ژبه دومره متره لري نه يې قلم او نه يې انځورونه .

اللهج په خپله هم دې مطلب ته داسې اشاره کړې ده:"ولوان ما فی الارض من شجرة اقلام والبحر يمده سبعة ابحر مانفدت کلمت الله." يعنې "د ځمکې په کره کې چې ځومره ونې دي که دا قلمونه شي او دا سمندر چې دی که له دې سره اوه سمندره نور هم يوځای شي دا دوات (رنګ) شي نو هم د اللهج ټولې خبرې به ونه شي ليکلی".

له دې څخه ښکاري، چې د اللهج د الوهيت، جلال، کبر یا ذات او لويۍ د بيانولو لپاره يواځې ژبه او قلم بسيا نه ده، بلکې په دې اړه بايد د جذبو د تسکين او د اللهج په وړاندې د خپلې کمزورۍ او بېچاره ګۍ او د هغه ج د عظمت د ښودلو له نورو لارو چارو څخه هم ګټه واخستل شي چې يوه لار يې دموسيقۍ دپردو ژبه ده.

پالوي زياتوي، چې قرآن د اصولو کتاب دی. يواځې موضوع ته اشاره کوي، تفصيل نه ورکوي. فروع نه څېړي. اللهج انسان ته اشاره کوي. لاره ورښيي، د لارې له رحمتونو او زحمتونو څخه يې خبروي. دا نو نور د انسان کار دی، چې له زحمتونو ځان وژغوري او رحمتونو ته لاره ومومي او لارښوونه يې هم د اشارې په ډول ده. د جنګ او جګړې لاره نه خپلوي، ددې قرآني اشارو يوه بېلګه د ادم عليه السلام د زامنو کيسه ده، چې قابيل يې خپل ورور هابيل وواژه، خو بيا نه پوهېده چې د هغه له مړه جسد سره څه وکړي، نو اللهج ورته اشاره وکړه، داسې يې ونه کړل چې ورته ووايي قبر وباسه داسې وکړه او هاغسې وکړه "فبعث الله غراباً يبحث فی الارض" يعنې "الله کارغه ولېږه، چې مځکه وکني" "ليريه کيف يواري سواة اخيه"

يعنې "چې وروښيي څرنګه د خپل ورور جسد پټ (خښ) کړي." (مائده 31)

همدا راز فرمايي:" ص. والقرآن ذی الذکر" يعنې "سوګند په ص او په قرآن پند ورکوونکي."

بل ځای همدې سورت کې فرمايي:"کتب انزلنه اليك مبارکا ليدبروا" يعنې "دا يو مبارك کتاب دی

چې پر تا مو نازل کړی ددې لپاره، چې خلك په کې غور او فکر وکړي."(ص 29)

"ان هوالا ذکر للعلمين" "يعنې "څه دی دا مګر د ټولو مخلوقاتو لپاره د درس او پند کتاب" (ص 87)

دلته وينو، چې قرآن خلکو ته يواځې اشارې کوي او د پند او درس ورکولو کتاب دی او همدا قرآن راته وايي، چې حضرت داؤد عليه السلام چې دالله جل جلاله رسول او استازی او له هرې لويې او کوچنۍ ګناه څخه پاك و، موسيقي غږوله. قرآن وايي، چې داؤد ع زغرې هم جوړولې او نغمې يې هم غږولې، نو کله چې مسلمانانو ته دا روا ده، چې د زغرو په جوړولو کې د حضرت داؤد عليه السلام تقليد وکړي، نو په موسيقۍ کې يې ولې تقليد روا نه دی؟.

قرآن درته په ډاګه نه وايي، چې موسيقي روا ده، بلکې په اشارو يي وايي. کله د داؤد عليه السلام کيسه کوي، کله په جنت کې د موسيقۍ يادونه کوي. دا خپله ښيي چې موسيقي پېغمبري سنت ده .

علامه شاه محمد جعفر ندوي پهلواروي، چې د پاکستان د جماعت اسلامي مهم غړی او د سليمانيه خانقاه سجاده نشين و، وايي چې جنت د يوې ټولنې لپاره د ښه ژوند بېلګه ده او جنت کې موسيقي شته دی، نو په دنيا کې ولې نه وي؟ که جنت کې حورې او ښځې روا دي، نو دلته هم روا دي. که دلته شهد، شيدې، غوښې او مېوې روا دي، نو هلته هم روا دي. که دلته داسې شی چې چټيات، نشه، سردرد په کې نه وي روا دي، نو هلته هم روا دي. د جنت نعمتونه دلته هم روا دي، نو موسيقي چې هلته روا ده، دلته ولې روا نه ده.فاماالذين امنوا و عملواالصلحت فهم فی روضة يحبرون" يعني "نو هغه کسان ، چې ايمان يې راوړی اونيک کارونه کوي، دوی به باغچو کې نغمې اوري." (روم 10)

"ادخلوا انتم و ازواجکم تحبرون" يعني "ننوزئ تاسو او ستاسو جوړې جنت ته او تاسو ته به نغمې

دراورول کېږي." (زخرف 70)

ډېرو مفسرينو د (حبرة) معنې موسيقي اخيستې ده. همداسې معنی ترې امام مرتضی حسيني زبيدی په تاج العروس دربيم ټوك، 118 مخ کې اخيستې ده. همداراز امام زجاج امام راغب اصفهاني، ابن کثير، مجاهد، قتاده د مواهب الرحمن تفسير، زمخشري، وکيع... ترې همدا معنی اخيستې ده .

حضرت علي رضی الله عنه روايت کوي، چې رسول الله(ص() فرمايي، چې په جنت کې به داسې غونډې وي، چې حورې به په کې په لوړ اواز سندرې وايي.

نو لکه چې علامه شاه محمد جعفر ندوي پهلواروي وايي د جنت ژوند زموږ لپاره يو مثالي ژوند دی او بايد اقتدا ورپسې وکړو، تقليد يې وکړو، هلته چې موسيقي روا ده، نو دلته هم روا ده.

ډاکټر يوسف القرضاوي ليکي:" پخوا چې د موسيقۍ د حرمت په اړه ډېر تاکيد کېده يو لامل يې دا و، چې په داسې محفلونو کې به د پرديو ښځو او نارينه وو اختلاط عامه خبره وه او ډېره کمه به داسې پېښېدله، چې هلته دې نور ناوړه کارونه ونه شي، نو هلته له موسيقۍ پرته د پرديو ښځو او پرديو نارينه و اختلاط هغه هم په داسې حال کې، چې څه به سندرو او موسيقۍ او څه به شرابو مست کړي وو ليدل کېده، چې دا په خپله ګناه او ناروا کار و، نو ځکه په موسيقۍ هم د حرمت مهر لګېدلی و، خو اوس خلك کولی شي چې له اختلاط پرته آن د موسيقۍ له مجلس څخه هم ډېر لرې او د نارينه و او ښځو له اختلاط او د سندرغاړو مجلس ته له ورتللو پرته سندرې واوري، چې دا د روا والي خوا ته تمايل او په دې اړه د آسانۍ په معنی ده".

لکه علامه قرضاوي، چې وايي اوس په هر کور کې راډيو، ټېپ ريکارډر، تلويزيون... شته دی، خلك کولی شي چې موسيقي په خپل کور، سمه، غره... کې هم واوري او دېته اړتيا نه پېښېږي، چې ښځې او نارينه دې يوځای سندرغاړو ته کېني او اراېش کړې ښځې دې له پردېو نارينه و سره اوږه په اوږه مستې مستې، نشه نشه سندرې او موسيقي واوري.

د موسیقۍ کارندوی

ځرنگه چې دساز او سرود دغږولو په وخت کې دموسیقۍ الات هم ضرور دي نو الاسلام والفنون الجميله په دې اړه لیکي: (هر کله چې په لهو کې لکه ځرنگه چې دجابر بن عبدالله په حدیث کې تېر شول دموسیقۍ الات لکه شپېلۍ دریا او ډول شامل دي همدا راز دموسیقۍ نور الات چې له دې یادو شویو الاتو سره یو ډول کار ورکوي په همدوی قیاسېږي ځکه چې داهم دهماغوی ځای نیسي . له همدې ځایه ده چې ابن حزم ځومره ښه اجتهاد کړی دی هغه دصحیحو او مستندو احادیثو دقوت او دهغو عیبونو او علتونو له مخې چې دی یې دموسیقۍ د حراموونکیو حدیثونو لپاره شرموونکې بولي او همدا راز دامام ابو حنیفه په نظر په استدلال سره چې هغه د موسیقۍ الات حلال بللي، دموسیقۍ دکارندویو (الاتو) او ساز او سرود په اباحت نظر ورکوي.

امام ابو حنیفه (۸۰-۱۵۰ هـجري ، ۶۹۹-۷۸۷م) په دې اړه وایي : څوک چې دچاشپېلۍ او رباب پټ کړي نو لاس یې غوځېږي او که هر چا داشیان مات کړل نو تاوان به یې ورکوي((.

رسالة فی الغناء الملهی، امباح هي ام محظور) ر سائل ابن حزم ج ص ٤٧

ځکه که داشیان حرام وای نو تاوان به یې نه درلود او هدر او ضایع شوي به وای لکه شراب ، دقمار الات او نور حرام شیان. خو کله چې داسې نه ده حلال مال دی او ارزښت لري نو که کله یې څوک پټوي نو لاس یې غوځېږي او که څوک یې مات او یا ضایع کړي تاوان لري ځکه تر څو چې په حرمت دلالت کوونکی نص ونه لرو نو په چارو او شیانو کې اصل رواوالی دی . امام ماوردي وایي چې ځینې شوافع چنگ روا بولي. ابوالفضل طاهر له ابن اسحق شېرازي شافعي څخه همداسې روایت کوي. د (امتاع) لیکوال وایي، چې ابوبکر بن العربي هم چنگ روا بولي او ادفوي یې په رواوالي ټینگار کوي. اسنوي په (المهمات) له رویاني، ابن نحوي له استاد ابو منصور، ابن ملقن په (العمده) کې له ابن طاهر او ادفوي له شېخ عزالدین بن عبدالسلام څخه همداسې روایتونه کوي. دا ټول سماع روا بولي که څه هم د موسیقۍ له یوې وسیلې یا الې سره وي.

)الاسلام والفن(

دموسیقۍ دکارندویو(الا تو) دحرمت په اړه چې ځینې روایات راغلي دي ډاکټر عماره یې په اړه وایي چې دحدیثو دجرح اوتعدیل دعلم دمقیاسونو او معیارونو له مخې ټول معلول او کمزري دي او په سند یا متن کې دکوم علت او نیمگړتیا له مخې دمنلو حدیثونو په تول پوره نه دي نو ځکه یې یو هم دمنلو وړ نه دی چې لاندینۍ بېلگې ددې حقیقت شاهدان دي او موږ یې له الاسلام والفنون الجميله څخه را اخلو.

١ : حضرت عايشې ته منسوب روايت چې وايي رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايي : ((امرني ربي بنفى الطنبور والمزمار .)) يعنې الله جل جلاله ماته امر کړی چې طنبور او شپیلۍ له منځه وړسم((.

دا روايت ابراهيم بن اشعث کړی دی چې نسايي يې ضعيف بولي او بخاري ورته (منکر الحديث) وايي.

٢-حضرت علي رضى الله عنهي الله عنه ته منسوب روايت چې وايي : ((دخدای ج استازي درياوهل ... او دشپېلۍ غږ منع کړي دي .))

ددې روايت په راويانو کې عبدالله ابن ميمون دی چې هغه له مطر بن سالم څخه روايت کوي او لومړنی کس (عبدالله) ذاهب الحديث او دوهم (شبه مجهول) دی.

٣ -حضرت ابن عباس رضى الله عنه ته منسوب روايت چې رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايي : ((صوتان ملعونان فى الدنيا والاخرة، صوت مزمار عند نعمة وصوت ندبة (او رنة) عند مصيبة ..))

يعنې : دوه غږه په دنيا او اخرت کې رټل شوي دي. دشپېلۍ غږ دنعمت په وخت کې او دنوحې (ژړا غږ) دمصيبت په وخت کې((..

ددې روايت په راويانو کې (محمد بن زياد صحان يشکرى)(١) دی چې امام احمد بن حنبل يې په اړه فرمايي : يو سترګی دروغژن ، ناوړه (انسان) دی او حديثونه (له ځانه) جوړوي.

(١) صحان په ط يعنې طحان هم راغلی دی

٤ -حضرت علي بن ابي طالب رضى الله عنه عنه ته منسوب روايت چې ګويا رسو ل الله صلى الله عليه وسلم فرمايي : ((بعثني ربي عزوجل بمحق المزاميرو المعازف والاوثان التى كانت تعبد فى الجاهلية والخمر واقسم ربى عزوجل بعزته الايشربها عبد فى الدنيا .))

يعنی: ((زما عزيز او جليل رب زه راولېږلم چې شپېلۍ ګانې ، دموسيقۍ کارندوی (الات) ،هغه بتان چې په جاهليت کې پالل کېدل او شراب له منځه يوسم او زما عزيز او دلوړ شان رب په خپل عزت سوګند ياد کړ چې هېڅ بنده دې هغه (شراب) په دنيا کې نه څښي .))

ددې حديث راويان عبارت دي له محمد بن فرات له ابو اسحاق سبيعى څخه او بيا له حارث اعور څخه چې دا ټول عيبونه لري، ابوبکر بن ابي شيبه دلومړني کس په اړه وايي : ((هغه يو زوړ دروغجن سړی دی .))

او بخاری ددريم کس په اړه وايي : ((هغه منکر الحديث دی)) او يحيى ابن معين دده په اړه وايي : ((هغه مهم شخص نه دی او حديث يې نه ليکل کېږي .))

هغه ورته د(لیس بشئ) یعنی((هېڅ هم نه دی .)) الفاظ کارولي دي.

امام ابو حامد غزالي وایي هر کله چې په زړونو دسماع اغیز ته وکتل شي نو په مطلق ډول یې په روا والي او ناروا والي حکم روانه دی، بلکې حالاتو اشخاصو او دنغمو دسبک توپیرونو ته په کتنې سره یې حکم توپیر لري او دسماع حکم په هغه اغیز حکم دی کوم چې په زړه کې پروت دی.

څه ډول موسيقي او کومې سندرې؟

کله چې موږ وايو موسيقي روا ده او يا د سندرو په اورېدلو کې کومه شرعي ستونزه نشته، نو پام مو وي چې له دې دعوې څخه مو غرض هر ډول ښه او ناوړه، شرمېدلې او مبتذله موسيقي نه ده، بلکې لکه څرنگه چې شريعت هرې چارې او هر شي ته پولې ټاکلي دي، نو همدا ډول يې موسيقۍ ته هم حدود او چوکاټونه ايښي دي، چې بايد ددې پولو په حدودو کې ځان بوخت کړو او تېرى ترې ونه کړو .

دا چې کومه موسيقي روا ده او کومه ناروا ده، په دې اړه ډېر تفصيل به گومان کوم اوږدې ليکنې ته اړتيا ولري، خو گومان کوم چې ددې پولو د پېژندلو او د روا او ناروا موسيقۍ د بېلولو لپاره تر ټولو غوره حکم کوونکى او ښه وسيله د انسان خپل وجدان دى، ياني د هر مسلمان وجدان او ضمير تر هر چا او هرڅه ډېر دا حکم ښه کولى شي، چې دا موسيقي مبتذله، بې لارې کوونکې او پاروونکې ده، چې اورېدل يا ليدل يې انسان ته تاوان رسوي او دا موسيقي رغوونکې، ويښوونکې، تاندوونکې، په انسان کې د ديني او ملي جذبې پاروونکې ده، نو اورېدل يې هم روا دي. ښه دا ده، چې هر مسلمان د خپل ضمير د محکمې پرېکړې ته غاړه کېږدي. که د چا وجدان په دې قانع وي، چې دا سندره چې زه يې اورم د اخلاقو، کولتور او عنعنې ضد نه ده، د اسلام له روح سره ټکر نه لري، بې حيايي، بې حجابي، لوڅوالى، په لهجه کې ناز او نخرې نه لري، په انسان کې پرديو ته شهوت نه راپاروي، نو د دا ډول سندرو اورېدل روا دي، خو که له دې پورته يادو شويو فاکتو څخه يو فاکت ولري او د انسان وجدان په خپله پرېکړه کوي، چې دا سندره اورېدل زيانمنوونکې او ناروا ده، نو اورېدل يې ناروا دي.

د هغې سندرې، چې اورېدل يې روا دي پېغام، متن، لهجه، منځپانگه (محتوى) بايد ټول د اسلام له اخلاقي چوکاټ، اسلامي زده کړو، اسلامي روح سره برابره وي او ټکر ورسره ونه لري. لکه وړاندې مو چې وويل، د خلکو اخلاق، د ټولنې تهذيب فاسد نه کړي، داسې شعر او سندره نه وي، چې له عقيدې، توحيد، رسالت، جنت، دوزخ... سره ټکر ولري، لارور کوونکې او گمراه کوونکې نه وي، خلك شرابو، چرسو، پوډرو او نورو نشه کوونکيو شيانو ته ونه هڅوي، داسې سندرې نه وي، چې د اورېدونکيو يا ليدونکيو ټول پام، فکر، خيال، سوچ د نجونو، سترگو، شونډو... ته راواړوي. داسې چې ته به وايې گوندې په ژوند کې له دې پرته بل هېڅ کار نشته دى. اسلام مسلمانانو ته امر کوي، چې خپلې سترگې په کنټرول او خپل واك کې ساتئ (قل للمؤمنين يغضوا من ابصارهم" يعنې "مؤمنانو ته ووايه چې خپلې سترگې په خپل کنټرول کې ولري" (النور30) "و قل للمؤمنت يغضضن من ابصارهن" يعنې "او مؤمنو ښځو ته ووايه، چې خپلې سترگې په خپل کنټرول کې ولري." (النور 31)

سندره بايد په دومره ناز، نخرو او داسې انداز هم نه وي، چې ويدې جذبې او جنسي غريزې په دې ډول راوپاروي، چې انسان بيا روا او ناروا ته ونه گوري او په سترگو يې توره تياره خپره کړي. په ځانگړې ډول ښځې له دې ډول

خبرو منع دي. کله چې ښځې په عادي خبرو کې له ناز و نزاکت منع دي، نو په سندرو کې خو بيخي ناروا دي:" فلا تخضعن بالقول فيطمع الذى فى قلبه مرض" يعنې " غږونه مو نرم او نازك کوئ مه (په خبرو کې ناز و نزاکت مه کوئ) چې (جنسي) ناروغان درته بې ځايه تمه ونه کړي." (الاحزاب 32)

که د سندرو پيغام ښه هم وي، خو چې په داسې محفل کې وويل شي چې هلته شراب څښل کېږي، فحاشي په کې کېږي، د اراېش کړو ښځو او پردیو نارينه و ترمنځ اختلاط په کې وي، بې حجابي په کې وي، چې له بده مرغه دا کار ډېره لرغونتيا هم لري او آن له اسلام څخه له پخوانيو وختونو څخه راپاتې دی او اوس خو بيخي عام شوی دی، نو په داسې محفلونو کې ګډون روا نه دی او نه په کې موسيقي غږول او نه د موسيقۍ اورېدل روا دي. دا هماغه مطلب دی، چې په دې حديث کې ورته اشاره شوې ده "ليکونن قوم من امتي يستحلون الحر والحرير والخمر والمعازف" يعنې "زما په امت کې به داسې قوم پيدا شي، چې زنا، ورېښم، شراب او سندرې به روا بولي" (بخاري)

همداراز حضرت رسول اکرم (ص.) په دې اړه په يو بل ځای کې هم فرمايي:"زما ځينې امتيان به شراب څښي، خو بل نوم به ورته ورکوي او په همدې وخت کې به ښځې ورته سندرې وايي، نو الله جل جلاله به دوی په ځمکه ننباسي او بېزوګانې او خنزيران به ترې جوړ کړي." (ابن ماجه) ددې دواړو رواياتو په صحت او نه صحت کې دعلماوو تر منځ اختلاف مو وړاندې ولوست وګورئ: د موسيقۍ د حرمت د پلويانو دلايل

همداراز د موسيقۍ په غږولو او اورېدلو کې بايد له افراط او اسراف څخه کار وانه خېستل شي، ځکه چې د ژوند او يا په بله وينا، د انسان د پيدايښت اره موخه موسيقي نه ده او ډېر نور کارونه هم په مخ کې پراته دي. هر مسلمان بايد د وخت په قدر پوه شي. بې ځايه وخت ضايع نه کړي، نو که يو څوك موسيقي اوري يا يې غږوي، نو بايد دومره يې واوري، چې ستړتيا، پرېشاني او اضطراب ترې ليرې کړي. ژوند او کار ته يې چمتو کړي، چې د يو مسلمان کار او زيار هم بايد عبادت وي، نو که څوك موسيقي اوري بايد روا موسيقي واوري، ډېر وخت ورنه کړي او اسراف په کې ونه کړي. لکه علامه قرضاوي، چې وايي: "الله جل جلاله په هر کار کې اسراف منع کړی دی. موسيقي خو پرېږده آن په عبادت کې هم اسراف نه خوښوي، ځکه چې اسراف د نورو کارونو او نورو واجباتو مخه نيسي، د نورو حقوق ضايع کوي. ابن مقفع څومره ښه ويلي دي، چې [داسې هېڅ اسراف به نه وي، چې د نورو د حقوقو د ضايع کېدلو لامل ونه ګرځي].

نو اسراف په يو کار کې هم په کار نه دی او اسراف د روا کار د ناروا کېدلو لامل ګرځي.

مګر له بده مرغه نن سبا چې زموږ ځوانانو د موسيقۍ په اړه کوم چلند خپل کړی دی او په دې اړه څومره افراط کوي، نو بيخي خواشينوونکی دی. نه يواځې ځوانان ګرم دي، بلکې اسلامي حکومتونه او چارواکي، چې په خپلو تلويزيونونو کې کومه مبتذله، بربنډه، بې حيا کوونکې سندرې که د نارينه سندرغاړي په غږ کې وي او که د ښځينه سندرغاړې خپروي، نو دا ټولنې ته د شهدو په جام کې زهر ورکول دي. دا سندرې له اسلام، مذهب، افغاني کولتور

او عنعنې سره مخالفې دي، چې هېڅ اسلامي او کولتوري جواز ورته نه موندل کېږي او باید په کلکه یې مخه ونیول شي.

دا سندرې زموږ ځوانان په ځانګړي ډول نوي ځوانان بې لارې کوي، د شهوانیت اور یې تازه کوي او هڅه کوي، چې څهویني نو په عمل کې یې هم پلي کړي.

دا سندرې حېواني جذبه پر روحاني جذبې پیاوړې کوي، معنویات وژني، ځوانان او پېغلې مو بې حیا کوي. لکه نن سبا یې چې ناوړې اغېزې په خپلو سترګو وینو. زموږ ډېر ځوانان په لمانځه _ اوداسه نه پوهېږي، د اسلام پنځه بناوې یې یادې نه وي. د خپل رسول او پیغمبر نوم (ص.) خو پرېږده، چې د خپل نیکه نوم یې نه وي زده، خو د هندي، انګلیسي، روسي، ایراني.... فلمي د ټولو ستورو له پوره بیوګرافۍ آن د زوکړې له ورځې به هم خبر وي. سندرغاړي به سندره پیل کړې نه وي، چې دی به تر پایه پرې رسېدلی وي.

همداراز د شعر منځپانګه هم ډېره مهمه ده، شعر باید رغوونکی او ګټور پېغام ولري، فحش وینا، چټیات، ښکنځلې په کې نه وي، د چا شخصیت په کې توهین شوی نه وي، په مشخص ډول په کې د کومې خاصې ښځې ښکلا (سترګې، مخ، زلفې، شونډې...) نه وي ستایل شوې او نه په کې د چا عزت او شخصیت ترور شوی وي، ځکه چې د هر مسلمان شخصیت ترورول ګناه ده. "یاایهاالذین امنوا لا یسخر قوم من قوم " یعنې "ای د ایمان خاوندانو یو قوم بل قوم مه ریشخندوئ "

)حجرات 11(

همداراز فرمایي:"ولا تلمزوا انفسکم ولا تنابزوا بالالقاب" یعنې "او د یو بل د عېبونو په لوځولو پسې مه ګرځئ او په بدو نومونو یو بل مه یادوئ." (حجرات11)

همداراز په سندرو کې باید اسلامي او مذهبي مقدساتو ته درناوی شوی وي، پیغمبرانو، اولیاء کرامو، صحابه و او علماوو ته سپکاوی نه وي.

په شعر کې باید ډېره بې ځایه غندنه او بې ځایه ستاینه نه وي، چاپلوسي او تملق په کې نه وي، درباري شعر نه وي، ځکه چې درباري شعرونه چارواکي بې لارې کوي. اسلام وایي، چې ظالم،فاسق، بدکاره او تېري کوونکي مشران وغندئ، نو چې څوك یې د غندلو پرځای ستایي، نو ښکاره خبره ده، چې دا ګناه ده.

لکه وړاندې مو، چې وویل روا او ناروا موسیقۍ ته پولې ښودل اوږدې څېړنې ته اړتیا لري، چې زموږ د لیکنې له حوصلې څخه وتلې خبره ده، نو ښه خبره دا ده، چې هر انسان خپل ضمیر او وجدان مفتي کړي او د هغه د فتوی په رڼا کې وړاندې لاړ شي. که د چا ضمیر په دې امر کوي، چې دا سندره او یا موسیقي ځوانان او یا ټولنه بې لارې کوي، یا په کې دیني مقدسات توهین شوي یا د چا شخصیت ترور شوی، یا فحش ده، د ځوانانو جنسي غرایز له

کنټرول څخه وباسي، نو اوربدل يې ګناه ده. الله جل جلاله هغه خلك غندلي او په عذاب ورکولو يې ګواښلي، چې غواړي په اسلامي ټولنه کې فحشاء او بې حيايي خپره کړي. فرمايي:"ان الذين يحبون ان تشيع الفاحشة فی الذين امنوا لهم عذاب اليم فی الدنيا والاخرة" يعنې "هغه خلك چې غواړي په حق د مسلمانانو کې فحشا خپره کړي، نو دوی ته په دنيا او اخرت کې دردوونکی عذاب دی." (النور 19)

قرآن منحرفوونکی ، ګمراه کوونکی ، بې ګټې او فحشا ته هڅوونکی شعر غندي او دا ډول شعر ويونکي يې هم ټکولي دي او څوك چې د دا ډول شاعرانو شعرونه لولي او يا يې اوري،نو الله جل جلاله دا خلك هم ورك لاري او تېروتي بللي دي، نو بد شعر که له موسيقۍ سره وي او که بې موسيقۍ اورېدل يې روا نه دي. "والشعراء يتبعهم الغاوون" يعنې "او شاعران چې دي د دوی متابعت بې لاري خلك کوي." (الشعراء 224)

څومره چې د نارينه و پر وړاندې يا په راډيو ټلويزيون، ډېش، سي ډي ګانو کې د ښځو په سندرو پورې اړوند ده، نو په دې کې هېڅ شك نشته، چې د دوی سندرې د پرديو نارينه و له خوا اورېدل کېږي او ليدل کېږي، نو په حرمت کې يې هېڅ شك نه شته دی.

خو که چېرې د کومې خوشحالۍ په مناسبت لکه ودونو، سنت ګريو، اخترونو... کې ښځې يواځې ښځو ته سندرې وايي، نو بيا په کې کومه شرعي ستونزه نشته ده، خو چې د سندرې الفاظ ګمراه کوونکي نه وي او نه ثبت شي او نه ريکارډ، ځکه چې بيا دا احتمال شته چې دا سندرې د پرديو نارينه و لاس ته ولوېږي.

علامه پالوي ليکي:"... خو دا ښکاره خبره ده چې ښځې په خپلو کورونو نڅېدلی هم شي او سندرې هم ويلی شي او دا په اسلام کې حرامه نه ده "

)قرآن اور فنون لطيفه 204مخ(

خو دا نن سبا چې په راډيوګانو، ټلويزيونونو، موزيك سنټرونو کې د نجونو کومې سندرې ليدل کېږي او اورېدل کېږي، هېڅوك يې روا نه شي بللی دا ناروا سندرې دي او پر ضد او دمخنيوي لپاره يې پاڅون په کار دی.

اوس تر هروخت ډېر ديوې اسلامي موسيقۍ تشه احساسېږي او مسلمانو هنروالو او هنرپالو ته په کار ده چې داتشه ډکه کړي . اوس تقريبا ټول خلک په نړۍ کې له خپرېدونکې مروجې بربنډې موسيقۍ څخه ماړه شوي دي او ډېر لېواله دي چې يوه خوږه او له انساني فطرت سره برابره موسيقي واوري . داسې موسيقي چې بربنډه نه وي ، حماسه او ننګ او غيرت پکې پالل شو ی وي ، چټيات او بېباکي پکې نه وي ، دالله ج ستاينه او درسول الله مقام پکې ياد شوی وي . داتشه ډکول دهرمسلمان او په ځانګړې ډول دهرهنروال او هنرپال دنده ده . دوی بايد ددې کار لپاره ځانګړي پروګرامونه او ځانګړې سټوډيوګانې جوړې کړي او ښې خوندورې اسلامي او افغاني سندرې ټولنې ته وړاندې کړي . چې بيا به څوک دا بربنډه او بې حيا موسيقي نه اوري او نه به پرې وخت ضايع کوي.

دالاندینمضمون په ۱۳۸۱ هجري لمریز کال دهیلي مجلې په پرله پسې ۳٦ مه ګڼه کې خپور شوی دی

نڅا او اتڼ د اسلام له نظره

عمر تېرېږي، د وخت کاروان هېڅ لاروي ته انتظار نه کوي، که څوك وغواړي او که ونه غواړي وخت تېرېږي، که څوك خفه وي او که خوشحال د عمر د مرغلين تار مزي يې لنډېږي. عمر کم دی، ژوند لنډ دی، دا جهان کاروان سرای دی، هېڅوك په کې تل نه پاتې کېږي. څوك نن او څوك سبا، د ژوند د کاروان يون ډېر ګړندی دی، منزل ته رسېدل حتمي دی. ژوند ډېر لنډ او تنګ دی. د لمريز نظام په دې اوږده او ساره کې د عمر له پلوه انسان ته ډېره کمه ونډه ورکړل شوې ده. د انسان عمر ډېر کم دی. دسيارو او ځينو نورو موجوداتو په پرتله چې زرګونه څه چې آن ميليونونه کاله عمر لري د انسان شپېته اويا کاله عمر ډېر کم دی لږ څه چې آن د پرتلې او حساب وړ نه دی.

نو انسان ته چې الله جل جلاله اشرف المخلوقات ويلي او د ټولو مخلوقاتو بادار او سردار يې پيدا کړی دی، د ژوند دا څو شېبې تېرول څنګه په کار دي؟ په خوشۍ، په خندا، ورين تندي او که په غم، خفګان، اندېښنو، چورتونو او وسوسو. او ايا دا لنډکی ژوند دومره ظرفيت او ګنجايش لري، چې هم په کې خوشۍ او خنداګانې وکړو او هم په کې وير او ژړاګانې. هم په کې مزې او چړچې وکړو او هم په کې تشويش او اندېښنې، هم په کې ناز او نخرې وکړو، هم په کې سوداګانې او وسوسې، هم په فطرت کې له پنځول شويو ښکلاګانو او خوندونو څخه لذت واخلو او هم د طبيعت له منظرو او کرشمو سره په دښمنۍ ماړه شو؟ هم له انسان او انسانيت سره مينه وکړو او هم له خپل همنوعه (هم ډوله) سره دښمني او کرکه؟ نه نه هېڅکله هم نه. دا ژوند خو د خندا، خوشۍ، خوند او لذت لپاره هم ډېر کم دی. خفګان، غم، کرکه او دښمني خو لا پرېږده. هغه شاعر څه ښه او څومره پاخه ويلي دي:

))دا ژونــد خــو زموږ کم د محبت لپاره هم دی

حېران يم چې نفرت ته وزګارېږي خلك څنګه؟((

ژوند تېرېږي، ستا خوښه چې په خندا او خوښۍ يې تېروې او که په غم او ژړا، دا وخت تېرېږي، په هر حال تېرېږي.

))ای شمع! تيرے عمر طبيعی هين ايك رات

هنس کــر ګزار يــــا رو کـــــر ګزار دے((.

يا:

))مره به شي شمعې يوه شپه به ستا رڼا وي

خندا که په ژړا وي دا ژوند به دې تېرېږي((.

نو کله چې ژوند لږ دی، عمر مو کم دی، کاروان مو حتمي منزل، (مرگ) ته رسېدونکی دی، نو ولې د خپل ژوند د قيمتي وخت تېرولو لپاره د خپگان، ژړا، غم او اندېښنو پرځای خوښي، خنداگانې، مستي، لذت، تفريح خوند او مزې ونه ټاکو.

د هند نامتو عالم او د اردو ژبې ستر ليکوال او روڼ اندی مفکر علامه مولانا ابوالکلام ازادرح ليکي، که چېرې د خوښ اوسېدلو هنر زده کړې، نو باور وکړه چې د ژوند تر ټولو لوی کار دې زده کړ." دی ليکي چې:"د يو فلسفي، يو زاهد، يو سادو له گونځ (تريو) تندي څخه موږ هغه څه نه شو يادولی چې د فطرت انځورگر يې په خپل باريك قلم او موشگافانه انداز د لمر په گرد او پړقېدونکي تندي، د سپوږمۍ په خندېدونکي مخ، د ستورو په سترگك، د ونو په نڅا، د الوتونکيو په نغمو، د روانو اوبو په سندريز غړ، د گلانو په رنگينه ادا کې راښيي او د خپل فن او هنر کرشمې په کې ځلوي)".1(

رښتيا خبره دا ده، چې ژوند د خوښۍ او تازه گۍ، خندا او خوشحالۍ، سرور او پراخۍ، خوند او لذت نوم دی او که څوك ژوند د ژوند په مفهوم او د ژوند له غوښتنې سره سم تېرول غواړي، نو په کار ده چې همدا ډول يې تېر کړي.

اسلام هم د فطرت دين دی، اسلام هم له بشر څخه غواړي چې ژوند د ژوند په مانا او د ژوند له غوښتنې سره سم د ژوند په څېر تېر کړي. اسلام ټولو انسانانو ته په کلکه خبر ورکړ، چې اسلام وچ کلك، متکور او جامد دين نه، بلکې تازه، خوځنده، خوشوونکی، خوند بخښونکی، اراموونکی او هوسا کوونکی دين دی. اسلام بشر ته روح پالونکی، زړه لمانځونکی، د خندا او خوشحالۍ پيغام ورکوونکی دين دی. اسلام هېڅکله هم د چا خوښۍ او خنداگانې نه ترورې او نه چا ته غمونه او اندېښنې ډالۍ کوي. نه پرې جامد، بې مانا، وچ او نه چلېدونکی پيغام تحميلوي. اسلام د خوښۍ، سوکالۍ په ټولنه کې په وړين تندي د اوسېدلو درس ورکوي، نور خو لا پرېږده آن چې الله جل جلاله خپل پيغام، خپل دين او خپل کلام هم بنده گانو ته د يو نعمت په ډول وړاندې کوي، د يوې خوږې ډالۍ، يوې قدرمنې تحفې په توگه يې وريپژني او ورته وايي چې په ډېرې خوښۍ سره يې ومنه: (ياايهاالناس قد جاءتکم...) يعنې: "ای انسانانو تاسو ته ستاسو د رب لخوا د نصيحت او لارښوونې يوه ډالۍ درلېږل شوې ده او د زړونو (د ننني ناروغيو) لپاره شفا ده، او لارښوونه او د ټولو مومنانو لپاره رحمت ده) .2(

بيا مؤمنانو ته فرمايي، چې د الله جل جلاله ددې نعمت او ډالۍ قدر وکړئ او پرې خوښي ښکاره کړئ. "وبذالك فليفرحوا..." يعنې :((او په دې سره خوښ شئ))) .3(

ياني نور ژوند خو مو په خوښۍ تېر کړئ آن زما عبادت او زما کلام هم د يو نعمت په توگه ومنئ او له خوښۍ څخه ډك چلند ورسره وکړئ.

ستر معاصر عالم عطاءالله پالوي ليکي:"الله جل جلاله غم، خپگان، وير او اندېښنې له انساني ټولنې څخه لرې غواړي. ټول ژوند، د ژوند هره پديده (ښکارندويه) ورته د خوښۍ زېږوونکې معرفي کوي او نه غواړي چې ټول عمر خفه شي، نو همدا لامل دی چې مرگ يې هم ورته يو نعمت او يوه گټوره ډالۍ وروپېژندله او په سورت رحمن کې فرمايي، چې مرگ هم يو الهي نعمت او پېرزوينه ده: "کل من عليها فان" يعنې: "ټول هغه څه چې پردې ځمکه دي فاني کېدونکي دي... نو په کوم نعمت د خپل رب د نعمتونو تاسو دروغ وايئ)."4(

مسلمانانو ته امر کوي چې په دنيا کې موځانته داخرت لپاره توښه برابره کړئ او په هغه څه(نعمتونو او شتمنيو) چې الله جل جلاله درکړي دالله رضا ولټوئ خو په دنيا کې هم خپله برخه مه هېروئ: ((وبتغ في ما آتاک الله الدارالاخرة ولا تنس نصيبک من الدنيا))

يعنې :او په هغه څه کې چې الله ج درکړي داخرت کور ولټوه او په دنيا کې هم خپله برخه مه هېروه ((

په همدې ډول يې په دې کايناتو کې انسانانو ته د غور، فکر او تدبر امر کړی دی، ترڅو دا کاينات په خپلو سترگو وگوري، چې څومره خوښ او موسك پيدا شوي دي. ښکاره خبره ده، چې اسلام وچ مذهب نه، بلکې تازه دين دی او خلکو ته د خوښۍ او خوشحالۍ درس ورکوي او له تريو تندي ، گونځ مخ او غم او غوسې څخه يې ژغوري، نو دا کله ممکنه ده چې انسانانو ته ووايي چې په دې موسکه، خوښه او سوکاله نړۍ کې داسې خفه، غمجن او غوسه واوسئ، چې گواکې همدا اوس مو خپل پلار په قبر ننويستی دی او ترې راغلي يئ)."5(

رسول الله (ص.) فرمايي، چې په ورين تندي له يو مسلمان سره مخ کېدل صدقه ده. اسلام د خوښۍ او موسکا پېغام لري اسلام وايي، چې هر مسلمان بايد د خپل ژوند لپاره د موسکا پانگه ولري، دا يې د ژوند فلسفه او لارښود گرځولی دی. اسلام وايي، چې تاسې هم خوښ او خوشحاله واوسئ او ټولنه هم په تاسې حق لري، چې خوښه ،موسېدونکې او خوشحاله يې وساتئ. دا يوه طبعي اړتيا، يوه اخلاقي ذمه واري او ژمنه ده، دا وگړنيز حق نه بلکې، د ټولنې حق دی. دلته زموږ خبره يواځې زموږ خبره نه ده، بلکې په نورو هم اغيز کوي. دلته زموږ هر چلند يواځې تر موږ محدود نه پاتې کېږي، بلکې نورو ته هم سرايت کوي. که موږ هر څومره ځان خوښ کړو، خو چې شاوخوا مو سپېره مخونه، خفه زړونه او دردېدلي احساسات وي، نو زموږ خوښي راڅخه الوځي.

اسلام ورين تندی، خوشحاله او خوښ انسان خوښوي او زموږ پر ټولنې د حاکم نظر پرخلاف، چې تر يو تندی، خفگان، د غم اظهار، سپېره، خېرن مخ، پيوندي جامې، خشن او زيږ چلند، دنيا او د دنيا له شتمنۍ سره پرېکون (مقاطعه) د تقدس، روحانيت او علم لپاره لازم او اړين او د مسلمانۍ او پيرۍ ښه نښه بولي. دا ډول ژوندون غندي او برائت ترې اعلانوي. اسلام وايي، چې ټول انسانان او په ځانگړي ډول مذهبي پاټکي چې صورت او سيرت (بڼه او کړنه) يې د اسلام څرگندوی او ترجمان بلل کېږي. بايد ډېر نشيط، خوښ، خوشحاله ،موسك او مست وي دا چې ځينې د

اسلام له روح څخه ناخبره علما نن سبا کوم اکتونه کوي، تريو تندی، قهرجن چلند، تل خپه او غمجنه څېره خلکو ته وړاندې کوي. دا د اسلام له احکامو او ادابو څخه ښکاره سرغړاوی دی.

ښه نو کله چې اسلام امر کوي، چې زړونه مو ژوندي، روحونه مو تازه او بدنونه مو خوښ او خوشحاله وساتئ، نو موسيقي او نڅا هم چې د زړه د خوښ او ژوندي ساتلو او د روح د تازه ګۍ او د بدن د نشاطت ستره ذريعه او لامل دی او انسان ورته په فطري او غير اختياري ډول ميلان لري. په اسلام کې څه ځای لري؟ اسلام موسيقۍ او نڅا ته په کومه سترګه ګوري؟

رښتيا خبره دا ده، چې د موسيقۍ او نڅا په هکله فقهاء او ديني علماء د نظر اختلاف او بېل بېل اند لري. ځينې يې مطلق روا، ځينې يې ناروا بولي او ځينې ورته حدود ټاکي، د اسلامي نړۍ ستر مفکر علامه غزالي، امام سعيد ابن حزم، موسيقي او نڅا روا څه چې آن مستحب بولي. د ډاکټر علامه يوسف قرضاوي په څېر سلګونه اوسمهالي علما هم د غزالي او ابن حزم په پله روان دي او عطاء الله پالوي هم په دې اړه ډېره څېړنه کړې ده، چې زموږ د ليکنې ډېره برخه هم د جيد عالم او محقق عطاء الله پالوي له کتاب "قرآن اور فنون لطيفه" څخه رااخيستل شوې ده.

نڅا څه شی ده؟

نڅا کوم کسبي کیفیت نه، بلکې د انسان اندروني (دننیو) احساساتو څرګندوی او یوه فطري جذبه ده. نڅا د ډېرې زیاتې خوښۍ او خوشحالۍ پر وخت یوه اضطراري کړنه ده، نڅا یو وجداني کیفیت او روحاني سرشاري ده. یوه نشه او یوه غیر اختیاري او له واکه وتې څپه ده، لکه څرنګه چې د غم او غوسې پر وخت د انسان د مخ رنګ بدلېږي او سپین یا تور انسان سور اوړي، یو رنګ ځي او بل راځي له سترګو څخه سپرغۍ الوځي، غړي یو ډول اضطراري حرکتونه پیل کړي، په زړه، اندامونو او اعصابو کنټرول نه وي، بالکل همدا ډول څرنګه چې د خوښۍ او خوشحالۍ تړاو هم له جذبو سره دی، نو په داسې حالت کې هم د انسان کیفیت هم داسې وي، په غړیو کې یو ډول غېر اختیاري حرکت پیدا شي او انسان لاس او پښې او بدن خوځوي.

کوچنیان چې کله په کومه خبره ډېر خوښ شي، نو هغوی هم په بې ترتیبه ډول لاس او پښې خوځوي، چې دې ته له خوښۍ څخه نڅا وایي. تر ټولو سپېڅلي او تر ټولو ډېر درانه خلك هم کله کله د ډېرې خوښۍ په وخت په حرکت راشي که څه هم دا حرکات د لږ وخت لپاره او بې ترتیبه وي، خو څرنګه چې فطري وي، نو په هر کس کې لیدل کېږي، که هغه لوی وي او که کوچنی، ښځه وي که سړی، ځوان وي که زوړ، مسلمان وي او که کافر. مهذب او متمدن وي او که د افریقې د ځنګله، خو که دې بې ترتیبه حرکاتو ته ترتیب ورکړل شي او د اصولو په چوکاټ کې بند کړل شي، نو دې فن ته بیا نڅا ویل کېږي)".6(

نڅا په حقیقت کې د جذبو څرګندول او یو وجداني کیفیت (څرنګوالی) دی، چې په الفاظو تر ښکارولو لومړی په حرکاتو کې څرګندېږي. تاسو به لیدلي وي، چې کله انسان یا حیوان ته غوسه ورشي، یا خوښي او خوشحالي ور په برخه شي، نو په خوله او تر الفاظو لومړی او یا له خولې څخه د غږ تر وتلو لومړی د هغه غړي حرکت کوي، یا کوچنیان او ګونګیان چې د غم او غوسې او یا خوښۍ او خندا لپاره الفاظ نه لري، نو په غوسه کې لاس او پښې خوځوي او په خندا او خوښۍ کې د نڅا په څېر غیر اختیاري حرکات اجرا کوي.

یا به مو صوفیان صاحبان لیدلي وي، چې کله یې په زړه کې داسې جذبه راپیدا شي، چې په الفاظو یې څرګندولی ونه شي، نو د هغوی په بدن کې یو ډول حرکت راپیدا شي، پاڅېږي او په غیر اختیاري ډول په نڅا شي، چې د خانقا په اصطلاح دې جذبې ته حال ویل کېږي."

عطاء الله پالوي د نڅا په هکله لیکي: د لطیفه فنونو په ډله کې نڅا د انسان د تخلیقي جذبې هغه محصول دی، چې په غیر شعوري ډول راپنځېږي. له همدې کبله په الله جل جلاله پالنه او مذهبي رنګ کې دا شی موجود دی او له ډېرې مودې راهیسې دوام لري. رښتیا خبره دا ده، چې نڅا د فطرت پنځونه (ایجاد) ده. شمس کنول ښه ویلي دي،

چې سیند په جذبه راشي، نو اوبه وخوځېږي، کله چې انسان د سیند د اوبو خوځېدل له خپل لید سره یوځای کړي، نو یو بل ډول کیفیت پرې راشي او په ښواکه توګه د نڅا خواږه حرکات ترتیب او منظم کړي، نو دې ته نڅا ویل کېږي. بیا هم نڅا یوه فطري عملیه ده، دا جذبه په هر ژوندي موجود کې شته ده.

حېوانات هم له دې جذبې څخه بې برخې نه دي، د مېږیانو نڅا، د مارانو نڅا، په ځانګړي ډول بیم ته د کیچه مار نڅا، د فیل خوځېدل، د کوترې او پاختکې غومبور او سندرې د نڅا جذبه ده. د انساني نڅا بنسټ او انګېزه جنسي یا د سکس مسایل نه دي. دا د بې سارې خوښۍ او خوشحالۍ غیر اختیاري ښکارول دي. انسان د مینې او عقیدت د جذبې تر اغېز لاندې رقص کوي، چې پیل یې له عبادت څخه شوی دی، نو له همدې ځایه ده، چې له شك پرته ویلی شو ، چې د نڅا پالنه د مذهب په غېږ کې شوې ده، نو کله چې د نڅا بنسټ د الله جل جلاله د رضا لټول او د عقیدت او پېرزوینې وړاندې کول دي، نو بیا ولې حرامه شوه؟)"7(

د هند د لویې وچې یو ستر بنګالی شاعر، لیکوال او موسیقي پوه رابندرنات ټاګور وایي :"کله چې الفاظ کار نه ورکوي، نو موسیقي پیل شي" یعنې هغه جذبې چې الفاظ یې بیانولی او څرګندولی نه شي، نو موسیقي او نڅا یې په زړه راښکونکې انداز بیانوي."

په مشاعرو کې چې کله شاعران ښه خوندور او له مانا ډك شعر ولولي، نو اورېدونکي ټول په جوش او جذبه راولي پر څوکیو خېزونه پیل کړي. کله کېني، کله پاځي، چکچکې پیل کړي او له شاعر څخه د شعر د تکرارولو غوښتنه کوي: "بیا وواېه، بیا وواېه".

نڅا او موسیقي د کوم ځانګړي قوم او ولس کولتور او پنځونه، نه ده او نه یې څوك کوم ځانګړي ملت او قوم ته منسوبولی شي، بلکې دا د هر انسان په فطرت کې نغښتې جذبه ده، دا د انسان د فطرت غوښتنه او د طبیعت پنځونه ده. عطاء الله پالوي لیکي:"د نڅا او موسیقۍ پنځوونکی هر قوم او هره ځمکه ده. سندرې او نڅا انساني فطرت دی او د ټولو انسانانو ګډ خوی او ګډه غوښتنه ده. هر کله چې په کوم قوم کې څوك د کومې پېښې او یا انګېزې له مخې خوشحاله شوی دی او اورې یې خوځولي دي او هر کله چې په کوم قوم کې کومې ښځې د خوښۍ تر اغېز لاندې لاسونه او پښې خوځولي او سر یې هاغه خوا او دې خوا اړولی دی، نو له هماغه ورځې په دې قوم او په دې ځمکه کې نڅا او موسیقي زېږېدلې ده، نو کوم ځانګړي قوم ته یې منسوبول غلطه خبره ده.

په انساني ټولنه کې د نڅا قدامت (لرغونتوب) او عمر هم هماغومره دی، څومره چې په خپله د بشر او بشري ټولنې عمر دی، ځکه لکه وړاندې مو چې وویل دا حس د بشر په خلقت او فطرت کې نغښتی او له هماغې لومړنۍ ورځې ورسره ملګری دی. البته دومره منظم، برابر او په ترتیب نه و، خو څرنګه چې بشر د ژوندانه په هره برخه کې پرمختګ کړی دی، ډېر خویونه، خصلتونه او چارې یې پرمخ تللې دي، مدني شوی دی، نو د نڅا په برخه کې یې هم

پرمختګ کړی دی، هغه څو زره کلن پخواني بې ترتیبه او بې تنظیمه حرکات یې منسجم او منظم شوي دي. هغوی ته یې اصول، ضوابط او لارې ټاکلې دي.

د نڅا او اتڼ شرعي حيثيت

لکه وړاندې مو چې وویل اسلام د فطرت دین دی او د بشر ټولو فطري او طبیعي غوښتنو ته درناوی لري. ټولې هغه سالمې او معقولې هیلې، چې الله جل جلاله د انسان په خلقت (پیدایښت) کې نغښتې دي پالي، روزي د ترسره کولو لپاره یې ورته لارې چارې ښودلې دي. اسلام د فطرت لمانځونکی او یواځینی دین دی، چې له فطرت سره غاړه غړۍ روان دی، نو بیا هم کله چې اسلام د فطرت دین دی او نڅا او اتڼ د فطرت غوښتنه ده، نو بیا به ولې په اسلام کې حرامه وي؟.

عطاء الله پالوي لیکي:" تاسې په خپله فکر او سوچ وکړئ، چې کله ژوند د خوښۍ او خوشحالۍ نوم دی، کله چې اسلامي ارشادات او د ژوند کولو لپاره اسلامي لارښود د خندلو، نشیط تر او تازه اوسېدلو، له ژوند څخه د خوند اخېستلو امر او ښوونه کوي، کله یې چې د ژوند فلسفه داسې ټاکلې ده، چې له خفګان او غم څخه لېرې ژوند او موسك اوسېدل یواځې یوه طبعي اړتیا نه، بلکې اخلاقي او ټولنیزه اړتیا ده او زموږ ژوند یواځې تر موږ محدود نه، بلکې نور هم په کې حق لري، نو څنګه ممکن دی چې اسلام او د هغه هر اړخیز قانون دې نڅا او موسیقي، چې د خوښ او مسك اوسېدلو تر ټولو ستره وسیله ده، حرامه اعلان کړي؟.

نوموړی وایي، چې نڅا په اصل کې ناوړه کار نه دی او نه خو موسیقي کوم بد کار دی، خو ددې فن نوم له دې کبله بد شو، چې زموږ ذهن ته یې ښه تصور نه دی وړاندې شوی او نه راته چا ښه انځور کړی دی، بلکې تل ددې فن د بدنامولو کوښښ شوی دی. د ښځو ښځینه وقار، ابرو او حیا په ځمکه غورځول شوې، په ډېرې بې حیایۍ او بې شرمۍ ستېج ته راښکل شوې، لوڅې ونڅول شوې پایله یې دا شوه، چې مذهبي علماوو او دیندارو خلکو له نڅا سره کرکه څرګنده کړه، په داسې حال کې چې دا د فن ګناه نه ده، بلکې د ټولنې ګناه ده. که زموږ ټولنه اصلاح شي او نڅا د فن په توګه وکاروي ، بې حیایي او بې شرمۍ پرېږدي، نو د نڅا په اړه به د خلکو ذهن او تصور هم بدل شي، پخوا چې کله نڅا ته د یو فن په سترګه کتل کېدل، د فطري جذبې څرګندویه بلل کېده، نو قدر او عزت یې هم و، ځکه خو یې د خلفاوو او اسلامي امیرانو په دربارونو کې ځای و.

نوموړی په ډېر ټینګار سره وایي، چې له شك پرته ویلی شو چې د نڅا پالنه د مذهب په غېږه کې شوې ده. کله چې د نڅا بنسټ الهي رضا ده، نو ولې حرامه شوه؟. د قرآن، حمد او نعت د اورېدلو په وخت کې چې انسانان په جوش راځي او ځان خوځوي، دا څه شی دی. په خانقاګانو کې هغه کیفیت او حرکات چې صوفیان ورته (حال) وایي څه شی دی؟.

کیمیای سعادت د امام غزالي لیکنه ده، چې ډېر مستند او قوي کتاب دی او د فقهاوو ترمنځ ځانګړی شهرت او درنښت لري، ددې کتاب په دویمه برخه کې اتم فصل خاص د راګ او حال ادابو ته ځانګړی شوی دی او نڅا او د هغې اداب ټول په کې په تفصیل سره بیان شوي دي.

حضرت عاېشهرضی الله عنها فرمايي، چې حبشيان راغلل او په نبوي مسجد کې يې ننداره وړاندې کوله او لوبې يې کولې او رسول الله(ص.)په خپله دا ټوله ننداره ماته راښودله او ننداره وړاندې کوونکيو ته يې وفرمايل، چې په لوبه کې مو بوخت اوسئ. حضرت عاېشه رضی الله عنها د حديث پيل کې وايي، چې رسول الله(ص.) په خپله ماته وفرمايل، چې آيا ته دا نندارە ليدل غواړې؟ ما ورته وويل، چې هو زه يې ليدل غواړم).8(

حضرت امام غزاليرح فرمايي، چې: دا لوبې او نندارە نڅا او خوښي وه او که کله څوک نڅا کوي او يا يې ګوري، نو پروا نه لري.

امام غزالي همداراز ليکي، چې له دې حديث څخه ښکاري، چې حتی دا ډول لوبې په مسجد کې هم روا دي بل دا چې رسول الها(ص.) هغوی ته امر وکړ، چې په خپله لوبه بوخت اوسئ، نو که دا نندارە حرامه وای، نو هغه (ص.)به ولې ورته امر کاوه؟ همدا ډول رسول الله(ص.) په خپله له حضرت عاېشې رضی الله عنها څخه د غوښتنې په ډول وپوښتل، چې آيا ته دا نندارە ليدل غواړې؟ هغې رضی الله عنها ورته وويل، چې هو زه يې ليدل غواړم او بيا رسول الله (ص.) هغه نندارە ورښودله دا داسې نه وه، چې حضرت عاېشې رضی الله عنها هغه نندارە په خپله ليدله او دې مبارك(ص.) پرې ددې لپاره سکوت کړی وي، چې هغه (عاېشه) رضی الله عنها خفه نه شي. بل دا چې رسول الله(ص.) په خپله هم دا نندارە وليدله.

ښه فکر وکړئ، رسول الله (ص.) په نبوي مسجد کې د امام غزالي په وينا نڅا او اتڼ ته اجازه ورکوي، آن نندارە وړاندې کوونکيو ته امر کوي، چې بوخت اوسئ. بيا دا نندارە په خپله هم ګوري او خپلې مبارکې مېرمنې ته يې هم ورښيي، نو اوس ولې حرامه شوه؟.

امام غزالي د صوفيانو (حال) ته هم رقص وايي او څو ځايه يې نڅا جايزه بللې ده، د بېلګې په توګه وايي:"نڅا روا ده همدا لامل دی، چې حبشيان په نبوي مسجد کې نڅېږي او رسول الله(ص.) او بي بي عاېشه رضی الله عنها دواړه يې ويني او حضرت رسول اکرم ص حضرت علي رض ته فرمايي، چې ته له ما څخه يې او زه له تا څخه يم او حضرت عليرض ددې خبرې په خوښۍ کې خوځېږي او څو ځله يې د عربانو له رواج سره سمه خپله پښه په ځمکه ځمکه ووهله. رسول الله (ص.) حضرت امام حسن رض ته وفرمايل، چې ته په صورت او سيرت (خوی او بڼه) کې زما په څېر يې. هغه مبارك هم ددې خبرې په اورېدو سره له خوښۍ څخه خپلې پښې پر ځمکې وهلې، حضرت زيد رض د حارث زوی ته يې وفرمايل، چې ته زما خادم ورور يې هغه هم له خوښۍ څخه په خېزونو شو، نو هغه څوك چې نڅا حرامه بولي، تېروتی دی).9(

علامه نیاز فتح پوري د هند د لکهنو د لویې مدرسې د مجلې (نگار) د 1955 کال د جنورۍ او فبرورۍ په گڼه کې لیکي:" د نورو لرغونو قومونو په څېر په عربانو کې نڅا دود وه، چې ځینې علما په دې اند دي، چې عربانو به چې دالله جل جلاله د کور بیت الله شریف طواف کاوه، نو هغه به هم یو ډول رقص و [چې د ثواب او عبادت په نیت او د مذهب تر اغېز لاندې به یې ترسره کاوه] زمخشري او بېضاوي ددې ایت شریف (و ما کان صلاتهم عندالبیت الامکاء و تصدیة...) یعنې "او نه وو لمونځ د دوی په بیت الله کې مگر شپېلۍ وهل او لاسونه پړقول". په تفسیر کې لیکي، چې ښځو او نارینه و به د یو بل په گوتو کې گوتې ورکړې، ظرفونه به یې د ډول او طبلو په ځای وهل او بربنډ رقص به یې کاوه. عربانو به د اسلام پر مقدس دین له مشرف کېدلو وروسته هم رقص او نڅا کوله او سندرې او نغمې به یې ورسره زمزمه کولې، خو د جاهلیت د پیر او د اسلام د پېر په نڅا کې یې توپیر دا و، چې د اسلام د پېر نڅا یې د پرمختگ او تمدن له غوښتنې سره سمه پرمختللې او ډېره منظمه وه. د (قرآن اور فنون لطیفه) لیکوال لیکي، چې مسلمانانو نڅا یواځې د تفریح او لوبې وسیله نه گڼله، بلکې دا یې د یو هنر او فن په څېر پالـله او په دې اړه یې ډېر کتابونه لیکلي دي او د نڅا ډولونه یې په کې تشریح کړي دي.

د خراسان، فارس، مصر، مغرب، اندلس ټولو نڅا یو له بل سره توپیر درلود، آن د یو حکومت د نڅا ډول به د بل حکومت د نڅا له ډول او بڼې سره توپیر درلود، د اندلس، ممالیکو، فارس او المغرب د حکومتونو د نڅا ډول او بڼې د اموي او عباسي حکومتونو د دور له نڅا سره توپیر درلود. همدا راز د نارینه و او ښځو نڅا هم یو له بل سره توپیر درلود، د عباسیانو په وخت کې نڅا اته ډوله درلودل.

د اسلام په تاریخ کې د ډېرو نڅېدونکیو هنروالو نومونه ثبت دي، د عباسیانو د عروج په وخت کې د نڅا په فن کې تر ټولو ستر استادان کبش او عبدالسلام وو. د الاغاني لیکوال امام ابوالفرج اصفهاني لیکي، چې دا دواړه د ډېر لوړ کمال خاوندان نڅېدونکي وو، خو د لوېدیځې موسیقۍ په نڅا کې بیا اسحق موصلي له دوی دواړو هم وړاندې و. امام ابو الفرج اصفهاني د اسحق موصلي د نڅا یادونه کوي. لیکي، چې اسحق موصلي عباسي خلیفه واثق بالله پر وړاندې داسې خوندوره، احساس او جذبه پاروونکې نڅا وکړه، چې هغه ورته ودرېد او ویې ویل: "له اسحق څخه په دې فن کې هېڅوک هم وړاندې نه دی" په مصر او اندلس کې هم د اسلامي تمدن په پېر کې د نڅا هنر ډېر پرمختللی و. ډېر خلك په کې لوړو پوړیو ته رسېدلي وو. ددې دور ډېر پېژندل شوي او ډېر مشهور نڅېدونکي، چې د پاچایانو پر وړاندې به هم نڅېدل. حیدر د احد زوی او د ابراهیم لمسی او د هغه ورور ابراهیم وو. دوی به هر وخت د مصر د پاچا شاه اشرف په مخکې نڅېدل، چې ابن حجر یې هم یادونه کړې ده. ددې دور بل مشهور نڅېدونکی جعفر دی. عباسیانو د نڅا د پالنې، تنظیم او پرمختگ لپاره ځانگړي وسایل جوړ کړي وو.

د اسلامي تمدن په دور کې نڅا یواځې په عامو نارینه و او ښځینه و پورې محدوده نه وه، بلکې د فقهاوو، محدثینو، قاضیانو، والیانو او ډاکټرانو په څېر ډېر خاص، خاص خلك هم نڅېدل.

Download from; aghalibrary.com

عطاء الله پالوي ليکي، چې ښه سوچ وکړئ که چېرې نڅا حرامه وي، نو بيا قاضيان، د حديثو پوهان، د فقهې علماء ولې نڅېږي؟ دا هم د حېرانتيا وړ ننداره ده، چې د الله جل جلاله ټول مخلوق په فطري ډول نڅېږي. اسمان او ټوله کره يې نڅېږي، ځمکه او له هغې سره ملګري ټول شيان يې نڅېږي، لمر او سپوږمۍ ځلېرويشت ساعته په دوامداره توګه په نڅا دي، خو موږ ته ويل کېږي، چې نڅا مه کوئ، ځکه چې حرامه ده."!

خواجه حسن نظامي په خپله ورځپاڼه "سفر" 198_199 مخونو کې يو عکس چاپ کړی دی، چې د رومي مولينا د سلسلې د مريدانو حلقه (کړۍ) ښيي، چې په دې عکس کې لس دولس علما او پيران په ډېر جوش او جذبې سره نڅېږي او د عکس لاندې يې دا جملې ليکلي دي:"د مولينا د کورنۍ د ذکر حلقه چې دا خلك په کې د نڅا په بڼه ذکر کوي او ځيني يې د ذکر په وخت کې په وجد راغلي دي." نوموړي په 207 مخ کې د هغو ځانګړيو مشايخو نومونه هم ياد کړي دي، چې نڅا يې خوښه وه او خپله هم نڅېدل.

همدا ډول د هندوانو په مذهب کې هم نڅا د عبادت يوه برخه ده، چې تراوسه په مندرونو کې د عبادت په وخت کې ترسره کېږي. څرنګه چې د نڅا شوق د فطرت امانت او د هر انسان په خلقت کې نغښتی، نو د نڅا او موسيقۍ د مذهبي تقدس لرغونتيا هم همدومره پخوانۍ آن تر تاريخ وړاندې زمانو پورې رسېږي. له روايتونو سره سم برهام ديوتا (خدای ګوتې) تر هر څه لومړی د نڅا او موسيقۍ منظم تصور وړاندې کړ.

له پورتنۍ څېړنې او داسې نورو ګڼو رواياتو څخه داسې پايله اخلو، چې موسيقي او نڅا د اروا د خوښ او تاند ساتلو ستره وسيله ده او خوښ تاند، مسك او مست ژوند دالله جل جلاله غوښتنه ده.

همداراز نڅا يوه فطري جذبه او د هر چا په تحت الشعور کې نغښتې طبعي غريزه ده او د اسلام مبارك دين د فطرت علمبراره دين دی. اسلام هېڅکله هم د نڅا مخالف نه دی، خو هو داسې نڅا نه چې ځواني، ښکلې، مستې نجلۍ ته زنګونه وترې او جامن ور واغوندي او د خلکو د هوس او ويدو جنسي جذبو د راويښولو لپاره ميدان ته وړاندې شي. داسې نڅا هم نه، چې خلك يې د حرفې په ډول وکاروي او هلکان او نجونې د پيسو لپاره استخدام کړي، بلکې په شريعت کې داسې نڅا روا ده، چې د کومې خوښۍ او خوشحالۍ له کبله د انسان احساس وټومبل شي جذبې ويښې او زړه په حرکت راشي، په ځانګړي ډول د ننګ، غېرت، سوبې، بريا په دښمن د غلبې په وختونو او داسې نورو حالاتو کې چې د پښتنو ملي اتڼ يې ډېره غوره بېلګه بللی شو.

Download from; aghalibrary.com

سرچيني

_1غبار خاطر مولانا ابوالکلام ازاد

_2یونس 57 ایت

_3یونس 58 ایت

_4الرحمن 26_28 ایتونه

_5لومړی یادښت

_6قرآن اور فنون لطیفه عطاء الله پالوي

_7شپږم یادښت

_8بخاري امام ابي عبدالله اسماعيل محمد بخاري

_9 کیمیای سعادت امام غزالي

_10الانفال 35 ایت.

Download from; aghalibrary.com